

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Προλετάριοι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί ενωθείτε!

“Από τη στάχτη του θα
ζαναγεννηθεί το ΚΚΕ”
Ν. Ζαχαριάδης

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ Κ.Ε ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ ΚΚΕ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 35, ΤΗΛ-ΦΑΞ 0105232553, ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 15 ΦΛΕΒΑΡΗ 2002, ΑΡ.ΦΥΛ. 380-381 (διπλό τεύχος) € 1/341 δρχ.

Επιθεκτική χρήση σκανδαίων και βία στα ΜΜΕ Ο ΔΙΑΚΟΜΜΑΤΙΚΟΣ ΦΑΣΙΣΜΟΣ ΔΕΝ ΘΑ ΠΕΡΑΣΕΙ

Όταν την άνοιξη του 2001 το διακομματικό ΕΣΡ αποφάσισε και η κυβέρνηση έκλεισε τα ραδιόφωνα με μία πρωτοφανούς έκτασης αστυνομική επέμβαση, είχαμε γράψει ότι αυτή είναι η μόνο η αρχή, η προετοιμασία για την επίθεση στα τηλεοπτικά κανάλια, τα πιο ισχυρά μέσα μαζικής ενημέρωσης. Η συμπαγής αντίδραση των τεσσάρων κομμάτων στην εκπομπή του καναλιού EXTRA για τη σχέση Στεφανόπουλου - παράνομου τζόγου και τα μέτρα που ετοιμάζονται από ΕΣΡ και κυβέρνηση για τη φήμιση των καναλιών αποδεικνύουν ότι το κλείσιμο των ραδιοφώνων ήταν ο προπομπός της επιβολής ενός φασιστικού καθεστώτος ελέγχου και λογοκρισίας στα ΜΜΕ από τα τέσσερα κόμματα.

Η ΕΠΙΛΕΚΤΙΚΗ ΧΡΗΣΗ ΤΩΝ ΣΚΑΝΔΑΛΩΝ

Το καθεστώς έδειξε δύο διαφορετικά πρόσωπα στην αντιμετώπιση της τηλεοπτικής προβολής

των σχέσεων πολιτικών - παράνομου τζόγου. Ο Μάκης Τριανταφυλλόπουλος στην εκπομπή του “Ζούγκλα” στο ALPHA εξόντωσε με μία κρυφή κάμερα τον Αλέκο

Χρυσανθακόπουλου ηγετικό στέλεχος της ομάδας των εθνικιστών στο ΠΑΣΟΚ. Ο Πρωθυπουργός ανταμείψε τον Τριανταφυλλόπουλο με το κεφάλι του Χρυσανθακόπουλου επί πινακί και εν μία νυκτί, ενώ ο υπουργός Δημόσιας Τάξης έκανε την τιμή στο δαιμόνιο ρεπόρτερ να του παραχωρήσει συνάντηση, δείχνοντας την εκτίμησή του για το έργο του το οποίο προφανώς συνδράμει και στο έργο της ελληνικής αστυνομίας. Ο Μάκης ανταμείφθηκε γιατί χτύπησε ένα πρόσωπο εχθρικό στο καθεστώς.

Στη Ζούγκλα του ο Τριανταφυλλόπουλος άφησε μία είδηση να αιω-

ρείται. Αυτή η είδηση ήταν μία εικόνα του Νικολετάτου, του πατρινού επιχειρηματία με την αλυσίδα καταστημάτων παράνομων “κουλοχέρηδων”, ο οποίος εμφανιζόταν στο προεδρικό μέγαρο προσκαλεσμένος στη δεξίωση για τα ΜΜΕ να ανταλλάσσει χειραψία με τον Πρόεδρο της Δημοκρατίας. Κάποιοι παγίδεψαν τον Πρόεδρο αποφάνθηκε ο Τριανταφυλλόπουλος και άφησε την είδηση να αναπτύξει τις παρενέργειες της. Ο ίδιος δεν ανακατεύτηκε άλλο με το θέμα.

Ο Κακαουνάκης δήλωσε πολύ αργότερα ότι τόσο ο Τριαντα-

φυλλόπουλος, όσο και όλοι οι δημοσιογράφοι είχαν στα χέρια τους μία είδηση που έκαιγε: ότι ο Πρόεδρος νοίκιαζε στην Πάτρα μαγαζί όπου λειτουργούσαν παράνομοι “κουλοχέρηδες” σε επιχειρηματία που ήταν γνωστός, όπως ο Νικολετάτος, για τις δραστηριότητές του στον παράνομο τζόγο, τον Κατσιγιάννη. Από το μαγαζί αυτό είχε μηνιαίο εισόδημα εννιακόσιες χιλιάδες δρχ. Όταν ο Τριανταφυλλόπουλος έκανε τη νύξη, πολλοί μπήκαν στον πειρασμό να μεταδώσουν την είδηση. Ένας από αυτούς το τόλμησε. Ήταν ο Σπύρος Καρατζαφέρης ο οποίος σε εκπομπή του στο EXTRA στις 31/1/2002 παρουσίασε την είδηση. Είπε ότι η επιχείρηση εξόντωσης Χρυσανθακόπουλου ήταν άδικη και υπερβολική τη στιγμή που πολύ υψηλά πρόσωπα έχουν διασυνδέσεις με τον παράνομο τζόγο και παρα-

συνέχεια στη σελ. 7

Η ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ ΤΗΣ 20 ΤΟΥ ΓΕΝΑΡΗ ΣΤΟΝ ΗΛΕΚΤΡΙΚΟ ΤΟΥ ΠΕΙΡΑΙΑ Σταδμός για το εργατικό κίνημα (σελ. 4, 5)

ΑΠΟ ΤΑ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- Το βιομηχανικό σαμποτάζ και η πολιτική εξαθλίωση της εργατικής τάξης (σελ. 9)
- Η καταδίκη του Α. Ντέντε και η σημασία της (σελ. 6)
- Παλαιστινιακό: Βαρβαρότητα και προέλαση των προβοκατόρων (σελ. 24)
- Η τηλεοπτική παρέμβαση της ΟΑΚΚΕ στο EXTRA (σελ. 14)
- Ανακοίνωση της συντακτικής σχετικά με την καθυστέρηση στην έκδοση της εφημερίδας (σελ. 2)
- Αύξηση της τιμής της εφημερίδας (σελ. 2)

Η ΕΛΛΑΔΑ ΕΝΕΡΓΕΙΑΚΟΣ ΥΠΟΣΤΑΘΜΟΣ ΤΗΣ ΡΩΣΙΑΣ

Παρά τους αντίθετους πόθους μιας μερίδας της αστικής τάξης που περίμεναν άλλα στο πολιτικό επίπεδο, ο καγκεμπίτης Πούτιν ήρθε στην Ελλάδα με δύο βασικούς στόχους: να πουλήσει όπλα και να βάλει στο χέρι την ενέργεια της εξασφαλίζοντας έτσι την οικονομική της εξάρτηση. Μπορεί στο πρώτο να μην τα κατάφερε καλά, αλλά στο δεύτερο τα πήγε περίφημα. Από αυτήν την άποψη το μέλλον για τον ελληνικό λαό και για την ελληνική οικονομία, παρά τα όποια πρόσκαιρα οικονομικά οφέλη από τη χρήση του φυσικού αερίου διαγράφεται δυσοίωνα.

Η Ρωσία σήμερα για να πετύχει την παγκόσμια

ηγεμονία είναι υποχρεωμένη να στηριχθεί στην στρατιωτική της υπεροπλία και όχι στην οικονομική της δύναμη όπως έκανε και κάνει κάθε χρηματιστικά ισχυρός μπερλιετιστής. Παρόλα αυτά, η Ρωσία διαθέτει εξαιρετικά πλούσιες πηγές πρώτης ύλης για την παραγωγή ενέργειας με τεράστια αποθέματα τόσο σε πετρέλαιο όσο και σε φυσικό αέριο. Αυτές τις δυνατότητες της στην ενέργεια, ιδιαίτερα τα τελευταία χρόνια, χρησιμοποιεί για να πετύχει την διεύδυσή της στην ευρωπαϊκή οικονομία με απώτερο στόχο τον έλεγχο αυτής της οικονομίας μέσα από την ενεργειακή εξάρ-

συνέχεια στη σελ. 18

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΤΗΣ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗΣ

Σχετικά με την καθυστέρηση στην έκδοση της εφημερίδας

Αγαπητοί αναγνώστες
Ασφαλώς θα έχετε διαπιστώσει ότι εδώ και ένα χρόνο περίπου κάθε φύλλο της "Νέας Ανατολής" κυκλοφορεί ένα μήνα περίπου μετά το προηγούμενο. Ειδικά μάλιστα αυτό εδώ το φύλλο που κρατάτε στα χέρια σας έφτασε να απέχει ενάμιση μήνα από το προηγούμενο.

Το ότι αραιώσε η έκδοση της εφημερίδας σε μια εποχή που τα πολιτικά γεγονότα τρέχουν τόσο γρήγορα είναι κάτι που δεν το θέλουμε καθόλου. Κανονικά έπρεπε όχι μόνο να μέναμε στο γνωστό δεκαπενθήμερο, αλλά αν ήταν δυνατό θα έπρεπε να κάναμε την έκδοση τακτικότερη.

Κι όμως κινούμαστε στην αντίθετη κατεύθυνση. Τι συμβαίνει λοιπόν;

Συμβαίνει το εξής: Τα ίδια τα γεγονότα που τρέχουν τόσο γρήγορα, τα ίδια αυτά έχουν αυξήσει σε ένα πρωτόγνωρο ύψος τα πολιτικά και οργανωτικά καθήκοντα της ΟΑΚΚΕ.

Για πολλά χρόνια από την ίδρυση της, δηλαδή για 15 ολόκληρα χρόνια η ΟΑΚΚΕ είχε δύο βασικές κεντρικές δουλειές να κάνει: να εκδίδει τη δεκαπενθήμερη "Νέα Ανατολή" και να προπαγανδίζει τις θέσεις της μέσω της τακτικής αφισοκόλλησης.

Σ' αυτό το διάστημα δυο τρία στελέχη της είχαν σαν κύρια δραστηριότητα την συνδικαλιστική δουλειά στη Ζώνη. Αυτή η δουλειά σε γενικές γραμμές δεν επιβάρυνε την κεντρική προπαγάνδα.

Έτσι η εφημερίδα μπορούσε να είναι τακτική δεκαπενθήμερη. Ωστόσο ακόμα και σ' αυτές τις συνθήκες, οι παλιοί αναγνώστες

θα το είχαν προσέξει ότι σε εποχές όπου προέκυπταν έκτακτα καθήκοντα έντονης πολιτικής δράσης της οργάνωσης προς τα έξω, όπως εκλογικές καμπάνιες ή καμπάνιες ευρύτερων συσπειρώσεων, τότε η εφημερίδα μπορούσε να καθυστερήσει για μια ή δυο βδομάδες. Όταν η οργανωτική ένταση περνούσε η έκδοση της εφημερίδας ξανάβρισκε το γνωστό της ρυθμό.

Αυτό που άλλαξε τα τελευταία δύο χρόνια, ιδιαίτερα τον τελευταίο χρόνο, είναι ότι όλα τα στελέχη της ΟΑΚΚΕ υποχρεώθηκαν από τα πράγματα να αφιερώσουν πολύ χρόνο τεράστιας πολιτικής σημασίας στο νέο εργατικό κίνημα που ξεπήδησε στον Πειραιά ξεκινώντας από τα Λιπάσματα. Αλλά αυτό το κίνημα δεν κατέβηκε ξαφνικά από τον ουρανό. Είναι προϊόν της αντιβιομηχανικής επίθεσης του σοσιαλφασισμού που απέκτησε μόλις τα δύο τελευταία χρόνια την κυριαρχία στα αντίστοιχα "νευρικά γάγγλια" μέσα στην κυβέρνηση και το ΠΑΣΟΚ. Το κλείσιμο του εργοστασίου των Λιπασμάτων δεν θα μπορούσε να γίνει πιο πριν από τη στιγμή που έγινε. Το ίδιο ήταν φυσικό να κλιμακωθεί την ίδια εποχή η επίθεση σε όλα τα εργοστάσια του Πειραιά και ειδικά σε κάθε μεγάλο βιομηχανικό έργο της χώρας, όπως είναι η επένδυση της Πετρόλα ή της TVX, στα οποία οι μικρές μας δυνάμεις αφιέρωσαν όσο περισσότερο χρόνο μπορούσαν θεωρώντας αυτές τις μάχες στρατηγικής σημασίας για την επιβίωσή του εργατικού κινήματος και της ίδιας της χώρας.

Στη διάρκεια λοιπόν αυτής της περιόδου η τακτικότητα της έκδοσης της εφημερίδας άρχισε να τρεκλίζει. Πήγαινε στις τρεις βδομάδες, ξαναγύριζε στις δύο, και μετά κατακυλούσε στο μή-

να. Εκεί σχεδόν σταθεροποιήθηκε. Σε όσους δεν παρακολουθούσαν το περιεχόμενο της εφημερίδας, αυτή η ασυνέπεια φάνηκε σαν πτώση της Οργάνωσης. Οι εχθροί μας μάλιστα έλπιζαν κάθε φορά ότι πρόκειται για σημάδι εσωτερικής κρίσης. Όμως κάθε φορά απογοητεύονταν γιατί ότι έχανε η εφημερίδα σε τακτικότητα το κέρδιζε σε ποσότητα και κυρίως σε ποιότητα ύλης. Πραγματικά μπροστά στα μάτια όλων και πριν καλά καλά το συνειδητοποιήσουμε και εμείς οι ίδιοι που τη γράφαμε, η εφημερίδα άρχισε να μεταμορφώνεται από φύλλο ανάλυσης των πολιτικών περιπετειών της αστικής τάξης και των συνομοσίων του εχθρού, σε φύλλο που προπαγανδίζει τις αρχές και τις μεθόδους πράξης του νέου εργατικού κινήματος και της νέας πρωτοπορίας. Πράγμα φυσικό αφού η νέα εποχή ζητάει και να εργαλεία.

Από την άλλη μεριά αυτό το μέγαλωμα της χρονικής απόστασης ανάμεσα σε δύο φύλλα έδωσε τη δυνατότητα στους συντάκτες να γράψουν μερικά πιο διεξοδικά, πιο θεωρητικά κείμενα με πιο πλούσια και επεξεργασμένα στοιχεία. Αυτό έγινε για παράδειγμα με τις αναλύσεις για τη σφαγή στους δίδυμους πύργους και τον πόλεμο στο Αφγανιστάν. Ταυτόχρονα άρχισε να παράγεται περισσότερη θεωρία και πιο μακροσκελή άρθρα στον τομέα του βιομηχανικού σμποτάζ και των εργατικών οικονομικών διεκδικήσεων.

Όλα τα παραπάνω μας κάνουν να πιστεύουμε ότι αυτή τη στιγμή δεν υπάρχουν αντικειμενικές δυνατότητες για μια επιστροφή στη δεκαπενθήμερη έκδοση. Τον πρώτο καιρό πιστεύαμε ότι αυτό θα μπορούσε να συμβεί. Από την άλλη, δεν πιστεύαμε ότι κάτι τέτοιο θα ήταν εύκολο. Επειδή λοιπόν δεν ξέραμε αν θα είμα-

στε συνεπείς σε οποιαδήποτε υπόσχεσή μας, για πολύ καιρό αποφύγαμε να γράψουμε για τους αναγνώστες μας ένα σημείωμα σαν το σημερινό με το οποίο θα καθαρίζαμε οριστικά τη θέση μας. Ας μας συγχωρέσετε γι αυτό.

Μένει τώρα ένα ερώτημα που ίσως βρίσκεται στα χείλη των αναγνωστών και πρέπει να απαντηθεί: Πως είναι δυνατόν τα γεγονότα να επιβεβαιώνουν κραυγαλέα τις θέσεις και τις προβλέψεις της ΟΑΚΚΕ, πως είναι δυνατόν η ΟΑΚΚΕ να δυναμώνει με πρωτοφανή τρόπο το πολιτικό και οργανωτικό της κύρος μέσα στην εργατική τάξη και την ίδια στιγμή η έκδοση της εφημερίδας της να πρέπει να αραιώσει;

Πρόκειται πραγματικά για μια αντίφαση η οποία στο βάθος της έχει τον εξής, επίσης αντιφατικό, πυρήνα: ότι η τεράστια ανάπτυξη της πολιτικής ακτινοβολίας της ΟΑΚΚΕ μέσα σε τμήματα της εργατικής τάξης, αλλά και μέσα στην ευρύτερη πολιτική δημοκρατική πρωτοπορία δεν συνοδεύεται **ακόμα** από μια ανάλυση και αισθητή αύξηση του αριθμού των στελεχών που μπορούν να γράφουν αυτή εδώ την εφημερίδα. Υπάρχει μια πρόοδος σε αυτό το επίπεδο, αλλά είναι πολύ μικρή για να αντικαταστήσει τις απώλειες που οφείλονται στη θύελλα της πρακτικής καθοδηγητικής δουλειάς στην οποία μας υποχρεώνει η νέα φάση.

Πρέπει λοιπόν να το πάρουμε απόφαση κι εμείς που τη γράφουμε και εσείς που τη διαβάσετε, ότι η "Νέα Ανατολή" για ένα αρκετό διάστημα ακόμα θα βγαίνει μηνιαία και ότι υπάρχει και το ενδεχόμενο, όπως συνέβη και σε τούτο δω το φύλλο, αν κάτι πολύ σοβαρό "κινηματικό" καθήκον μεσολαβήσει, να υπάρξει μια επιπλέον καθυστέρηση.

Ξέρουμε ότι αυτή η αστάθεια χτυπάει το εύρος και βάζει σε δοκιμασία την "πίστη" των αναγνωστών μας ακόμα και την υπομονή τους. Θα κάνουμε ότι μπορούμε να σταθούμε συνεπείς στη μηνιαία έκδοση για όσο καιρό αυτή θα είναι υποχρεωτική και θα επιδιώκουμε πάντα να γυρίσουμε στη δεκαπενθήμερη. Το μόνο σχετικό αντίβαρο που αρχίζει να εκκολάπτεται απέναντι σε όλη αυτή την ασυνέπεια ήδη έχει φανεί σε όσους είναι συνδεδεμένοι με το διαδίκτυο. Πιο συγκεκριμένα η ηλεκτρονική σελίδα της ΟΑΚΚΕ φορτώνεται με τα βασικά άρθρα κάθε νέου φύλλου της "Ν. Ανατολής" μόλις αυτό κυκλοφορήσει. Επίσης είναι τώρα δυνατό να δίνουμε στο διαδίκτυο αμέσως κείμενα σαν αυτό της αφίσας για τον Στεφανόπουλο που ενημερώνουν τους φίλους και τους αναγνώστες μας για σημαντικά γε-

γονότα που πέφτουν ανάμεσα σε δύο φύλλα της "Ν. Ανατολής". Αυτό αναπληρώνει σε ένα βαθμό το αναγκαίο πολιτικό νεύρο που λείπει από την αραιή έκδοση της εφημερίδας.

Είναι πολύ σημαντικό για μας το γεγονός ότι τη σελίδα της ΟΑΚΚΕ στο διαδίκτυο την επισκέπτεται ένας ολοένα και πιο μεγάλος αριθμός αναγνωστών. Έτσι γίνεται πολύ πιο γνωστή η "Νέα Ανατολή" που για χρόνια ολόκληρα υπέφερε από το ότι ήταν άγνωστη στον πολύ κόσμο, ακόμα και σε γενικά πολύ ενημερωμένους ανθρώπους που αναζητούσαν νέες εξηγήσεις στις νέες καταστάσεις.

Όλα δείχνουν ότι από δω και μπρος η εφημερίδα θα βοηθάει την κίνησή μας στο διαδίκτυο και το διαδίκτυο την εφημερίδα μας. Θα κοιτάξουμε λοιπόν να οργανώσουμε πολύ καλύτερα, πολύ λιγότερο ερασιτεχνικά την ηλεκτρονική πλευρά της προπαγάνδας μας.

Σε κάθε περίπτωση αγαπητοί αναγνώστες θα θέλαμε τη βοήθειά σας με παρατηρήσεις για την εφημερίδα και ακόμα περισσότερο με μικρά ή μεγάλα άρθρα πάνω στα πολιτικά γεγονότα ή ακόμα και πάνω στη δράση και στα καθήκοντα της ΟΑΚΚΕ.

Δ/νση της ΟΑΚΚΕ στο Internet:
www.compulink.gr/oakke
 e-mail: oakke@compulink.gr

Παρακαλούμε τους αναγνώστες μας να στέλνουν τα γράμματά τους στην Τ. Θυρίδα 8371, Τ.Κ. 10010

Για τις οικονομικές σας ενισχύσεις χρησιμοποιήστε το νέο λογαριασμό μας στην Εθνική Τράπεζα: 160/764962-29 ή την Τ.Θ. 8371 Τ.Κ. 10010 στο όνομα Κ. Κούτελος

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ
 15ήμερη εφημερίδα της ΟΑΚΚΕ
 Υπεύθυνος σύμφωνα με το νόμο Κώστας Κούτελος
 Χαλκοκονδύλη 35
 5ος όροφος
 Τ.Θ. 8371
 Τ.Κ. 100 10 Αθήνα
 Τηλ.-Φαξ. 5232553
 Ετήσια συνδρομή: 20 Ευρώ
 Εξαμηνιαία: 10 Ευρώ

Αύξηση της τιμής της εφημερίδας

Αγαπητοί φίλοι αναγνώστες
εδώ και καιρό όλες οι μη καθημερινές εφημερίδες έχουν αυξήσει την τιμή τους σε πάνω από ένα ευρώ κατά μέσο όρο.

Η τελευταία φορά που είχαμε αυξήσει την τιμή της εφημερίδας ήταν περίπου πριν 4 μήνες κατά 50 δρχ. Αυτή η αύξηση ήταν εξαιρετικά μικρή, σχεδόν ασήμαντη, σε σχέση με τα έξοδα εκτύπωσης και κυκλοφορίας της εφημερίδας. Από αυτό το φύλλο η τιμή της Νέας Ανατολής διαμορφώνεται στο 1 ευρώ, η ετήσια συνδρομή θα κοστίζει 20 ευρώ (6.815 δρχ.) και η εξαμηνιαία 10 ευρώ (3.408δρχ.), υπολογίζοντας σ' αυτή την αραιότερη, αλ-

λά και με πολύ περισσότερες σελίδες, έκδοση της για λόγους που εξηγούμε σε άλλο σημείωμα μας.

Η αποστολή της εφημερίδας με κλειστό φάκελο (γραμματόσημο) στο εσωτερικό θα στοιχίζει 30 ευρώ (10.223δρχ.) και στο εξωτερικό 45 ευρώ (15.334δρχ.). Αν μέχρι τώρα δεν είχαμε τοποθετήσει την κατηγορία του κλειστού φακέλου στο εσωτερικό ή το εξωτερικό ήταν εξαιτίας του ερασιτεχνισμού μας, και γιατί πιστεύαμε πως είναι προτιμότερο να ξέρουν οι φίλοι μας τις θέσεις μας, από το να είμαστε αυστηροί μαζί τους και ν' απαιτούμε να καταλάβουν σώνει και καλά τι αυτοθυσία απαιτεί το κόστος της αποστολής στις εισφο-

ρές των συντρόφων μας. Αλλά αυτή δεν είναι μια σωστή στάση ούτε απέναντι στους φίλους μας, ούτε απέναντι σ' εμάς τους ίδιους. Αυτό το κόστος είναι υπαρκτό και μεγαλώνει συνεχώς τα τελευταία χρόνια με τις αυξήσεις των τελών στα γραμματόσημα, πράγμα που ο καθένας γνωρίζει. Παράλληλα αυτό δεν συνεπάγεται ότι αν κάποιος από τους συνδρομητές μας δεν μπορεί για οικονομικούς λόγους να είναι συνεπής και θέλει να παίρνει την εφημερίδα, θα του την κόψουμε. Θα συνεχίσουμε να τη στέλνουμε παρ' όλα αυτά.

Σας ευχαριστούμε για την κατανόηση.

ΝΑ ΜΕΙΝΕΙ Ο ΕΥΡΩΣΤΡΑΤΟΣ ΕΞΩ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΟΤΟΥΡΚΙΚΗ ΑΝΤΙΘΕΣΗ

Ο “κίνδυνος από Ανατολάς” δηλ. από την Τουρκία ήταν το εργαλείο των ρωσόδουλων με επικεφαλής τον Α. Παπανδρέου για να αδράξουν την εξουσία σε μέτωπο με τους εθνικιστές. Μετά από αλληπάλληλες τεχνητές οξύνσεις και προβοκάτσιες, που καλλιέργησαν μαζί με τον αντιτουρκισμό και τον αντιδυτικισμό τόσο στο στρατό όσο και στο λαό, ήρθε η στιγμή που έλεγξαν την κορυφή του κράτους και την ηγεσία στα βασικά κόμματα της αστικής τάξης. Τότε και μόνο τότε μπορούσε να εγκαινιαστεί μια νέα τακτική, εκείνη της εικονικής ειρήνης και αδελφότητας απέναντι στην Τουρκία, με τον Σημίτη και τον Γ. Παπανδρέου, χωρίς κανένα απ’ τα πραγματικά προβλήματα να συζητούνται και να λύνονται.

Μ’ αυτή την τακτική μπορούσαν να διασπάσουν την τουρκική αστική τάξη, να βάλουν την Κύπρο στην Ευρώπη χωρίς να λυθεί το Κυπριακό τοποθετώντας μια ωρολογιακή βόμβα στα θεμέλια της Ευρώπης και να υποτάξουν τον ελληνικό εθνικισμό στην νέα ρωσόδουλη εξωτερική τους πολιτική. Είναι πραγματικά αντίφαση πως στην διάρκεια των τάχα ειρηνικών σχέσεων με την Τουρκία το “ρώσικο” δίδυμο Σημίτη- Γ. Παπανδρέου με οικουμενική υποστήριξη μιλάει ταυτόχρονα και για πόλεμο και “επεκτατικές διαθέσεις από ανατολάς” μόνο και μόνο για να φέρει σε σύγκρουση την Ευρώπη με το ΝΑΤΟ ζητώντας από τον Ευρωστράτο να προστατέψει τα σύνορα μας στο Αιγαίο και στην Κύπρο που “απειλούνται”, δηλαδή να συγκρουστεί η Ευρώπη με την Τουρκία.

Η Ευρώπη αν και οικονομικός γίγαντας παραμένει ένας πολιτικός και στρατιωτικός νάνος. Για παράδειγμα μόνη της η Ελλάδα απόρροια επιδιώκοντας την Ευρώπη ν’ αναγνωρίσει την Δημ. της Μακεδονίας με το όνομα της να ανοίξει το δρόμο στη Ρωσία για να “απορροφήσει” αυτή τη χώρα. Η πολιτική αδυναμία της ενωμένης Ευρώπης μεγάλωσε όταν μπροστά στις πιέσεις της και τον τρόπο ενός νέου ψυχρού πολέμου υποκλήθηκε στην Ρωσία και άφησε τους Τσετσένους να σφάζονται για να έχει την ησυχία της. Την νέα αυτή αδυναμία της Ε.Ευρώπης είχε επισημάνει και ο αληθινός αρχηγός της φαιοκόκκινης Ρωσίας Ζιουγκάνοφ πριν δυο περίπου χρόνια.

Η πολιτική ενότητα της Ευρωπαϊκής Ένωσης προϋπόθετε μια κοινή εξωτερική πολιτική και μια κοινή στρατιωτική δύναμη στον τομέα άμυνας και ασφάλειας. Αυτή η δύναμη είναι ο ευρωστράτος και η ευρωαστυνομία αντίστοιχα. Τα περισσότερα μέλη της ΕΕ είναι και μέλη του ΝΑΤΟ και αναγκαστικά, αφού δεν έχει παντού ισχυρές δομές ο κοινός στρατός θα έπρεπε να χρησιμοποιεί και εκείνες του ΝΑΤΟ. Όμως η Τουρκία έβαζε βέτο σ’ αυτό το ζήτημα αν δεν εξασφάλιζε ότι ο ευρωστράτος δεν θα τις επιτεθόταν σε μια ενδεχόμενη ελληνοτουρκική σύ-

γκρουση στο μέλλον. Η Αγγλία και οι ΗΠΑ άρχισαν τότε συζητήσεις μαζί της για να βρεθεί μια λύση και να αποσύρει το βέτο. Μετά από διαδοχικές αποτυχίες και αρνήσεις της Τουρκίας οι τρεις κατέληξαν στο “κείμενο της Κωνσταντινούπολης” δηλ. στη λύση ότι ο ευρωστράτος δεν θα πάρει μέρος σε μια ελληνοτουρκική σύρραξη και η Τουρκία σε επιχειρήσεις του που θα γίνονται κοντά στα σύνορα της θα έχει λόγο στον σχεδιασμό τους. Η ρωσόδουλη ηγεσία Σημίτη δεν επέμεινε στο αυτό τον καιρό για να μην εκτεθεί σαν δύναμη που εμποδίζει την ευρωπαϊκή ενότητα. Άλλωστε πάντα περιμένει τις αντιθέσεις ή τις διαφωνίες που κάποια άλλη χώρα βάζει πρώτα σε ένα ζήτημα ώστε η ίδια να μην εκτίθεται.

Όταν όμως το παραπάνω κείμενο έγινε αποδεκτό από τους υπόλοιπους εταίρους και θα πέρναγε στην Ευρωπαϊκή Σύνοδο Κορυφής στο Λάακεν των Βρυξελλών όπου όλοι επιθυμούσαν να εξαγγείλουν πανηγυρικά την αναγγελία του ευρωστράτου τότε αναγκάστηκε να παρέμβει. Από τη μια ήθελε ν’ αποφύγει το βέτο για να μην τη βρίζουν όλοι κι απ’ την άλλη έπρεπε να βρει ένα τρόπο ώστε να εμποδίσει να εγκριθεί αυτό το κείμενο.

Η τακτική της ήταν να μιλάει στο όνομα μιας ευρωπαϊκής δήθεν αυτόνομης πολιτικής και ν’ αναβάλλει την συγκεκριμένη απόφαση γι’ αργότερα αφήνοντας τον εκβιασμό ενός βέτο να πλανάται μέσα στο πηλίνο κοινό ευρωπαϊκό σπίτι. Το αποτέλεσμα ήταν να ανακοινωθεί ο ευρωστράτος και το μερίδιο συμμετοχής κάθε χώρας σ’ αυτόν αλλά η συγκρότηση του (έδρα κοινού στρατηγείου, ηγεσία κλπ.) να μείνει φλου. Τώρα η Ευρώπη είναι όμηρος της Ελλάδας για να προχωρήσει αυτή η διαδικασία και να γίνει πράξη. Ο στόχος των ρωσόδουλων είναι να πετύχουν το ρήγμα του Ατλαντικού δηλ. τη διάσπαση ΗΠΑ-Ευρώπης που είναι πάγιος στόχος της Ρωσίας και θέλει μ’ αυτό τον τρόπο να καταβροχθίσει πιο εύκολα την πλούσια αλλά στρατιωτικά αδύναμη Ευρώπη. Γι’ αυτό και ο Σημίτης ήταν τόσο οξύς στην συνέντευξη τύπου που έδωσε στο Λάακεν: “Συμφωνούμε”, είπε, “στην

κήρυξη επιχειρησιακής ετοιμότητας της Ε.Ε. αλλά δεν αποδεχόμαστε το συγκεκριμένο κείμενο”.

Η οικονομική εφημερίδα *Εξπρές* της 15.12.2001 αναφέρει “Αξιοπρόσεκτο είναι ότι ο πρωθυπουργός κατήγγειλε εξωθεσμικά κέντρα (δηλ. ΗΠΑ), λέγοντας ότι “οι διαδικασίες που ακολουθήθηκαν δεν συμβάλλουν στην αποδοχή των αρχών της Ε.Ε., που σημαίνει αυτονομία στη λήψη αποφάσεων, συνεργασία επί ίσοις όροις με το ΝΑΤΟ, ευρωπαϊκή ολοκλήρωση κ.λπ.”. Ο πρωθυπουργός κατέληξε λέγοντας ότι η Ελλάδα “δεν μπορεί να δεχθεί κείμενα που προέκυψαν από εξωθεσμικές διαπραγματεύσεις...”.

Μα μόνο ένας εχθρός της ευρωπαϊκής ενότητας θα μπορούσε να αποκαλεί εξωθεσμικά κέντρα, τις σύμμαχες προς την Ευρώπη δυνάμεις με τις οποίες αυτή έχει αποφασίσει να συνεργάζεται ακριβώς εξαιτίας του ότι είναι εύαλωτη απέναντι σε άλλες χώρες. Στην πραγματικότητα ο ρωσόδουλος Σημίτης αντέδρασε γιατί “εξωθεσμικοί” κατέληξαν σε μια λύση που ξεμπλοκάρει το ζήτημα της κοινής ευρωπαϊκής άμυνας, λύση που δέχεται όλη η σύνδεση κορυφής πλην της Ελλάδας.

Όλα αυτά έγιναν παράλληλα και στο όνομα των “εθνικών συμφερόντων” που συμπυκνώνονται στη φράση του Καραμανλή “τι ευρωστράτος θα είναι αυτός που δεν θα μπορεί να δράσει στο Αιγαίο και την Κύπρο αν χρειαστεί και που αφήνει την Ελλάδα εκτεθειμένη;” Μ’ αυτή τη σημαία ο Καραμανλής έκανε συντονισμένη παρέμβαση στην ομάδα του Ευρωπαϊκού Λαϊκού Κόμματος (ΕΛΚ). Μα αν η Ελλάδα είναι εκτεθειμένη και απροστάτευτη τότε είναι τέτοια και μάλιστα ακόμα περισσότερο όντας μέσα στο ΝΑΤΟ. Άρα τι νόημα έχει η συμμετοχή της στο ΝΑΤΟ όπως και η χρησιμότητα του ευρωστράτου κατά τον Καραμανλή; Έχει ακριβώς την ίδια χρησιμότητα που έχει και για τα δυο ρώσικα κόμματα, ΣΥΝ και ψευτοΚΚΕ. Για τον ΣΥΝ είναι αχρείαστος ο ευρωστράτος σήμερα αφού σαν αληθινός ευρωπαϊκός στρατός είναι “υποχείριο των ΗΠΑ” ενώ για το στρατηγικά αντιδυτικό ψευτοΚΚΕ “αποδεικνύει την επιθετική πολιτική της Ε.Ε.”. Εισοδισμός και διάσπαση μέσα στα ευρωπαϊκά όργανα από τους Σημίτη- Καραμανλή επίθεση απ’ έξω από ΣΥΝ- ψευτοΚΚΕ.

Τα δήθεν εθνικά συμφέροντα είναι λοιπόν, μεταφρασμένα σε εθνική γλώσσα, τα συμφέροντα του ρώσικου ιμπεριαλισμού που καμώνεται πως θα ικανοποιήσει τα μεγαλοϊδετικά όνειρα της αστικής τάξης, όνειρα που δεν μπόρεσε να της παρέχει ο προηγούμενος αμερικάνος προστάτης της. Αυτό ση-

μαίνει ότι όσο η Τουρκία δεν υποκύπτει στη Ρωσία και παραμένει στο δυτικό στρατόπεδο πρέπει να υπάρχει αληθινή όξυνση στις ελληνοτουρκικές σχέσεις όσο ειρηνική κι αν είναι η μορφή τους. Η μόνη αληθινή προοδευτική λύση

είναι να προχωρήσει η Ευρώπη στο ζήτημα του ευρωστράτου ανεξάρτητα από κάθε ελληνοσοβινιστικό βέτο, αλλά τότε μέχρι τώρα το δυσκίνητο ευρωπαϊκό παχύδερμο έδειξε τελικά χαρακτήρα για να τον δείξει και εδώ;

Μια περίπτωση βιομηχανικού σαμποτάζ

Λάβαμε και δημοσιεύουμε την ακόλουθη ανταπόκριση από σύντροφο μας για μια περίπτωση βιομηχανικού σαμποτάζ στα Τρίκαλα.

Πρόκειται για την προσπάθεια επένδυσης στον αγροτοβιομηχανικό τομέα από την ΕΛΛΑΣ ΦΑΡΜ, στα Τρίκαλα Θεσσαλίας.

Η συγκεκριμένη επιχείρηση έχει σχέση με τη γνωστή Creta Farm και δραστηριοποιείται στο χώρο της παραγωγής και τυποποίησης προϊόντων κρέατος με πολύ καλό μερίδιο πωλήσεων στην εγχώρια αγορά.

Η ΕΛΛΑΣ ΦΑΡΜ στα Τρίκαλα ξεκίνησε πριν ένα χρόνο με την αγορά των εγκαταστάσεων της ΕΛΒΙΚ (Ελληνική Βιομηχανία Κρέατος) με έδρα τα Μεγάλα Καλύβια. Η ΕΛΒΙΚ που ανήκε στην Αγροτική Τράπεζα έβαλε λουκέτο πριν μερικά χρόνια μετά από την κακοδιαχείριση του Δ.Σ. της.

Η νέα επένδυση περιλαμβάνει επέκταση των σταυλικών εγκαταστάσεων, με βιολογικό καθαρισμό, για την εκτροφή χοίρων, καθώς επίσης και επέκταση και εκσυγχρονισμό του εργοστασίου σε ένα χώρο εκατόν είκοσι περίπου στρεμμάτων.

Μόλις έγινε γνωστή η πρόθεση της επιχείρησης για δημιουργία ζωοτροφικής μονάδας είχαμε την αντίδραση του συλλόγου των Χοιροτρόφων του νομού όπως και λίγων ψευτο-οικολόγων, κυρίως μέσω του ΜΜΕ. Στις ανακοινώσεις τους οι διάσπαρτοι χοιροτρόφοι έβαζαν βασικά δυο ζητήματα. Το πρώτο ήταν η “μονοπώληση της αγοράς” από την HELLAS FARM και τον αυτοεπιβεβαιωμένο “αφανισμό” τους, και δεύτερο το κλασικό αντιβιομηχανικό επιχείρημα της “μόλυνσης” του περιβάλλοντος από τη μεγάλη βιομηχανία.

Από αυτά τα υποβολιμαία από τους ίδιους αιτήματα πιάστηκαν οι δυνάμεις του αντιβιομηχανικού μεσαίωνα στο Νομαρχιακό Συμβούλιο που συνεδρίασε με θέμα την αδειοδότηση λειτουργίας της χειροτροφικής μονάδας. Σε αυτή την συνεδρίαση όπου παραβρέθηκαν και οι ιδιοκτήτες της επιχείρησης Αφοι Τομαζάκη, για να υποστηρίξουν τις θέσεις τους, είχαμε την εξής άσχημη εξέλιξη. Μια ισχυρή μερίδα του ΠΑΣΟΚ και της ΝΔ τάχθηκε ουσιαστικά κατά της επένδυσης βάζοντας σαν όρο ότι η μονάδα δεν θα ξεπερνά τις 1500 χοιρο-μητέρες.

Σ’ αυτό το σημείο οι επιχειρηματίες αντέδρασαν λέγοντας ότι 1500 χοιρομητέρες έχει και ο τελευταίος χοιροτρόφος. Μια άλλη τάση με επικεφαλής τον νομάρχη Πατραμάνη (ΠΑΣΟΚ) μίλησε για 3000 κάτι πολύ μακρυνό από τα πλάνα της ΕΛΛΑΣ ΦΑΡΜ που περιλαμβάνουν μονάδα δυναμικότητας 12600 χοιρομητέρων, αριθμός που ανταποκρίνεται στις σύγχρονες νάγκες παραγωγής.

Ιδιαίτερα μαχητικό ρόλο ενάντια στην επένδυση ανέλαβαν οι βουλευτές της ΝΔ Χατζηγάκης-Λέγκας όπως επίσης και ο Γεωργολιός στο νομαρχιακό συμβούλιο γι’ αυτό και απέσπασαν τις ευχαριστίες από τον σύλλογο χοιροτρόφων μέσω του τοπικού τύπου. Έτσι μετά τη δημιουργία αυτού του ισχυρού μετώπου το ψευτοΚΚΕ και ο ΣΥΝ δεν χρειάστηκε να βγουν μπροστά και να εκτεθούν στο λαό της περιοχής που δεν είδε με καλό μάτι αυτή την άρνηση των τοπικών αρχών σε μια περιοχή μάλιστα που δεν έχει βιομηχανία αλλά και σε μια εποχή που οι νέοι πλήττονται από την ανεργία.

Σημείωση: Σύμφωνα με είδηση της τελευταίας στιγμής το ΥΠΕΧΩΔΕ και το Υπουργείο Γεωργίας ενέκριναν την επένδυση της HELLAS FARM για τη δημιουργία ζωοτροφικής μονάδας 8600 χοιρομητέρων. Αμέσως μετά το Νομαρχιακό Συμβούλιο συνεδρίασε για να οργανώσει εκστρατεία ενάντια σ’ αυτή την απόφαση. Δεν αποκλείεται να ακολουθήσουν οι συνήθεις προσφυγές στο ΣτΕ κ.λπ.

Σταδμός για το εργατικό κίνημα

Η ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ ΤΗΣ 20 ΤΟΥ ΓΕΝΑΡΗ ΣΤΟΝ ΗΛΕΚΤΡΙΚΟ ΤΟΥ ΠΕΙΡΑΙΑ

Κοινή συγκέντρωση στον Πειραιά πραγματοποιήσαν στις 20 Γενάρη η Επιτροπή Αγώνα των Λιπασμάτων και η Επιτροπή Αγώνα για τη Σωτηρία της Ν/Ε Ζώνης. Πρόκειται για ένα γεγονός τεράστιας σημασίας για τη χώρα μας και το ελληνικό εργατικό κίνημα. Ήταν η πρώτη φορά που ενώθηκαν εργάτες δύο διαφορετικών βιομηχανικών κλάδων για υπερασπίσουν τα άμεσα υλικά συμφέροντά τους και μάλιστα στη βάση του κεντρικού υλικού αιτήματος συνολικά της εργατικής τάξης και του έθνους που είναι η υπεράσπιση της βιομηχανίας.

Η κοινή συγκέντρωση αποφασίστηκε στην εκδήλωση της Επιτροπής Αγώνα των Λιπασμάτων που έγινε στο δημαρχείο Δραπετσώνας στις 18 Δεκέμβρη (δες προηγούμενο φύλλο της Νέας Ανατολής) και στην οποία για πρώτη φορά συναντήθηκαν οι εργαζόμενοι των δύο κλάδων. Με κοινή αφίσα που κολλήθηκε στον Πειραιά και προκήρυξη που μοιράστηκε έγινε ανοιχτό κάλεσμα στο λαό για στήριξη του κοινού αγώνα Ζώνης και Λιπασμάτων και συμμετοχή στη συγκέντρωση.

Η συγκέντρωση ξεκίνησε γύρω στις 10 το πρωί της Κυριακής, στην πλατεία του Ηλεκτρικού στον Πειραιά όπου είχαν συγκεντρωθεί πάνω από 250 εργάτες της Ζώνης και των Λιπασμάτων. Παραβρέθηκαν επίσης αντιπροσωπεία από το το σωματείο της κλωστοϋφαντουργίας "Φοίβος" η οποία λειτουργεί στην Καλλιθέα και απειλείται από το καθεστώς με κλείσιμο, και ο Δ. Πάνου, Γενικός Γραμματέας της Πανελληνίας Ομοσπονδίας Εργαζόμενων Καπνοβιομηχανίας. Χαιρετισμό στη συγκέντρωση απεύθυνε ο βουλευτής της ΝΔ Νεράντζης. Εκ μέρους της ΟΑΚΚΕ μίλησε ο σ. Ηλίας Ζαφειρόπουλος.

Αρχικά, το λόγο πήρε εκ μέρους της Επιτροπής Αγώνα για τη Σωτηρία της Ζώνης Περάματος σ. Διονύσης Γουρνάς και επικεφαλής του ΕΡΓΑΣ. Ο σ. Δ. Γουρνάς πρώτα αναφέρθηκε στα προβλήματα που αντιμετωπίζει η Ναυπηγοεπισκευαστική Ζώνη Περάματος. Ανέπτυξε συνοπτικά τον τρόπο με τον οποίο οι αντιναυπηγικές δυνάμεις του σοσιαλισμού μεθοδεύουν το κλείσιμο της Ζώνης. Εξήγησε ότι οι δυνάμεις αυτές, ενώ διαθέτουν την κύρια ευθύνη για σωρεία εγκλημάτων στο Πέραμα, οργανώνουν προβοκατόρικες απεργίες με άμεσο στόχο την απομάκρυνση των караβιών που έρχονται για επισκευή και αώτερο σκοπό το κλείσιμο της Ζώνης. Αναφέρθηκε στο τρα-

γικό "ατύχημα" στο Sailor όπου το ψευτοΚΚΕ κάλυψε τις ευθύνες των συνδικαλιστών του που συμμετείχαν στην πενταμελή Επιτροπή για την ασφάλεια των εργατών και οι οποίοι ευθύνονται άμεσα για τους θανάτους, ενώ ταυτόχρονα, διοργάνωσε με την ευκαιρία άλλη μία διαλυτική απεργία. Κατόπιν, ο σ. Δ. Γουρνάς μίλησε για σχέδιο κλεισίματος της βιομηχανίας στην Αττική που, μεταξύ άλλων, οδήγησε τους 400 εργαζομένους των Λιπασμάτων Δραπετσώνας στην ανεργία. Ανέφερε την περίπτωση των Λιπασμάτων ως αρνητικό παράδειγμα για τη Ζώνη και τόνισε στην ανάγκη για άμεσο από κοινού αγώνα με τους Λιπασματιώτες και τους εργάτες άλλων κλάδων που απειλούνται ή έχουν ήδη κλείσει υπέρ της βιομηχανίας "έτσι ώστε να μη χρειαστεί να βρεθούν οι εργάτες της Ζώνης στο σημείο που βρίσκονται εκείνοι των Λιπασμάτων" για να την υπερασπίσουν.

Έπειτα, μίλησε ο εκπρόσωπος της Επιτροπής Αγώνα των Λιπασμάτων σ. Γιάννης Νικολόπουλος. Ο Γ. Νικολόπουλος ξεκίνησε την ομιλία του με μια αναφορά στην αποβιομηχάνιση της Αττικής που απειλεί μια σειρά επιχειρήσεων. Μια από τις επιχειρήσεις, είπε, που απειλείται από το καθεστώς με λουκέτο είναι και η βιοτεχνία κλωστοϋφαντουργίας "Φοίβος" στην Καλλιθέα που απασχολεί 85 εργαζόμενους. Στη συνέχεια ο ομιλητής αναφέρθηκε στον πολύχρονο αγώνα των απολυμένων λιπασματιωτών για αποκατάσταση και στους καρπούς που αυτός ο αγώνας έχει αποκομίσει. Εξήγησε με ποιο τρόπο οι εργάτες του πεθαμένου εργοστασίου πήραν το σωματείο στα χέρια τους, ενώ αποδοκίμασε τον ηθικό ξεπεσμό της παλιάς διοίκησης, και ιδιαίτερα του πρώην προέδρου που τώρα βρίσκεται αντιμέτωπος με τη δικαιοσύνη κατηγορούμενος για υπεξαίρεση του ταμείου του σωματείου. Κάλεσε τέλος τους εργάτες να αντισταθούν στο βιομηχανικό σαμποτάζ σε σύγκρουση με αυτό το πνεύμα διαφθοράς. Επίσης ανέλυσε διεξοδικά το σχέδιο κλεισίματος του εργοστασίου των Λιπασμάτων και τον ηγεμονικό ρόλο που έπαιξε το "Κ"ΚΕ σε αυτόν. Ο σύντροφος τόνισε τη σύμπτωση του στόχου που είχε το "Κ"ΚΕ με εκείνον της "17Ν" που σκότωσε τον ιδιοκτήτη του εργοστασίου Μποδοσάκη.

Υστερα, μίλησε ο συνδικαλιστής της κλωστοϋφαντουργίας "Φοίβος" ο οποίος κατάγγειλε την προσπάθεια του δημάρχου Καλλιθέας να σαμποτάρει την επιχείρηση με συνεχείς δημοτικές αποφάσεις που απαιτούν το κλείσιμό της. Η δημοτική αρχή έφτασε στο σημείο να καλέσει αστυνομία για να απομα-

κρύνει τους εργαζόμενους από το εργοστάσιο. Σήμερα, το κλωστοϋφαντουργείο βρίσκεται ένα βήμα πριν την καταστροφή.

Μίλησε στη συνέχεια ο Αλέκος Πολίτης επίσης από την Επιτροπή Αγώνα για τη Σωτηρία της Ζώνης.

Στο βήμα, τέλος, ανέβηκε ο γραμματέας της Κ.Ε. της ΟΑΚΚΕ, σ. Η. Ζαφειρόπουλος, ο οποίος τόνισε την πελώρια σημασία της συγκεκριμένης συγκέντρωσης και είπε ότι τώρα δημιουργείται, ένα κίνημα "για το οποίο σε λίγο θα μιλάει όλος ο Πειραιάς, κι αργό-

τα με χαρακτηριστικότερα το: "Λιπάσματα και Ζώνη το δίκιο μας ενώνει", "Λαλιώτη, Λαλιώτη, όπου και να πας, όπου και να κρυφτείς, Λιπάσματα και Ζώνη μπροστά σου θα τα βρεις", "Θέλουμε δουλειά και όχι ανεργία, όχι άλλο χτύπημα στη βιομηχανία". Όταν η πορεία έφτασε στο υπουργείο Εμπορικής Ναυτιλίας επιδόθηκε κοινό ψήφισμα της Επιτροπής Αγώνα των Λιπασμάτων και της Επιτροπής Αγώνα για τη Σωτηρία της Ζώνης. Τα αιτήματα του ψηφίσματος ήταν αποκατάσταση για τους απολυμένους των Λιπασμά-

τερα όλη η χώρα".

Ακολούθησε πορεία μέχρι το υπουργείο Εμπορικής Ναυτιλίας, το οποίο είναι ο κύριος εκπρόσωπος της κυβέρνησης στον Πειραιά, αρμόδιο για τα θέματα της Ζώνης, και επικεφαλής του τώρα είναι ο πρώην υπουργός Γεωργιάς, Ανωμερίτης, ο άνθρωπος που απέρριψε την τροπολογία των ανέργων των Λιπασμάτων που κατατέθηκε στο θερινό τμήμα της Βουλής για την αποκατάστασή τους. Κατά τη διάρκεια της πορείας έμενε πάντα ανοιχτό ένα ρεύμα κυκλοφορίας για τα οχήματα, μια ενέργεια χαρακτηριστική του νεοδημιουργητού εργατικού κινήματος που δείχνει το σεβασμό των εργατών στις διαθέσεις της πλατιάς μάζας. Σηκώθηκαν τρία πανώ: Ένα κοινό στην κεφαλή της πορείας με σύνθημα "Κοινός αγώνας για τη σωτηρία της Βιομηχανίας. Αποκατάσταση των Απολυμένων Λιπασμάτων. Επιδότηση των Ανέργων Ζώνης", ένα δεύτερο της Επιτροπής Αγώνα των Λιπασμάτων με σύνθημα: "Θάβουν τη φωνή των Λιπασμάτων. Δεν θα περάσει", κι ένα τρίτο της Επιτροπής Αγώνα για τη Σωτηρία της Ζώνης με σύνθημα: "Όχι στο κλείσιμο της Ζώνης. Τακτική Επιδότηση των Ανέργων". Φωνάχτηκαν κοινά συνθήμα-

των και τακτική επιδότηση για τους ανέργους της Ζώνης.

Η παρουσία, για πρώτη φορά, των συνεργείων λήψης δύο μεγάλων τηλεοπτικών καναλιών, του ALPHA και του ALTER, είναι ενδεικτική της απήχησης που είχε αυτή η συνέντευξη των δύο εργατικών χώρων. Ωστόσο, για άλλη μια φορά λειτούργησε ο αποκλεισμός με αποτέλεσμα από τις εικόνες της δίωρης σχεδόν κάλυψης της εκδήλωσης να μη φτάσει ποτέ στις τηλεοπτικές οθόνες ούτε μισό πλάνο.

Η συμμετοχή στην εκδήλωση του εκπροσώπου της απειλούμενης βιομηχανίας "Φοίβος", είναι χαρακτηριστική για ένα νέο κίνημα που γεννιέται μετά την ένωση των εργατών της Ζώνης και των Λιπασμάτων, μία νέα εργατική ενότητα αντίστασης ενάντια στο κλείσιμο της βιομηχανίας.

Η συγκέντρωση αποτελεί σταθμό στην ιστορία του ελληνικού εργατικού κινήματος σηματοδοτώντας τη συγκρότηση και ανάπτυξη ενός νέου εργατικού κινήματος σε σύγκρουση με την κρατικοδίαιτη συνδικαλιστική γραφειοκρατία, την κομπραδορική αστική τάξη τύπου Κόκκαλη και συνολικά σε σύγκρουση με το διεφθαρμένο καθεστώς.

Η ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΗΣ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗΣ ΤΟΥ ΗΛΕΚΤΡΙΚΟΥ ΚΑΙ Η ΜΑΧΗ ΣΤΗ ΖΩΝΗ ΚΑΙ ΤΑ ΛΙΠΑΣΜΑΤΑ

Είχαμε γράψει στο προηγούμενο φύλλο της Ν. Ανατολής ότι η μαζική παρουσία εργατών της Ζώνης στη συγκέντρωση που είχε διοργανώσει στο Δημαρχείο της Δραπετσώνας η Επιτροπή Αγώνα των Λιπασμάτων είχε τεράστια πολιτική σημασία γιατί αναδείκνυε ένα νέο εργατικό κίνημα που έχει ξεπροβάλλει μέσα από τη γνήσια ενότητα εργατών από διαφορετικούς εργασιακούς χώρους. Με τη συγκέντρωση της Δραπετσώνας ο ως τα χθες πνιγμένος στη σιωπή και στη συστηματική απομόνωση αγώνας των Λιπασμάτων έγινε καταλύτης ενός νέου εργατικού κινήματος που αργά ή γρήγορα θα ξεπρόβαλε με ορμή.

Ο δίχως άλλο σημαντικότερος σταθμός στην ανάπτυξη αυτού του κινήματος ήταν η κοινή συγκέντρωση που πραγματοποιήσαν στον Ηλεκτρικό του Πειραιά στις 20 του Γενάρη, η Επιτροπή Αγώνα των Λιπασμάτων και η Επιτροπή Αγώνα για τη Σωτηρία της Ζώνης.

Αυτή η δεύτερη συγκροτήθηκε αμέσως μετά την συγκέντρωση της Δραπετσώνας στα τέλη του Δεκεμβρίου και αποτελεί το πιο κρίσιμο σημείο της νέας διαδικασίας.

Η Επιτροπή Αγώνα για τη Σωτηρία της Ζώνης είναι το αποτέλεσμα μιας κοινής προσπάθειας του ΕΡΓΑΣ και της τάξης του ανεξάρτητου Αλ. Πολίτη να συγκροτήσουν ένα πλατύ μέτωπο που θα συσπειρώσει τη συντριπτική πλειοψηφία των εργατών της Ζώνης και θα τους οδηγήσει στο να πάρουν στο Σωματείο από τα χέρια των σοσιαλφασιστών, δηλαδή από τα χέρια της ΕΣΑΚ του ΣΥΝ και των ανθρώπων του Λαλιώτη μέσα στην ΠΑΣΚΕ για να σώσουν τις δουλειές τους και τελικά την ίδια τη Ζώνη.

Η ΑΝΑΒΟΛΗ ΤΩΝ ΦΩΤΩΝ

Η πρώτη προς τα έξω εκδήλωση του μετώπου Λιπασμάτων –

Ζώνης είχε αποφασιστεί κιόλας στη συγκέντρωση της Δραπετσώνας και ήταν μια κοινή διαμαρτυρία την ημέρα των Φώτων στην τελετή του σταυρού απέναντι στους επισήμους, ανάλογη με εκείνη που είχε γίνει από τα Λιπάσματα την περσινή χρονιά. Αυτή η εκδήλωση, ενώ είχε πολύ καλά οργανωθεί σε κοινές συνεδριάσεις των δύο επιτροπών αγώνα, Λιπασμάτων και Ζώνης, και είχε ανακοινωθεί με προκήρυξη στη Ζώνη ματαιώθηκε υποχρεωτικά γιατί την ημέρα των Φώτων όλοι οι δρόμοι που οδηγούσαν από τις βασικές γειτονιές προς το κέντρο του Πειραιά είχαν κλείσει από την πρωτοφανή χιονόπτωση.

Όμως ήδη το καθεστώς είχε θορυβηθεί. Εκείνη τη μέρα το πρωί είχαν στηθεί στον Ηλεκτρικό και σε άλλα καίρια σημεία του κεντρικού Πειραιά τέσσερις διμοιρίες των ΜΑΤ.

Εκπρόσωποι της Επιτροπής Αγώνα των Λιπασμάτων που κατέβηκαν με δυσκολία εκείνο το πρωινό για να ειδοποιήσουν όσους τυχόν λίγους εργάτες κατέβαιναν, ότι η εκδήλωση αναβαλλόταν, αφού δήλωσαν την ιδιότητά τους ρώτησαν τους επικεφαλής των ΜΑΤ γιατί τόσες δυνάμεις; Εκείνοι απάντησαν ότι “περιμένουν διαδηλωτές από τα

Λιπάσματα και τη Ζώνη!”. Οι εκπρόσωποί μας τους είπαν ότι η συγκέντρωση δεν θα γίνει κι αυτοί τους ευχαρίστησαν που δεν θα έμεναν οι άντρες τους στο κρύο και αποχώρησαν κι αυτοί.

Οι δυνάμεις των ΜΑΤ ήταν έτσι διατεταγμένες ώστε να μην μπορέσουν οι εργάτες να φτάσουν σε τέτοια απόσταση από τους επισήμους και από το συγκεντρωμένο λαό ώστε να ακούγονται οι φωνές τους όπως είχε γίνει πέρυσι. Το κατέβασμα των ΜΑΤ και μάλιστα μαζικά ήταν μια καθαρή πολιτική επιλογή άσχετη με το ζήτημα της ασφάλειας των επισήμων. Γιατί το κίνημα των Λιπασμάτων είχε αποδείξει στους πάντες και στα περσινά Φώτα αλλά και σε όλη την πορεία του ότι αρνείται να καταφύγει στη βία, σε κάθε βία που βρίσκεται έξω και ενάντια στη θέληση του λαού, για να πετύχει τους γενικούς στόχους του και ειδικά την προβολή του στα ΜΜΕ. Αυτή ακριβώς ήταν και η ομόφωνα εκφρασμένη διάθεση των μελών της Επιτροπής Αγώνα για τη Σωτηρία της Ζώνης. Η σημαντική – λαλιωτική κλίκα ξέρει πολύ καλά πως σκέφτεται και πως συμπεριφέρεται το νέο αυτό κίνημα. Έτσι τα ΜΑΤ τα κατέβασε για να εκφοβίσει τους πλατιούς οπαδούς αυτού του κινήματος, αλλά και για να συκοφαντήσει αυτό το κίνημα στα μάτια του λαού.

Τυχαία γεγονότα, όπως οι ακραίες καιρικές συνθήκες τη μέρα των Φώτων, μπορούν να καθυστερήσουν ένα κίνημα, αλλά δεν μπορούν να ανατρέψουν τις νομοτέλειες που το κινούν.

Η ΕΤΟΙΜΑΣΙΑ ΤΟΥ ΗΛΕΚΤΡΙΚΟΥ

Οι δύο Επιτροπές Αγώνα Ζώνης και Λιπασμάτων αμέσως μετά τα Φώτα σε νέα κοινή τους συνεδρίαση αποφάσισαν να πραγματοποιήσουν συγκέντρωση στον Ηλεκτρικό του Πειραιά δυο βδομάδες μετά, στις 20 του Γενάρη. Η αδυναμία αυτής της συγκέντρωσης σε σχέση με εκείνη που προγραμματίστηκε για τα Φώτα ήταν ότι τώρα δεν υπήρχε μια συνάντηση επισήμων απέναντι στους οποίους, ενδεχόμενα μπροστά και στις τηλεοπτικές κάμερες, θα εκφραζόταν μια μαζική ζωντανή διαμαρτυρία. Αυτή η ξεχωριστή δυνατότητα τη μέρα των Φώτων είχε μια μεγάλη ελκτικότητα για να μαζευτούν πολλές δυνάμεις από τους δύο συνδικαλιστικούς χώρους. Όμως στις 20 του μήνα οι απολυμένοι των Λιπασμάτων και οι εργάτες της Ζώνης θα συγκεντρώνονταν μόνο για να μετρήσουν τις δυνάμεις τους και για να στείλουν μέσα από αυτή τη συγκέντρωση ένα μήνυμα στους πολιτικούς και συνδικαλιστικούς κύκλους του Πειραιά και στην κεντρική εξουσία ότι έχουν να κάνουν από δω και μπρος με έναν νέο παράγοντα.

Αυτή είναι μια εξόχως πολιτική διάσταση, δεν έχει όμως χειροπιαστό χαρακτήρα για την πλατιά βάση ενός κινήματος, η οποία ανησυχεί ότι μια τέτοια εκδήλωση θα μπορούσε να πέσει εντελώς στο κενό. Άλλωστε αυτή η ανησυχία έχει πραγματική βάση για τους ανθρώπους των Λιπασμάτων που έχουν ζήσει τον πιο στυγνό και παρατεταμένο τηλεοπτικό αποκλεισμό που μπορεί κανείς να φανταστεί.

Στην πραγματικότητα ωστόσο ακόμα και η πιο απομονωμένη τηλεοπτικά εκδήλωση συγκλο-

νίζει τα πολιτικά επιτελεία όταν έχει ποιότητα και καταφέρνει να είναι μαζική. Γιατί αυτά τα επιτελεία ξέρουν ότι δεν έχει τελικά τόση σημασία η εικόνα που έχει για τον πολύ κόσμο ένα γεγονός, όσο το ίδιο το γεγονός. Γιατί ξέρουν ότι όταν το γεγονός έχει μέσα του αλήθεια, δηλαδή έχει μέλλον και δυναμική, στο τέλος θα κατακτήσει και την εικόνα. Αυτό σημαίνει ότι για όσο καιρό το κίνημα των Λιπασμάτων δεν θα βρίσκει συμμάχους θα μπορεί να φυλακίζεται στη σιωπή, αλλά αν αρχίσει να βρίσκει συμμάχους κάποια στιγμή θα σπάσει η σιωπή. Αυτό ισχύει και για το νέο κίνημα της Ζώνης. Όσο είναι μόνο του θα είναι η μια πλευρά μιας εσωτερικής διαμάχης μέσα σε ένα συνδικάτο. Αν όμως αυτή η εσωτερική πλευρά ενωθεί με ένα άλλο συνδικάτο έξω από τον εαυτό της θα γίνει ένας ανεξάρτητος πολιτικός παράγοντας, και θα αποκτήσει μια άλλη δύναμη και κατά συνέπεια μια νέα αυξημένη ισχύ τόσο γενικότερα όσο και μέσα στο ίδιο το συνδικάτο.

Η ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ ΤΟΥ ΗΛΕΚΤΡΙΚΟΥ

Αυτές οι παρατηρήσεις έμελλαν να επιβεβαιωθούν την Κυριακή στις 20 Γενάρη στον Ηλεκτρικό του Πειραιά.

Ήταν μια συγκέντρωση με 250 ως 300 συνολικά εργάτες από τη Ζώνη και Λιπάσματα μαζί. Τα Λιπάσματα σχετικά με τη συγκέντρωση της Δραπετσώνας είχαν μικρότερη συμμετοχή. Η αιτία για αυτό, πέρα από τα λάθη καλής οργάνωσης που έγιναν και πέρα

συνέχεια στη σελ. 19

Η κοινή προκήρυξη της Επιτροπής Αγώνα των Λιπασμάτων και της Επιτροπής Αγώνα για τη σωτηρία της Ζώνης (Μοιράστηκε στη συγκέντρωση της 20 Γενάρη)

ΟΧΙ ΣΤΟ ΧΤΥΠΗΜΑ ΤΗΣ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑΣ ΛΙΠΑΣΜΑΤΑ ΚΑΙ ΖΩΝΗ ΑΓΩΝΑΣ ΚΟΙΝΟΣ ΓΙΑ ΑΠΟΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΤΩΝ ΑΠΟΛΥΜΕΝΩΝ ΚΑΙ ΕΠΙΔΟΤΗΣΗ ΤΩΝ ΑΝΕΡΓΩΝ

Εμείς, εργάτες που έχουν απολυθεί από τα Λιπάσματα και άνεργοι εργάτες από την Επισκευαστική Ζώνη του Περάματος διοργανώνουμε συγκέντρωση στον Πειραιά στις 20 του Γενάρη. Με αυτή τη συγκέντρωση θέλουμε να εκφράσουμε τη διαμαρτυρία μας στις κεντρικές και τοπικές πολιτικές αρχές για την τραγική κατάσταση στην οποία βρισκόμαστε με βασικά δική τους ευθύνη. Κυρίως όμως θέλουμε να κάνουμε γνωστή αυτή την κατάσταση στον Πειραιά και τελικά σε όλη τη χώρα.

Γιατί το πιο μεγάλο μας πρόβλημα είναι ότι δεν μας δίνεται η δυνατότητα να προβάλλουμε τα προβλήματά μας στον Τύπο και την Τηλεόραση. Με ελάχιστες εξαιρέσεις μας έχουν κηρύξει τον πόλεμο της σιωπής. Συχνά δίνουν έμφαση σε ατομικές ανθρώπινες ιστορίες, αλλά στην μαζική καταστροφή χιλιάδων ανθρώπων που έχουν την “κακή συνήθεια” να παλεύουν για το δικίο τους γυρίζουν επί-

μονα την πλάτη. Ίσως θα θέλαμε να κάνουμε κινήσεις βίας για να μας φιλοξενήσουν στα δελτία τους των ειδήσεων σαν τραμπούκους. Εμείς όμως δεν έχουμε κάνει, ούτε θα κάνουμε κινήσεις βίας. Διεκδικούμε ειρηνικά και θα πετύχουμε ειρηνικά να σπάσουμε το φράγμα σιωπής, γιατί θέλουμε να αποδείξουμε ότι είμαστε εμείς θύματα βίας, και μάλιστα μιας βίας που είναι ύπουλη, μαζική και εγκληματική.

Εμάς τους απολυμένους των Λιπασμάτων και τους άνεργους της Ζώνης μας ενώνει το εξής γεγονός: Ότι χωρίς αληθινή αιτία, χωρίς καμιά επίσημη δικαιολογία, και χωρίς ποτέ να το ομολογούν, κυβέρνηση και κόμματα που παριστάνουν το φίλο του λαού και του εργάτη, καταστρέψανε ξαφνικά ή καταστρέφουν αργά – αργά το χώρο της δουλειάς μας και έτσι μας έχουν ρίξει κατά εκατοντάδες και κατά χιλιάδες στην ανεργία καταστρέφοντας τη ζωή

μας. Αυτό είναι ένα πολύ μεγάλο έγκλημα.

Στη Δραπετσώνα λοιπόν γκρέμισαν ξαφνικά πριν δυομισιά χρόνια το εργοστάσιό που δουλεύαμε. Φτιάξαν για καιρό ένα θόρυβο για τη μεγάλη μόλυνση που τάχα προκαλούσε το εργοστάσιο. Όμως για να μην υπάρχει μόλυνση μπήκαν καλά φίλτρα στο εργοστάσιο με αποτέλεσμα, το ίδιο το ΥΠΕΧΩΔΕ που έλεγχε τη μόλυνση, να την βρίσκει διαρκώς κάτω από τα επιτρεπόμενα όρια. Παρ’ όλα αυτά, το 1999 ο Λαλιώτης έκλεισε αυθαίρετα το εργοστάσιο χωρίς η κυβέρνηση να πάρει επίσημα την ευθύνη γι’ αυτό και πέταξε 400 ανθρώπους στο δρόμο, ενώ κατέστρεψε για πάντα 400 θέσεις εργασίας. Για να μη διαμαρτυρηθούμε υποσχέθηκε ότι θα μας βρει δουλειά και

συνέχεια στη σελ. 21

Πίσω από τη βιτρίνα του "εκδημοκρατισμού" ο φασισμός για την τούρκικη μειονότητα Η ΚΑΤΑΔΙΚΗ ΤΟΥ Α. ΝΤΕΝΤΕ ΚΑΙ Η ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΗΣ

Το Εφετείο της Κομοτηνής επέβαλε στο δημοσιογράφο μαχητή των δημοκρατικών δικαιωμάτων της τούρκικης μειονότητας, Αμπντουλχαλίμ Ντεντέ ποινή φυλάκισης 3 μηνών για εξύβριση δικαιώνοντας τον μνηστή Καραίσκο, δημοσιογράφο του περιοδικού "Αντιφωνητής".

Η καταδίκη του Ντεντέ είναι ένα σκάνδαλο που δείχνει πόσο άσχημη είναι στο βάθος της η κατάσταση για την τούρκικη μειονότητα στη Θράκη και, το χειρότερο, πόσο βαθιά διαβρωμένα από τον εθνορατσισμό είναι το ελληνικό κράτος και η πολιτική ζωή γενικότερα.

Το περιοδικό "Αντιφωνητής" που βρίσκεται ουσιαστικά πίσω από τη μήνυση είναι ένα όχι τυχαίο σοβινιστικό περιοδικό, αφού διατηρεί εξαιρετικές σχέσεις με τους φαιούς του ψευτοΚΚΕ, Κανέλλη και Ζουράρη που το εκθειάζουν σε κάθε ευκαιρία.

Η υπόθεση έχει ως εξής:

Ο Α. Ντεντέ είναι ιδιοκτήτης ενός ραδιοφωνικού σταθμού στην Κομοτηνή που κάνει εκπομπές στην τούρκικη γλώσσα. Ένα βράδυ κοντά στα μεσάνυχτα έκανε πρόγραμμα στο σταθμό ένα δεκαεπτάχρονο παιδί, τούρκος και αυτός μειονοτικός.

Το πρόγραμμα ήταν αυτού του ανένεμου τύπου με ερωτικά τραγούδια και αφιερώσεις ανάμεσα σε νεολαίους όπως συνηθίζεται στους μικρούς επαρχιακούς σταθμούς. Δεν υπήρχε σ' αυτό το πρόγραμμα ίχνος πολιτικής. Κάποια στιγμή κάποιοι πήραν το παιδί τηλέφωνο και του είπαν, πάντα στα τουρκικά, να αφιερώσει ένα τραγούδι από τους Γκρίζους Λύκους της Τουρκίας στους Γκρίζους Λύκους της Δυτικής Θράκης. Το παιδί αρνήθηκε και αυτοί πήραν άλλες δυο φορές. Τότε το παιδί είπε ότι ο κύριος Μποζγκούρτ αφιερώνει το τάδε τραγούδι στην αγαπημένη του. Μποζγκούρτ σημαίνει στα τουρκικά γκρίζος λύκος, αλλά είναι ταυτόχρονα και ένα αρκετά διαδεδομένο επίθετο στην Τουρκία και έτσι όπως ειπώθηκε με τον προσδιορισμό "κύριος" η έκφραση έχασε κάθε πολιτικό χαρακτήρα. Αυτός ήταν ένας ελιγμός του εκφωνητή να αποφυγεί τους ενοχλητικούς.

Όμως φαίνεται ότι οι ενοχλητικοί ήταν προβοκάτορες που ήθελαν να ενοχοποιήσουν το σταθμό του Ντεντέ.

Έτσι, την άλλη μέρα οι άνθρωποι του "Αντιφωνητή" πήγαν στον αστυνομικό τμήμα, που δεν έδωσε πολλή σημασία στην καταγγελία τους περί Γκρίζων Λύκων και στον Εισαγγελέα, ο οποίος απλά ενημέρωσε τον Ντεντέ για την καταγγελία χωρίς να κινήσει καμιά διαδικασία. Ωστόσο ο Ντεντέ παρέδωσε στον εισαγγελέα την κασέτα με την επίμαχη εκπομπή του σταθμού.

Αμέσως μετά ο "Αντιφωνητής" δημοσίευσε άρθρο με την ίδια ψεύτικη κατηγορία ότι ο εκφωνητής έκανε αφιέρωση από τους Γκρίζους Λύκους της Τουρκίας στους Γκρίζους Λύκους της Δυτικής

Θράκης. Και βέβαια κατηγορήσαν τον Ντεντέ για σχέσεις με τους Γκρίζους Λύκους. Με λίγα λόγια κατηγορήσαν το σταθμό όχι για κείνο που είπε ο εκφωνητής, αλλά για κείνο που του τηλεφώνησαν οι "άγνωστοι" να πει.

Ύστερα από αυτή την επίθεση ο Ντεντέ ανταπάντησε με ένα άρθρο στην τουρκόφωνη εφημερίδα "φωνή της Θράκης" που επίσης εκδίδει, το οποίο ανάμεσα στα άλλα απηύθυνε το ερώτημα αν η προσφυγή που κάνει ο αρθρογράφος του "Αντιφωνητή" στις αρχές είναι "δημοσιογραφία ή χαφιεδισμός".

Ο Καραίσκος, δηλαδή ο "Αντιφωνητής", αφού απέτυχε να θεμελιώσει οποιαδήποτε κατηγορία με πολιτικό περιεχόμενο κατά του Ντεντέ τον μήνυσε τότε για την λέξη "χαφιεδισμός" και ταυτόχρονα ο τάχα θιγόμενος ζήτησε αστική αποζημίωση 16 εκ. δραχμών.

Καταλαβαίνει ο καθένας πόσο παράλογο είναι να μηνύεται και ακόμα περισσότερο να καταδικάζεται κάποιος γιατί απέδωσε **σε μια συμπεριφορά** ενός οποιουδήποτε τον χαρακτηρισμό του χαφιεδισμού. Εδώ είναι φανερό ότι χαρακτηρίζεται αρνητικά μια συγκεκριμένη πράξη και όχι ένα πρόσωπο συνολικά. Πρόκειται για την πιο πολιτισμένη μορφή που μπορεί να πάρει μια πολιτική κατηγορία, καθώς αντικειμενικά διαχωρίζει το πρόσωπο από την πράξη. Είναι δηλαδή άλλο το "ο τάδε είναι χαφιάς" και άλλο η "τάδε συμπεριφορά του αποτελεί χαφιεδισμό".

Οι μάρτυρες υπεράσπισης του Ντεντέ στο δικαστήριο, που ήταν ο Ιμπράμ Ουνσούνγλου, ο Δάμων Δαμιανός της τοπικής εφημερίδας "Παρατηρητής" και ο δημοσιογράφος Τελίδης (τον θυμόμαστε που έβγαλε εδώ τις σφαγές των Κοσσοβάρων από τους Σέρβους και δέχτηκε τεράστια επίθεση), επιμείνανε πολύ και στην ουσία της υπόθεσης.

Ειδικά ο Ιμπράμ είπε ότι τα περί Γκρίζων Λύκων αποτελούν προβοκάτσια ανθρώπων που ήθελαν να έχει πει ο εκφωνητής εκείνα που

οι ίδιοι προσπάθησαν να τον κάνουν να πει για να τα αξιοποιήσουν κατάλληλα. Μάλιστα είπε χαρακτηριστικά πως δεν αναφέρουν στην Τουρκία τους φασίστες Γκρίζους Λύκους με αυτό το όνομα, αλλά τους αναφέρουν, όπως οι ίδιοι ονομάζουν τον εαυτό τους, δηλαδή "Ιδεαλιστές". Ποτέ ένα Γκρίζος Λύκος της Τουρκίας δεν θα έκανε έτσι την ανακοίνωση της πολιτικής του ταυτότητας σε μια εκπομπή. Μόνο ένας Έλληνας θα τον ονόμαζε έτσι. Άλλωστε σ' αυτό το σημείο ο Ντεντέ ήταν πανίσχυρος γιατί το μαγνητοφωνημένο επίμαχο απόσπασμά της, που το κατέθεσε στο δικαστήριο, ήταν όπως το περιγράψαμε στην αρχή, δηλαδή ένας κόλαφος για τους μνηστές. Το μόνο που έλειπε για να αποκαλυφθούν αυτοί ολόπλευρα ήταν η κατάθεση του εκφωνητή για τα τηλεφωνήματα πριν την αναγγελία. Όμως αυτό το νεαρό παιδί λίγες βδομάδες πριν τη δίκη σκοτώθηκε σε αυτοκινητιστικό δυστύχημα.

Αυτά ήταν συγκλονιστικά πραγματικά στοιχεία και έδειχναν τις προθέσεις, και τον σκοτεινό τρόπο δράσης των κατηγορών. Σε κάθε περίπτωση το δικαστήριο βρισκόταν μπροστά στην απόδειξη του αντιθέτου, δηλαδή ότι ήταν ο Ντεντέ που είχε κατασκευαστεί από το έντυπο "Αντιφωνητής" και τον μνηστή και όχι το αντίστροφο. Κι όμως το Τριμελές Εφετείο τον καταδίκασε με έναν δικαστή, τον Πρόεδρο, να μειοψηφεί και επίσης τον εισαγγελέα να είναι θερμά την αγόρευση του υπέρ της αθώωσής του.

Η διαφωνία αυτή ανάμεσα στους δικαστές είναι σήμερα δυνατή γιατί ζούμε μια μεταβατική περίοδο στη διάρκεια της οποίας ο μηχανισμός της δικαιοσύνης προσπαθεί να προσαρμοστεί στις πολιτικές κατευθύνσεις της περιόδου. Αυτές οι γενικές κατευθύνσεις έχουν να κάνουν όχι με κάποια πρόοδο μέσα στην ίδια την κοινωνία, αλλά με εξωτερικούς πολιτικούς καταναγκασμούς. Όποια πρόοδος υπάρχει, όταν υπάρχει, στα ελληνικά δικαστήρια τον τελευταίο καιρό, είναι στην ουσία προϊόν της νέας τακτικής του ελληνικού υπουργείου εξωτερικών απέναντι στην Τουρκία. Αυτή η τακτική συνίσταται βασικά σε ένα πράγμα: να πιεστεί η τούρκικη αστική τάξη από την Ευρώπη να κάνει πολιτικές αλλαγές που είτε δεν θέλει είτε δεν μπορεί να κάνει παρά μόνο με κίνδυνο διάλυσης του τούρκικου κράτους. Στο βάθος η Τουρκία θα πιεστεί για αλλαγές, που κάτω από τους τωρινούς πολιτικούς συσχετισμούς θα ευνοούν, είτε την άνοδο των τούρκων ισλα-

μοφασιστών και των εθνοφασιστών στην εξουσία, είτε το διαμελισμό της Τουρκίας από τον κούρδικο εθνοφασισμό του ΡΚΚ.

Σε κάθε περίπτωση αυτές οι αδιαφοροποίητες πιέσεις από την Ευρ. Ένωση θα οξύνουν τελικά τις σχέσεις της Τουρκίας με την Ευρ. Ένωση, θα απομονώνουν τις φιλοευρωπαϊκές δυνάμεις της Τουρκίας και τελικά αντί να την εξευρωπαϊζουν, θα την ρίχνουν στον ισλαμοφασισμό και τελικά στα νύχια της φαιοκόκκινης Ρωσίας.

Για να μπορέσει όμως να ασκήσει μια τέτοια λεπτή πολιτική το ελληνικό υπουργείο εξωτερικών που βρίσκεται τώρα στα χέρια του διπρόσωπου Γ. Παπανδρέου, είναι υποχρεωμένο να εμφανιστεί στα μάτια της Δύσης σαν πρωταθλητής των ανθρωπίνων και ειδικά των εθνομειονοτικών δικαιωμάτων στην Ελλάδα. Με αυτόν τον τρόπο θα μπορεί ταυτόχρονα να κάνει και πιο εύκολη την νέα της πολιτική της προσέγγισης και διείσδυσης στην Τουρκία και στη Δημ. Της Μακεδονίας για να βοηθήσει να ανεβούν και να εγκατασταθούν εκεί στην εξουσία οι πιο αντιδυτικές, ισλαμοφασιστικές και σλαβόφιλες - ρωσόφιλες δυνάμεις αντίστοιχα.

Όμως στο ίδιο διάστημα η ίδια πολιτική εξουσία που κάνει αυτή τη "δημοκρατικοφανή" πολιτική μειονοτήτων συνεχίζει στο εσωτερικό να απελευθερώνει όλα τα σοβινιστικά, ξενόφοβα, αντιδυτικά και αντισημιτικά ρεύματα για να δηλητηριάζουν καθημερινά το λαό. Έτσι η δικαστική εξουσία βρίσκεται στην αξεπέραστη αντίφαση από τη μια να πρέπει να βρεθεί στο πλευρό του Υπ. Εξ και της νέας "ανοιχτής" πολιτικής του, όπως έκανε παλιότερα σε υποθέσεις όπου διακυβούνταν το "εθνικό συμφέρον" και από την άλλη να συνεχίζει να μεταφράζει δικονομικά την πολιτική και ιδεολογική διάθεση της κοινωνίας γενικά. Από κει βγαίνουν αυτές οι διαστάσεις απόψεων στο εσωτερικό των δικαστηρίων, από κει το ότι συχνά οι πρωτόδικες αποφάσεις είναι καταδικαστικές και οι σε δεύτερο βαθμό αθωωτικές (περίπτωση Μπλέτσα που αθωώθηκε στις 18 Δεκεμβρίου στο Εφετείο ύστερα από πρωτόδικη καταδίκη του το Φλεβάρη, ή οι αλληπάλληλες αναβολές της εκδίκασης της έφεσης της ΟΑΚΚΕ για το μακεδονικό, ή οι παλινοδίες στις δίκες των Μακεδόνων).

Αυτή η γενική διάσταση του ζητήματος που μόλις εκθέσαμε δεν είναι ωστόσο σίγουρο ότι έπαιξε τον αποφασιστικό ρόλο στην υπόθεση Ντεντέ. Εννοούμε ότι δεν είμαστε σίγουροι ότι στην περίπτω-

σή του το Υπουργείο Εξωτερικών και η κυβέρνηση είχε την διάθεση να αθωωθεί ο Ντεντέ.

Συνήθως όταν το Υπουργείο Εξωτερικών ενδιαφέρεται για κάτι κινείται αμέσως, αποφασιστικά και σε όλα τα επίπεδα ο μηχανισμός "των φιλελεύθερων και αριστερών φίλων των μειονοτήτων" που πάντα έχει στη διάθεσή του από αφέλεια ή από ιδιοτέλεια ή και από τα δύο ο Γ. Παπανδρέου και ο ΣΥΝ. Εννοούμε ότι αυτή την δίκη δεν άρπαξε στα χέρια του, ούτε ο Δημητράς και το Παρατηρητήριο, ούτε το Δίκτυο που έχουν τη δυνατότητα και τους μηχανισμούς μιας γενικά καλής νομικής και πιο πολύ πολιτικής κάλυψης κυρίως στο κεντρικό πολιτικό επίπεδο.

Όμως αυτές είναι μόνο ενδείξεις. Τα στοιχεία για μια "εσκεμμένη" αδιαφορία και για ένα "στήσιμο" των μηχανισμών απέναντι στον Ντεντέ είναι κυρίως πολιτικά.

Ο Ντεντέ μαζί με τον Ιμπράμ Ουνσούνγλου ανήκουν σε εκείνο το ρεύμα της τούρκικης μειονότητας που διακρίνεται για δύο πράγματα. Το ένα είναι ότι δεν "έπαιξαν" ποτέ με το ελληνικό υπουργείο εξωτερικών και δεν συμβιάστηκαν ποτέ με τον σοβινισμό και την ΚΥΠ (ΕΥΠ) και το δεύτερο, ακόμα πιο σημαντικό, είναι ότι ποτέ δεν έπαιξαν το παιχνίδι του τούρκικου υπουργείου εξωτερικών δηλαδή του τούρκικου προξενείου της Κομοτηνής.

Για αυτή τους τη δεύτερη ιδιότητα τους δοκίμασαν συχνά μια τεράστια απομόνωση. Όμως σαν αντάλλαγμα έχουν ένα μεγάλο και αναλλοίωτο κύρος τόσο μέσα την τούρκικη μειονότητα, όσο και ανάμεσα στους Έλληνες δημοκράτες. Αυτοί οι άνθρωποι και το ρεύμα που τους ακολουθεί αποτελούν τη γέφυρα που ενώνει το μειονοτικό πληθυσμό με τον υπόλοιπο λαό της χώρας σε μια βάση δημοκρατική, δηλαδή στη βάση του ελεύθερου πολίτη που είναι μακριά και αντίθετος σε κάθε σοβινισμό και εθνορατσισμό.

Αυτή η πολιτική αντίληψη είναι ότι χειρότερο για τους σοβινιστές και τους φαιοκόκκινους γιατί τους στερεί το βούτυρο από το ψωμί τους, δηλαδή την ικανότητα να χωρίζουν την εθνική μειονότητα από την πλειοψηφία του λαού κατηγορώντας την πρώτη σαν εργαλείο του αντίστοιχου ξένου εθνικού κράτους για τη διάσπαση και υποδούλωση του "δικού μας κράτους" και διαμορφώνοντας έτσι στο "δικό μας λαό" μια ξενοφοβική και εθνορατσιστική νοο-

Ο ΔΙΑΚΟΜΜΑΤΙΚΟΣ ΦΑΣΙΣΜΟΣ ΔΕΝ ΘΑ ΠΕΡΑΣΕΙ

συνέχεια από τη σελ. 1

μένουν άθικτα. Ανάφερε επίσης, ότι με την τροπή που έχει πάρει η υπόθεση, μπορεί να υπάρξουν και παραιτήσεις. Κι επειδή το πρόσωπο το οποίο εμπλέκεται είναι ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας μπορεί να έχουμε και εκλογές.

Αυτά όλα βέβαια που παρουσίαζε ο Καρατζαφέρης ήταν τελείως έξω από τους σχεδιασμούς του καθεστώτος για τις πολιτικές εξελίξεις στη χώρα. Στην εποχή της οικοδόμησης της συνεννόησης, της συναίνεσης, των προσεγγίσεων του Λαλιώτη και του Καραμανλή με την "αριστερά", όπου ο μόνος απόβλητος είναι ο τραγικός Μητσοτάκης, οι εκλογές είναι αδιανόητες. Γι' αυτό και το καθεστώς βράβευσε τον δημοσιογράφο που πρόβαλε το σκάνδαλο της "κρυφής κάμερας" και έριξε στην πυρά το δημοσιογράφο που πρόβαλε με καθόλα θεμιτά μέσα το σκάνδαλο του Προέδρου, καθώς και το κανάλι που τον στήριξε. Δείγματα ενός νεογέννητου και σαρκωβόρου φασισμού.

ΤΟ "ΑΗΘΕΣ" ΓΕΓΟΝΟΣ

Την ευθύνη για τη μετάδοση την έχει ο γνωστός Κουρής, ιδιοκτήτης του συγκροτήματος της *Αυριανής*, και φίλος της ομάδας των εθνικιστών του ΠΑΣΟΚ. Η καρατόμηση Χρυσανθακόπουλου ήταν μία ευθεία επίθεση σ' αυτή την ομάδα. Η αποκάλυψη για τον Πρόεδρο λειτουργούσε αντικειμενικά σαν απάντηση σ' αυτή την επίθεση.

Ο Σπ. Καρατζαφέρης με την υποστήριξη του Κουρή παρουσίασε ένα αληθινό γεγονός που ήταν πιθανό να προκαλέσει πολιτικές αναταράξεις. Κανένας κώδικας δεοντολογίας ποτέ δεν περιέλαβε διάταξη που να προβλέπει απαγόρευση της παρουσίας ενός τέτοιου γεγονότος. Αν εξαιρεθεί κανείς τα δικτατορικά καθεστώτα, η ενημέρωση δεν υποτάσσεται στην ανάγκη της διατήρησης του υπάρχοντος καθεστώτος. Στις ΗΠΑ ο Νίξον έπεσε από παρόμοια δημοσιογραφική αποκάλυψη, του περίφημου σκανδάλου "Ουότεργκαϊτ". Η εφημερίδα και οι δημοσιογράφοι έμειναν στη θέση τους.

Το γεγονός ήταν ότι ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας νοίκιαζε μαγαζί σε επιχειρηματία που λειτουργούσε μέσα σ' αυτό παράνομους "κουλοχέρηδες". Ο Στεφανόπουλος είναι πολιτικός της Πάτρας, που γνωρίζει πρόσωπα και πράγματα εκεί. Ο γιος του είναι δικηγόρος στην Πάτρα. Έπρεπε να γνωρίζει τι γίνεται στο μαγαζί του το οποίο έκλεισε την ύποπτη περίοδο που έκλεισαν αρκετά τέτοιου είδους μαγαζιά μετά τις αποκαλύψεις της Ζούγκλας. Ο Πρόεδρος έπρεπε να απαντήσει.

Ο Κουρής είχε ενημερώσει από πριν την κυβέρνηση και το περιβάλλον του Στεφανόπουλου ότι θα παρουσιάσει τη συγκεκριμένη εί-

δηση. Ο Στεφανόπουλος θορυβήθηκε, ζήτησε άμεσα στήριξη από κυβέρνηση και κόμματα, και απείλησε με παραίτηση. Η συμπεριφορά του ήταν αυτή ενός ένοχου ανθρώπου από τον οποίο απουσιάζει τελείως το "δημοκρατικό ήθος", ενός ανθρώπου εντελώς αντίθετου από την εικόνα που έχει πλάσει το καθεστώς γι' αυτόν.

Ο Πρωτόπαππας, υπουργός Τύπου και κυβερνητικός εκπρόσωπος, δήλωσε δημόσια ότι τηλεφώνησε στον Κουρή και του ζήτησε να μη μεταδώσει την είδηση (!!!) Αυτή ήταν η πρώτη βίαιη παρέμβαση που έκανε η κυβέρνηση σ' αυτή την υπόθεση. Ο Κουρής απάντησε ότι ο δημοσιογράφος του επικαλείται την ελευθερία της έκφρασης και θα προχωρήσει. Τότε κυβέρνηση και κόμματα ετοίμασαν την επίθεση.

ΚΥΒΕΡΝΗΤΙΚΗ ΚΑΙ ΔΙΑΚΟΜΜΑΤΙΚΗ ΒΙΑ

Στις 31 Ιανουαρίου ο Σπ. Καρατζαφέρης παρουσίασε την είδηση. Όποιος είδε την εκπομπή γνώριζε γιατί έβλεπε σε όλα τα δελτία ειδήσεων τον τίτλο "αήθης επίθεση", γιατί σύσσωμη η πολιτική ηγεσία του τόπου, και τα τέσσερα κόμματα, έβγαλαν ανακοινώσεις ενάντια στην "αήθη επίθεση", γιατί εμφανίστηκαν "παράκεντρα" και γιατί απειλούνταν "πολιτική ανωμαλία". Όποιος δεν είχε δει την εκπομπή, έπρεπε να κάνει μία έρευνα, να διαβάσει εφημερίδες, να ρωτήσει για να πληροφορηθεί τι είχε προκαλέσει όλο αυτό το θόρυβο. Γιατί αμέσως η είδηση εξαφανίστηκε, κρύφτηκε, απαγορεύτηκε. Την απαγόρευση την επέβαλε η άμεση τετρακομματική καταδίκη της μετάδοσης του γεγονότος. Κανένας δεν έπρεπε να επαναλάβει τις τρομερές λέξεις που θα βύθιζαν τη χώρα στην "πολιτική κρίση".

Η απάντηση του καθεστώτος ήρθε λίγες ώρες μετά την εκπομπή. Στις επτάμισι ο Πρωτόπαππας εκ μέρους της κυβέρνησης δήλωσε: "Η άθλια δημοσιογραφική πρακτική που εκδηλώθηκε εναντίον του Προέδρου της Δημοκρατίας, συναντά την καθολική καταδίκη και την αποστροφή όλων μας, όλου του ελληνικού λαού και πιστεύουμε και του συνόλου του πολιτικού κόσμου. Εκφράζουμε το βαθύ σεβασμό και την απόλυτη εμπιστοσύνη μας στο πρόσωπο του Προέδρου κυρίου Κωνσταντίνου Στεφανόπουλου. Σε έναν πολιτικό που στη μακρόχρονη και διαφανή διαδρομή του, έχει αναδείξει ένα πρότυπο ήθους και εντιμότητας. Καταδικάζουμε με τον πιο απόλυτο και κατηγορηματικό τρόπο κάθε απόπειρα σπίλωσης του προσώπου του. Ο ελληνικός λαός δεν θα επιτρέψει σε κανένα, να προωθήσει ύποπτα σενάρια σε βάρος της Δημοκρατίας και των θεσμών της. Επιτέλους, υπάρχουν όρια". Δεν έφτανε ο Πρωτόπαππας, δηλώσεις έκανε και ο Λαλιώτης και ο ίδιος ο Σημίτης. Δηλώσεις που εμφάνιζαν "ύποπτα σε-

νάρια" χωρίς να κατονομάζουν τους σεναριογράφους και το περιεχόμενό τους και "όρια" χωρίς να προσδιορίζεται ποιος και με ποια κριτήρια τα καθορίζει. Όριο έγινε ξαφνικά και αυθαίρετα ο Στεφανόπουλος. Η κυβέρνηση αποφάσισε ότι για όλα επιτρέπεται να μιλάς στη χώρα πλν του "ήθους" του Στεφανόπουλου. Έτσι προέκυψε η "αήθης" επίθεση ενάντια στο "πρότυπο της ηθικής".

Με την ευκαιρία κατηγορήθηκαν και οι 45 του Τσουκάτου ότι βρίσκονται πίσω από την "αήθη επίθεση". Μ' ένα συμπάρο, δυο τρυγόνια. Πρόκειται για ένα έργο που έχουμε ξαναδεί.

Θα περίμενε κανείς να βγει η αντιπολίτευση και να πει στην κυβέρνηση ότι πρέπει να αποδείξει η ίδια ή να απαντήσει ο Πρόεδρος ότι πρόκειται για μία επίθεση "λάσπης", και ότι η είδηση δεν ανταποκρίνεται στην πραγματικότητα. Θα περίμενε επίσης την αντιπολίτευση να στηρίζει λίγο την όλη υπόθεση μήπως και γίνουν εκλογές που θα της δώσουν την εξουσία. Με αυτές τις σκέψεις ίσως ο βουλευτής του Κιλκίς της ΝΔ Κων/νος Κιλκίδης δήλωσε, την κρίσιμη εκείνη στιγμή, ότι "όλοι κρίνονται" και ζήτησε απαντήσεις. Όμως η ανακοίνωση της ΝΔ υιοθέτησε το σύνθημα του καθεστώτος: "Η αήθης επίθεση κατά του Προέδρου της Δημοκρατίας, του οποίου το ήθος και η ακεραιότητα αναγνωρίζονται από ολόκληρο τον ελληνικό λαό, αποδεικνύει ότι ο πραγματικός στόχος των κέντρων διαπλοκής και αδιαφάνειας είναι η δημοκρατική ομαλότητα του τόπου. Η Νέα Δημοκρατία εδώ και χρόνια επίμονα επισημαίνει τους κινδύνους που συνεπάγεται για το δημοκρατικό μας πολίτευμα η ασύδοτη δράση των εξωθεσμικών παράκεντρων. Είναι πλέον η ώρα της ευθύνης. Είναι πλέον καιρός ολόκληρος ο πολιτικός κόσμος, όλοι οι δημοκράτες πολίτες να αντισταθούν. Το οφείλουμε στη Δημοκρατία, το οφείλουμε στον τόπο μας".

Αν θέλει κανείς να αναζητήσει τον πυρήνα της διακομματικής βίας εναντίον της είδησης, της ελευθερίας της έκφρασης και του δικαιώματος ενημέρωσης, πρέπει να την αναζητήσει στη στάση της ΝΔ, που όχι μόνο σύρθηκε πίσω από την κυβέρνηση σ' αυτό το θέμα αλλά εμφανίστηκε να πρωτοστατεί στην αιοποίηση του Στεφανόπουλου και στην προσπάθεια του Σημίτη να αποφυγεί με όλα τα μέσα τις εκλογές. Από τότε η δημοκρατική ομαλότητα απειλείται από τη διενέργεια εκλογών; Ποια είναι τα "εξωθεσμικά παράκεντρα" που ήρθαν να ενισχύσουν τα κυβερνητικά "ύποπτα σενάρια σε βάρος της Δημοκρατίας και των θεσμών;" Και γιατί τόσο σπουδή για να κηρυχθεί άγιος ο πολιτικός που έχτισε το πολιτικό του προφίλ σαν αποστάτης της ΝΔ; Η σύμπλευση κυβέρνησης και αξιωματικής αντιπολίτευσης ήταν που θεμελίωσε

την απαγόρευση και δημιούργησε το κλίμα της τρομοκρατίας στα κανάλια. Ήταν αυτή μία εκρηκτική ένωση εκατοντάδες φορές πιο ισχυρή από τη ρουκέτα με την οποία είχε πλήξει το MEGA πριν λίγα χρόνια η 17N με τον ίδιο ακριβώς στόχο.

Αυτή η σύμπλευση έγινε δυνατή μόνο γιατί στην ηγεσία της ΝΔ βρίσκεται ο άνθρωπος του καθεστώτος, Καραμανλής, ο άνθρωπος που έχει επίμονα αποκλείσει τη ΝΔ από την εξουσία, με την πολιτική της "συναίνεσης". Ο ίδιος είχε στηρίξει τον Σημίτη στην ηγεσία του ΠΑΣΟΚ όταν συναίνεσε στην εκλογή του Στεφανόπουλου ως προέδρου της Δημοκρατίας.

Είναι πολύ χαρακτηριστικό πόσο αντίθετα κινήθηκε ο Μητσοτάκης, που βρίσκεται έξω από οποιαδήποτε λογική "συγκυβέρνησης" και "συναίνεσης". Ο Μητσοτάκης, όπως έχει κάνει και στο παρελθόν, ήταν ο μοναδικός που στάθηκε για λίγο στη λαίλαπα και δήλωσε: "Όταν προκύπτουν τέτοια περιστατικά, η απάντηση σε ένα δημοσιογραφικό ρεπορτάζ δεν μπορεί να είναι η δαιμονολογία και η ύβρις. Χρειαζόμαστε μια ουσιαστική απάντηση. Το απαιτεί ο κανόνας της Δημοκρατίας. Σκεφτείτε τι θα συνέβαινε αν αυτό γινόταν με τη βασίλισσα της Αγγλίας ή με τον πρόεδρο των ΗΠΑ...".

Αλλά ήταν τέτοια η ένταση της οικογενειακής επίθεσης που ούτε ο Μητσοτάκης άντεξε τελικά και διέρρησε με ανθρώπους του περιβάλλοντος του ότι βεβαίως στηρίζει τον Πρόεδρο της Δημοκρατίας, και ότι ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας έχει απαντήσει στην ουσία της κατηγορίας εναντίον του.

Η ολόπλευρη στήριξη Καραμανλή στον Σημίτη προκάλεσε παρ' όλ' αυτά αντιδράσεις στους βουλευτές της ΝΔ που δεν καταλαβαίνουν γιατί ο πρόεδρος του πετάει τη μία ευκαιρία μετά την άλλη να ζητήσει εκλογές.

Το ψευτοΚΚΕ και ο ΣΥΝ βεβαίως που είναι στην ουσία στο κέντρο της φασιστικής επίθεσης, δεν μπορούσαν να μείνουν έξω από το χορό. Ο Κωνσταντόπουλος δήλωσε ότι: "Ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας έχει κατακτήσει επαξίως την αναγνώριση και την εκτίμηση του συνόλου του ελληνικού λαού και περιβάλλεται από την εκτίμηση του πολιτικού κόσμου. Την εικόνα και την πολιτεία του δεν μπορεί να τη θίξει κανείς. Η υπεράσπιση των δημοκρατικών θεσμών, του θεσμού του προσώπου του Προέδρου της Δημοκρατίας, είναι στοιχείο της δημοκρατικής σταθερότητας και της πολιτικής ομαλότητας". Όταν απαγορεύεται να "θίξει" οποιοσδήποτε ένα δημόσιο πρόσωπο θεωρεί ο Κωνσταντόπουλος ότι λειτουργεί η δημοκρατία. Μάλιστα, όταν απαγορεύεται να θίξει αυτόν που δικαίωσε πριν από λίγους μήνες το πογκρόμ των κατοίκων στα Λουτρά της

Μυτιλήνης εναντίον των Αλβανών, χαρακτηρίζοντας δίκαιη την οργή των Ελλήνων ενάντια σε αυτούς που έδειξαν αγνωμοσύνη στη φιλοξενία τους!!! Αυτή την εικόνα προστατεύει ο Κωνσταντόπουλος από προσβολές και αυτοί είναι οι "άγιοι" του. Τι έξοχος δημοκράτης... Την επόμενη μέρα για να δείξει ένα δημοκρατικό προσώπιο επιτέθηκε στην κυβέρνηση για τη "συνωμοσιολογία". "Να μας πει ονόματα η κυβέρνηση" ωρούσαν, αλλά μάλλον δεν έπεισε.

Το ψευτοΚΚΕ μίλησε για "αποπροσανατολισμό του λαού" και για "διάφορα σενάρια" σε βάρος του λαού, ενώ η "επαναστατική" ουρά του ψευτοΚΚΕ, "Κομμουνιστική Ανανέωση" προχώρησε σε ευθεία αναφορά στο θέμα της απαγόρευσης: "Η απόπειρα πλατιάς νομιμοποίησης της διαπλεκόμενης παραδημοσιογραφίας και η ανάδειξη και αυτής σε ρυθμιστικό παράγοντα της πολιτικής ζωής, είναι ένα επικίνδυνο φαινόμενο που χρήζει απερίφραστης καταδίκης".

Από κοντά και η "εκσυγχρονιστική" ΑΕΚΑ εκ μέρους της οποίας, ο Ν. Μπίστης δήλωσε ότι: "Κάθε προσπάθεια σπίλωσης του Προέδρου της Δημοκρατίας είναι καταδικασμένη σε αποτυχία" (Βήμα, 2/2/2002). Τόσο εύκολα βρήκε στο πρόσωπο του ακραίου εθνικιστή Στεφανόπουλου, το "πρότυπο" του ο "διεθνιστής" Μπίστης, και οι πρώην δημοκράτες που τον ακολουθούν.

Ο ίδιος ο Στεφανόπουλος δεν απάντησε ποτέ. Μίλησε τελευταίος στις 10 το βράδυ για να κάνει την εξής γελοία δήλωση: "Μου είναι εξαιρετικά δυσάρεστο ότι το όνομά μου ανευείχθη στο θέμα των ηλεκτρονικών παιχνιδιών. Δεν διανοήθηκα ποτέ ότι θα μπορούσε να μου αποδοθεί οποιαδήποτε σχέση με δραστηριότητες αντίθετες στο νόμο και στην ηθική". Δέχτηκε τη φασιστική συγκάλυψη των ευθυνών του από όλα τα κόμματα με ένα μεγάλο ευχαριστώ.

Πρέπει βέβαια να αισθάνεται ιδικαιότερα ευχαριστημένος ο Στεφανόπουλος ο οποίος είναι ο μοναδικός πρόεδρος που γνώρισε τέτοια πρωτοφανή στήριξη αφού αυτή τη στιγμή αποτελεί εγγύηση για το πολιτικό καθεστώς. Δεν υπάρχει πρόεδρος στην ιστορία του ελληνικού έθνους που να είχε ασπίδα του όλα τα κόμματα σε οποιαδήποτε επίθεση εναντίον του. Οι πρόεδροι αυτής της χώρας (Καραμανλής, Σαρτζετάκης) έχουν δεχτεί πολλές επιθέσεις γιατί ήταν πολιτικά πρόσωπα σε μια αστική δημοκρατία, και δε διανοήθηκε κανείς μέχρι τώρα να την καταργήσει για να τους υπερασπίσει. Ποτέ όμως στην ιστορία της Ελλάδας δεν υπήρξαν στην ηγεσία όλων των μεγάλων κομμάτων πρόσωπα με μία κοινή πολιτική και στόχο τη συγκυβέρνηση. Σήμερα, η ηγετική φράξια Σημίτη-Λαλιώτη-Γ. Παπανδρέου στο ΠΑΣΟΚ, ο Κ. Καραμανλής στη ΝΔ, η ηγεσία ψευτοΚΚΕ και ΣΥΝ έχουν ένα κοινό κώδικα συνεννόησης, μία κοινή πολιτική πλατφόρμα και έ-

Ο ΔΙΑΚΟΜΜΑΤΙΚΟΣ ΦΑΣΙΣΜΟΣ ΔΕΝ ΘΑ ΠΕΡΑΣΕΙ

συνέχεια από τη σελ. 7

να κοινό στρατηγικό σχέδιο: να διατηρηθούν στην εξουσία για την ένταξη της χώρας μας στο στρατόπεδο της Ρωσίας. Αυτοί δρουν συνωμοτικά και αποκρύπτουν τις πραγματικές προθέσεις από τη μεγάλη μάζα των στελεχών και από τη βάση των κομμάτων τους. Μέσα στα κόμματα και ιδιαίτερα μέσα στη ΝΔ υπάρχουν τάσεις που αντιδρούν στις επιλογές των ηγεσιών τους. Αυτή είναι η πραγματική πολιτική συνωμοσία που καταλύει την αστική δημοκρατία από τα δεξιά, που δεν αντέχει εκλογές αυτή τη στιγμή πριν κλείσουν οι συνεργασίες με την “αριστερά”.

Κατόπιν το διακομματικό όργανο ελέγχου των καναλιών, το ΕΣΡ, συνεδρίασε την ίδια μέρα και αποφάσισε να ελέγξει με ψήφους 8 έναντι ενός (της Σ. Βούλτεψη της ΝΔ) αν συντρέχει λόγος παρέμβασης για έναρξη κυρωτικής διαδικασίας για τους σταθμούς ALPHA, STAR (Β. Βαρδινολιάννη) και ALTER (επίσης του Γ. Κουρή) “οι οποίοι ανέδειξαν και παρουσίασαν τόσο σε δελτία ειδήσεων όσο και σε δημοσιογραφικές εκπομπές το θέμα του παράνομου τζόγου, καθώς ενδέχεται να υπάρχουν θέματα παραβίασης κωδίκων δεοντολογίας”. Για το EXTRA τέθηκε και θέμα εξέτασης νόμιμης λειτουργίας, δηλαδή θέμα κλεισίματος... Έτσι με επιστολή του προς τον Πρωτόπαππα, ο πρόεδρος του ΕΣ-

δημοκρατικούς θεσμούς. Απ’ ότι μας πληροφορεί ο *Αδέσμευτος Τύπος* του Ρίζου, η Αλφιέρη μαζί με τον Κιλτίδη και τον Γιακουμάτο της ΝΔ κατηγορήθηκαν για “υβριστές” του Προέδρου...

Η θλιβερή ΕΣΗΕΑ δεν κατάφερε να αρθρώσει ούτε μία λέξη για την υπεράσπιση της ελευθερίας της έκφρασης στα ΜΜΕ. Αρκέστηκε να καταγγείλει την “παράδημοσιογραφία”, δηλαδή τους βαλλόμενους από το φασισμό δημοσιογράφους...

Αξίζει να θυμίσουμε ότι σε μία προεκλογική περίοδο δημοσιεύτηκε στην *Αυριανή* η κατασκευασμένη από τη Στάζι φωτογραφία του Μητσotάκη με ναζί αξιωματικό. Η δημοσίευση έγινε με εντολή Λαλιώτη. Η πρόσφατη επιβεβαίωση από στέλεχος της Στάζι του τεράστιου σκανδάλου δεν προκάλεσε κανενός είδους αντίδραση ή διαμαρτυρία, ούτε στα κόμματα, ούτε στα θεσμικά όργανα (ΕΣΗΕΑ κ.λπ.).

Προκαλεί εντύπωση ότι τελικά τα ονόματα που ακούγονται στην πρώτη γραμμή των αντιδράσεων δεν είναι ακριβώς συνώνυμα με το δημοκρατισμό στην πολιτική ζωή. Οι Γιακουμάτος, ο Κιλτίδης, Γ. Τριάντης δεν είναι βέβαια αυτοί που πρωτοστατούν στις μάχες της δημοκρατίας καθώς ανήκουν στο εθνικιστικό στρατόπεδο. Δεν είδαμε όμως τους φιλελεύθερους ή εκσυγχρονιστές να βγαίνουν μπροστά για να υπερασπιστούν την ελευθερία του πολίτη, και πολύ πε-

ποχή του μετώπου των ρωσόδουλων με τους φιλοευρωπαίους δημοκράτες ενάντια στους εθνικιστές, μία εποχή γεμάτη με “δημοκρατικά” πραξικοπήματα. Δείγμα αυτής της εποχής είναι η νέα προβοκάτσια που εκδηλώνεται σαν “αγώνας ενάντια στη διαφθορά και στη διαπλοκή”, κι έτσι έβαλε στο στόχαστρο τον εθνικιστή Χρυσανθακόπουλο. Οι αντιδραστικές θέσεις που έχουν πάρει αυτοί στα εθνικά ζητήματα τους έχουν κάνει μισητούς σε πολλούς δημοκράτες. Ο Σημίτης στηρίχτηκε πάνω σ’ αυτό για να προχωρήσει στη φίμωση εξασφαλίζοντας ότι δεν θα έχει αντιδράσεις από το δημοκρατικό στρατόπεδο.

Έτσι όμως οι εθνικιστές βρέθηκαν δυστυχώς απείρως πιο αριστερά από τους δίχως δημοκρατικό βάθος, με δυο-τρεις λαμπρές εξαιρέσεις, φιλελεύθερους που στηρί-

ζουν το υποτιθέμενο “ευρωπαϊό” και “εκσυγχρονιστή” Σημίτη στα πραξικοπήματά του, γιατί τα θεωρούν “πραξικοπήματα” ενός “δημοκράτη” που γίνονται για το καλό της “δημοκρατίας”. Λέμε “χωρίς βάθος” γιατί δεν μπορούν να δουν ότι στο τέλος αυτής της φάσης θα βρεθούν οι ίδιοι στο στόχαστρο του διακομματικού φασισμού τον οποίο θα έχουν ενισχύσει, και θα κατασπαράχθουν αΐτανδροι. Τελικά η λύσσα του φασισμού δεν μπορεί παρά να ξεσπάσει στους φιλελεύθερους αστούς και τους μικροαστούς δημοκράτες και τότε θα έχει μαζί του και τους εθνικιστές που θα βρουν την ευκαιρία να “πάρουν το αίμα τους πίσω”. Όταν οι πολιτικές μάχες δίνονται μακριά και έξω από το λαό και τις διαθέσεις του, τότε ο μόνος κερδισμένος είναι ο φασισμός.

Η ΚΑΤΑΛΥΤΙΚΗ ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ ΤΗΣ ΟΑΚΚΕ

Η ασφυκτική ομοφωνία των κομμάτων, οι συντονισμένες αντιδράσεις τους και η τρομακτική πίεση που ασκήθηκε σ’ ένα δημοσιογράφο κι ένα κανάλι έκθεσε σε μεγάλο βαθμό κυρίως τη ΝΔ και τον ΣΥΝ γιατί η βάση τους δεν μπόρεσε να καταλάβει ποιος ήταν ο λόγος να στηρίξουν με τέτοια θερμότητα το καθεστώς Σημίτη, και να σπεύσουν να αποτρέψουν τις πρόσφατες εκλογές. Μπήκαν υποψίες ότι πίσω από αυτή τη στημένη επιχείρηση βρίσκεται κάτι βρώμικο.

Με ανακοίνωση στον Τύπο και αφίσα – εφημερίδα τοίχου με τίτλο “*Να απαντήσει ο Στεφανόπουλος*”, η ΟΑΚΚΕ μπήκε στην πρώτη γραμμή για να σπάσει το κλίμα της τρομοκρατίας που δημιούργησε σύσσωμο το καθεστώς σε εφημερίδες και κανάλια. Η ευθύνη του Στεφανόπουλου έγινε κοινή λογική, βγήκε στο φως η υποκρισία πίσω από τις μεγαλόστομες ασυναρτησίες των πολιτικών των τεσσάρων κομμάτων και καταγ-

συνέχεια στη σελ. 16

ΝΑ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙ Ο ΣΤΕΦΑΝΟΠΟΥΛΟΣ ΟΧΙ ΣΤΟ ΔΙΑΚΟΜΜΑΤΙΚΟ ΦΑΣΙΣΜΟ

Ένας δημοσιογράφος σε ένα τηλεοπτικό κανάλι κατηγορήσε τον Πρόεδρο της Δημοκρατίας ότι εμπλέκεται σε μια υπόθεση με τυχερά παιχνίδια. Αυτομάτως όλα τα κόμματα δίχως να απαντήσουν στην καταγγελία την καταδίκασαν σαν τμήμα ενός σχεδίου ανωμαλίας και μετατρέποντας τον συγκεκριμένο Πρόεδρο σε ορισμό της ηθικότητας ονόμασαν κάθε επικριτή του ανήθικο. Το χειρότερο είναι ότι η κυβέρνηση έβαλε μπροστά μια διαδικασία για να κλείσει το συγκεκριμένο κανάλι. Τελικά όλα τα κανάλια και όλα σχεδόν τα ΜΜΕ υποτάχθηκαν στα κόμματα και όχι μόνο καταράστηκαν τους καταγγέλλοντες, αλλά έπαψαν και να αναφέρουν ποια είναι ακριβώς η καταγγελία και εξαφάνισαν και κάθε ουσιαστική συζήτηση και κάθε έρευνα γύρω από αυτή.

Ύστερα από αυτά ο Πρόεδρος ευχαρίστησε τα κόμματα και δεν απάντησε στην καταγγελία. Αντίθετα λίγες μέρες πριν η ίδια κυβέρνηση τα ίδια κόμματα και τα ίδια ΜΜΕ πάλι ομόφωνα εκπαράθρυσαν και καταξεντέλισαν ένα βουλευτή που είχε εμπλακεί σε μια ανάλογη υπόθεση και αποθέωσαν το δημοσιογράφο που είχε αποκαλύψει την εμπλοκή του.

Αυτή η πολιτική τακτική ονομάζεται επιλεκτική χρήση σκανδάλων και την χρησιμοποιούσαν πάντα οι συνομότες, ιδιαίτερα οι φασίστες για να εξοντώνουν τους εχθρούς τους και να προστατεύουν τους φίλους τους. Γιαυτό χρησιμοποιούν τώρα βία για να φιώσουν τα ΜΜΕ.

Μια καταγγελία μπορεί να στέκει, μπορεί και όχι, αλλά όταν διατυπώνεται δημόσια ο έντιμος άνθρωπος έχει την υποχρέωση να υπερασπίσει με επιχειρήματα την ακεραιότητά του και όχι να κρύβεται πίσω από τη θεσμική του ισχύ, την πολιτική του προστασία και, κυρίως, τη βία. Ιδιαίτερα όταν έχει κανείς τόση υποστήριξη όση ο Στεφανόπουλος δεν έχει κανένα λόγο να φοβάται καμιά συκοφαντία. Είναι φανερό ότι κάτι τρομάζει τους συνομότες.

Θα ρωτήσει κανείς, πως είναι δυνατό να συνωμοτούν και τα τέσσερα κοινοβουλευτικά κόμματα. Μα δεν συνωμοτούν τέσσερα κόμματα, αλλά τέσσερις ηγετικές κλίκες.

Οι τρεις είναι ομολογημένα ενωμένες. Η κλίκα Σημίτη-Λαλιώτη-Γ. Παπανδρέου ανοιχτά πια καλεί σε μέτωπο διακυβέρνησης τον ΣΥΝ και σε “αντιδεξιό” μέτωπο το ψευτοΚΚΕ, ενώ πάντα αυτή η κλίκα καταρριώνει τους υπουργούς που έχουν γίνει κατά καιρούς στόχος του ψευτοΚΚΕ και του ΣΥΝ. (πχ. Αρσένης, Τζουμάκας, Πάγκαλος, Ρωμαίος, Γιαννόπουλος κ.λπ.)

Εκείνος που φαίνεται λιγότερο είναι ο Καραμανλής. Όμως προσέξτε τον: Καλεί επίμονα σε στρατηγική σύμπλευση το ψευτοΚΚΕ και τον ΣΥΝ και κάνει τη ΝΔ ουρά στις συμμαχίες μαζί τους. Τώρα θέλει να δώσει το δικηγорικό σύλλογο στον ΣΥΝ. Από την άλλη διασώζει πάντα το Σημίτη και το Λαλιώτη στις δύσκολες στιγμές, πχ. έδωσε πλήρη ανοχή στους χρηματιστηριακούς χειρισμούς του Σημίτη πριν τις εκλογές του 2000, παραμερίζει συστηματικά και αφήνει ακάλυπτους τους βουλευτές του που ξεσκεπάζουν το Λαλιώτη, δεν ζητάει εκλογές για τη νοθεία των ελληνοποιήσεων, ενώ και τώρα, πρωτοφανής αρχηγός αντιπολίτευσης απέναντι σε μια φθαρμένη κυβέρνηση, τρέμει μήπως πέσει ο Στεφανόπουλος και γίνουν εκλογές!

ΣΥΝ και ΚΚΕ είναι δυο ρωσόφιλα κόμματα που ο Σημίτης και ο Καραμανλής τα έχουν κάνει χωρίς λόγο ρυθμιστές της πολιτικής ζωής επειδή και αυτοί υπηρετούν την ίδια υπερδύναμη. Έτσι εξηγείται η κοινή τους αγάπη στον Πούτιν, στον πράκτορα της ΚGB Κόκκαλη, στους S-300, και στην ενεργειακή εξάρτηση της χώρας από τη Ρωσία. Δεν είναι καθόλου τυχαίο που κοινός εχθρός των Σημίτη και Καραμανλή είναι ο δυτικόφιλος Μητσotάκης.

Κυρίως όμως οι τέσσερις ηγετικές κλίκες δεν θέλουν τώρα εκλογές γιατί ο επόμενος κοινός τους πολιτικός στόχος είναι να ανεβεί στην κυβέρνηση και ο ΣΥΝ σαν σωτήρας ενός ετοιμόρροπου ΠΑΣΟΚ, να το αλώσει και ύστερα να χωθεί μέσα σε όλες τις ίνες του παραλυμένου πασοκικού κράτους. Το χειρότερο που φοβούνται τώρα είναι μια αυτοδύναμη κυβέρνηση ΝΔ.

Να λοιπόν γιατί λένε ότι αποτελούν ανωμαλία οι εκλογές σε μια δημοκρατία, να γιατί μιλάνε για συνωμοσίες. Είναι οι ίδιοι συνομότες και οργανωτές της πολιτικής ανωμαλίας και ήδη ασκούν δικτατορία στην ενημέρωση. Αυτό δεν πρέπει να περάσει.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΤΥΠΟΥ ΤΗΣ ΟΑΚΚΕ

(Δημοσιεύτηκε στην *Ελευθεροτυπία*, 4/2/2002)

Σκοτεινές δυνάμεις είναι εκείνες που ειδικεύονται στην επιλεκτική χρήση σκανδάλων μέσω της οποίας εξοντώνουν απόλυτα τους εχθρούς τους και προστατεύουν απόλυτα τους φίλους τους. Θα έχουμε μπει σε μια περίοδο κοινοβουλευτικού φασισμού αν ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας και οι διακομματικοί υπερασπιστές του δεν υποχρεωθούν τελικά να απαντήσουν στην ουσία της καταγγελίας που τον αφορά.

Ρ. Λαμπρίδης, ζήτησε το σχετικό φάκελο για να εξετάσει τη “νομιμότητα” του καναλιού. Το EXTRA βρέθηκε αντιμέτωπο όχι μόνο με κυρώσεις, αλλά με κλείσιμο επειδή μετάδωσε μία ειδηση που προκαλούσε προβλήματα στο καθεστώς.

Πρέπει εδώ να σημειώσουμε ότι πρωτοστάτης της κίνησης του ΕΣΡ για το κλείσιμο του EXTRA εμφανίζεται το μέλος του ΕΣΡ Καϊμάκης ο οποίος ανήκει στον ΣΥΝ. Επίσης διαβάζουμε στην *Αυγή*, ότι “στη συνεδρίαση της Πολιτικής Γραμματείας του ΣΥΝ ασκήθηκε κριτική από το σύνολο των μελών της στη Στέλλα Αλφιέρη, μέλος της ΚΠΕ, για τον τρόπο που ανέπτυξε τις απόψεις της στην επίμαχη εκπομπή του EXTRA, κατά την οποία έγινε η επίθεση στον Κ. Στεφανόπουλο”. Έτσι υπεράσπισε ο Κωνσταντόπουλος τους

ρισσότερο του δημοσιογράφου, να ασκεί κριτική στους περίφημους “θεσμούς”. Πολύ περισσότερο που κανένας δεν έθιξε το “θεσμό” του Προέδρου, αλλά τον Πρόεδρο σαν πρόσωπο και συγκεκριμένα την εντιμότητα των ιδιωτικών του συναλλαγών. Αυτό δείχνει πόσο αδύναμη είναι η αστική δημοκρατία στη χώρα μας, ώστε οι υπερασπιστές της να προέρχονται μέσα από το στρατόπεδο που βάλλεται αυτή τη στιγμή. Στα πλαίσια των αντι-Σημιτικών αντιστάσεων μέσα από αυτό το στρατόπεδο εντάσσεται και η ομάδα των 45 τους οποίους οργάνωσε ο Τσουκάτος και δέχθηκαν σκληρή κριτική από την ομάδα Σημίτη. Σ’ αυτή την κατεύθυνση βρίσκονται και οι “40 του δείπνου Βαλυράκη”.

Είχαμε γράψει πριν από ενάμισι χρόνια, όταν άνοιξε η μάχη των ταυτοτήτων ότι μπαίνουμε στην ε-

ΤΟ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΟ ΣΑΜΠΟΤΑΖ ΚΑΙ Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΞΑΘΛΙΩΣΗΣ ΤΗΣ ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΤΑΞΗΣ

Πτώση του βιοτικού επιπέδου του βιομηχανικού προλεταριάτου

Από το διάγραμμα της σελ. 29 της εργασίας του Ε. Ιωαννίδη (έκδοση του Ινστιτούτου Εργασίας που εποπτεύεται από το Υπουργείο Εργασίας) φτιάξαμε τον παρακάτω πίνακα.

Διεθνής σύγκριση των αμοιβών και παραγωγικότητας της εργασίας στη μεταποίηση : έτη 1985-1994.

	Μέση ετήσια αύξηση % των πραγματικών αμοιβών των χειρωνακτικά απασχολούμενων	Μέση ετήσια αύξηση % των πραγματικών αμοιβών των διανοητικά απασχολούμενων	Αύξηση % της παραγωγικότητας της εργασίας
Ελλάδα	-1,14	-	0,9
Πορτογαλία	0,8	3,7	3,2
Βέλγιο	1,14	1,06	3,02
Ολλανδία	1,5	0,86	2,13
Γερμανία	2,18	1,7	1,37
Μ. Βρετανία	1	2,64	2,86

Σε ότι αφορά στις αμοιβές των διανοητικά απασχολούμενων στη μεταποίηση (βιομηχανία και βιοτεχνία) ο Ιωαννίδης λέει: "Η αύξηση των αποδοχών των διανοητικά εργαζόμενων είναι περισσότερο διαφοροποιημένη ανάμεσα στους κλάδους: σε κάποιους οι αποδοχές μειώνονται σε κάποιους άλλους πάλι αυξάνονται 0.5-1% ετησίως".

Από τον πίνακα βλέπουμε ότι στο τέλος του 1994 η βιομηχανική εργατική τάξη μπορούσε να αγοράσει 11,4% λιγότερα μέσα συντήρησης και υπηρεσίες απ' ό,τι το 1985. Αντίθετα, η κατανάλωση του βιομηχανικού προλεταριάτου της Ε.Ε. στο ίδιο διάστημα αυξάνει. Ο Βρετανός εργάτης, σαν παράδειγμα, αύξησε την αγοραστική του δυνατότητα κατά 10%. Η μείωση των πραγματικών μισθών του ελληνικού προλεταριάτου συνεχίζεται ακόμα και σήμερα. Οι μισθοί των 170.000 δρχ. και των 200.000 δρχ. παραμένουν σταθεροί ενώ οι τιμές ανεβαίνουν. Τη χαρά τους δεν την κρύβουν οι αντιναπτυξιακοί αστοί. Διαβάζουμε λοιπόν στο ΒΗΜΑ της 29/12/01: "Από τους δείκτες της πραγματικής σύγκλισης κανείς δεν πρέπει να παραβλέπει το γεγονός πως στο ίδιο διάστημα βελτιώθηκε σημαντικά (από 73% σε 79% ανά απασχολούμενο) η παραγωγικότητα των εργαζομένων, οι οποίοι είχαν τεράστια συμβολή στην αναπτυξιακή διαδικασία και λόγω της συγκράτησης των αμοιβών τους και συνεπεία της αύξησης των δεξιοτήτων τους". Τέτοιου είδους δηλώσεις υπάρχουν πολλές στον τύπο. Η αντίθετη μεταβολή των πραγματικών μισθών του βιομηχανικού προλεταριάτου στην Ε.Ε. και στην Ελλάδα δείχνει και τη διαφορά των δύο κεφαλαίων. Το δυτικό παραγωγικό κεφάλαιο στηρίζεται κυρίως στην αύξηση της παραγωγικότητας της εργασίας, πλημμυρίζει την αγορά με προϊόντα και μπορεί να υποκύψει στην πίεση των μισθωτών για αύξηση στους πραγματικούς μισθούς. Άλλωστε για το σύνολο της αστικής τάξης σε αυτές τις χώρες, για τις κυβερνήσεις, είναι μια πολιτική να αυξάνεται η κατανάλωση των μαζών για να μην μένουν στα ράφια απούλητα διάφορα εμπορεύματα. Δηλαδή η τάση τους είναι να καταναλώνει ο εργαζόμενος γενικά νέες τεχνολογίες και προϊόντα της νέας οικονομίας. Το ελληνικό όμως κεφάλαιο σαν σύνολο απομυζά τα κέρδη του όχι από την αύξηση της παραγωγικότητας της εργασίας, που είναι πολύ μικρή, αλλά κυρίως από τα χαμηλά μεροκάματα και επί πλέον και από τη μείωση των πραγματικών μισθών. Οι μειώσεις αυτές γίνονται σε όλους τους εργαζόμενους όπως θα δούμε παρακάτω. Η οικονομική πολιτική του καθεστώτος βασίζεται στα χαμηλά μεροκάματα στη βιομηχανία και σ' όλη την οικονομία. Οι μειώσεις των μισθών προέρχονται από την πολιτική του χαμηλού μεροκάματος που βρίσκεται πολύ κάτω από τις ανάγκες του εργαζόμενου. Το πολιτικό μονοπώλιο προσφέρει χαμηλό κόστος εργασίας στο κεφάλαιο που δραστηριοποιείται στην Ελλάδα, το χαμηλότερο σ' όλη την Ε.Ε.. Έτσι μπορεί αυτό το κεφάλαιο να ανταγωνίζεται στις τιμές τα προϊόντα του δυτικού κεφαλαίου που παράγονται με μεγαλύτερη παραγωγικότητα και ταυτόχρονα να πραγματοποιεί και ποσοστά κέρδους ικανοποιητικά. Αφού λοι-

πόν το κεφάλαιο που λειτουργεί παραγωγικά στη χώρα μας ξεδιψάει κυρίως με τα κέρδη που στηρίζονται στα χαμηλά μεροκάματα δεν έχει ισχυρούς λόγους να κάνει καινοτομίες και να αγοράσει νέες μηχανές παραγωγής, πιο παραγωγικές, γιατί η υλική-παραγωγική αναδιάρθρωση του κεφαλαίου έχει πάντα και ένα επιχειρηματικό ρίσκο. Έτσι η τεχνολογική σύνθεση του ντόπιου κεφαλαίου κρατιέται σταθερή και η ανάπτυξη που βασίζεται σήμερα στην αύξηση της παραγωγικότητας μέσω της αύξησης της τεχνολογίας πάει περίπατο. Η ντόπια παραγωγή πραγματοποιείται λοιπόν με χαμηλή παραγωγικότητα που βασίζεται στα χαμηλά μεροκάματα. Είναι μια χαμηλού επιπέδου παραγωγή.

Η διάσπαση της εργατικής τάξης της χώρας που έγινε και διατηρείται με τη "φροντίδα" των συνδικάτων που δεν προστάτευαν το μέσο μεροκάματο και την ενότητα της τάξης απέναντι στα φτηνά μεροκάματα που εξασφάλιζε για το κεφάλαιο ο σοσιαλφασισμός, είναι το θεμέλιο της οικονομικής πολιτικής του καθεστώτος που κρατάει τη χώρα μακριά από την ανάπτυξη με τον πιο συνειδητό τρόπο. Ο συλλογικός δουλεμπόρας, δηλαδή ολόκληρο το πολιτικό καθεστώς με τους "σοσιαλιστές" και τους ψευδοκομμουνιστές, με το να εκμεταλλεύεται την πάμφθην εργατική δύναμη των μεταναστών, διασπά το στρατόπεδο της εργασίας και υπονομεύει κάθε μελλοντική ανάπτυξη της βιομηχανίας και όλης της παραγωγής και κλείνει έτσι το δρόμο σε κάθε πρόοδο. Αυτή η πολιτική ταίριζε το ντόπιο κεφάλαιο με φτηνή εργασία και όχι με κέρδη που θα προέρχονταν από την ανάπτυξη της βιομηχανίας και της παραγωγής και υπονομεύει την οικονομική, κοινωνική και πνευματική ανάπτυξη και το μέλλον όλου του έθνους. Παίρνει τη χώρα από τον αστικό κόσμο της Ε.Ε. και από τις δημοκρατικές κατακτήσεις των λαών της και την φέρνει στον κόσμο των φασισμών της Συρίας, του Ιράν, της Κίνας και της ναζιστικής Ρωσίας. Οι μεγαλύτεροι εχθροί της προόδου στα αστικά πλαίσια που εκφράζονται σήμερα στην κύρια πλευρά της με την ανάπτυξη της παραγωγής παρουσιάζονται σαν σοσιαλιστές και κομμουνιστές! Κανείς πραγματικά προοδευτικός άνθρωπος δεν μπορεί να απορρίπτει και την ελάχιστη υλική πρόοδο απ' όπου και αν προέρχεται. Και αν κανείς το κάνει κάποια στιγμή οφείλει να αλλάξει τα κριτήρια της προοδευτικότητάς του. Το να γνωρίζει μια κοινωνία να παράγει στον καπιταλισμό με σύγχρονα μηχανήματα δηλαδή με μια μεγάλη παραγωγικότητα της εργασίας είναι ένα μεγάλο βήμα προς τα εμπρός. Το ότι η καπιταλιστική ανάπτυξη δεν είναι το τελικό ζητούμενο, αφού συνοδεύεται από την εκμετάλλευση της εργασίας που είναι μάλιστα συνεχώς αυξανόμενη, δεν καταργεί τον προοδευτικό χαρακτήρα κάθε υλικής ανάπτυξης της παραγωγής. Αν συγκρίνουμε σαν παράδειγμα την ελληνική κοινωνία με την ολλανδική το συμπέρασμα είναι αυτονόητο. Μια κοινωνία με αναπτυγμένες τις παραγωγικές δυνάμεις στην περίοδο του καπιταλισμού έχει τη δυνατότητα της οικοδόμησης της πιο αναπτυγμένης μορφής του σοσιαλισμού. Το τεράστιο πολιτικό ζήτημα που κρίνεται σήμερα είναι σε πια ομάδα χωρών θα ενταχθεί πραγματικά και μόνιμα η χώρα μας. Αυτή θα είναι η Ε.Ε., θα καταλήξει δηλαδή η χώρα μας σε μια χαλαρή σύνδεση με την Ε.Ε. μέσω Βαλκανίων ή θα απορροφηθεί από το νεοναζιστικό άξονα της Ρωσίας; Αυτό το πολιτικό ζήτημα κρίνεται από την ανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων και τη λύση του προβλήματος της πολιτικής δημοκρατίας στη χώρα που απειλείται από τη Ρώσικη πολιτική. Το ότι κανείς σήμερα δεν αμφισβητεί ότι η χώρα είναι ενταγμένη στην Ε.Ε. δεν φτάνει. Μια χώρα με αναπτυγμένη οικονομία που δεν θα αποκλίνει από το μέσο όρο ανάπτυξης της Ε.Ε. και που θα έχει λύσει το πρόβλημα της πολιτικής δημοκρατίας εξουδετερώνοντας τη Ρώσικη επιρροή, ισοδυναμεί πλήρως με μια οργανικά ενταγμένη χώρα στην Ε.Ε. Μια χώρα με κατεστραμμένη τη βιομηχανία και την παραγωγή, καθυστερημένη σε σύγκριση με το μέσο όρο ανάπτυξης της Ε.Ε. και με διαβρωμένους τους δημοκρατικούς θεσμούς γίνεται λεία των Ρώσων και δεν έχει καμιά θέση στην αναπτυγμένη Ευρώπη. Γι' αυτό και οι σαμποταριστές της βιομηχανίας είναι φιλορώσοι ή πράκτορες των Ρώσων και ταυτόχρονα εχθροί της Ε.Ε. και της Δύσης. Αντίθετα οι φιλοαναπτυξιακοί αστοί είναι φίλοι της Ε.Ε. και καθόλου φιλορώσοι όσο τους επιτρέπει η αντίληψή τους να καταλάβουν τον

παγκόσμιο συσχετισμό των δυνάμεων. Οι σαμποταριστές της βιομηχανίας είτε αυτοί είναι πουλημένοι συνδικαλιστοπατέρες, είτε οι ηγεσίες των τεσσάρων κομμάτων της βουλής, είτε ψευδοοικολόγοι πάντα θα υποστηρίξουν άμεσα ή έμμεσα τη διάσπαση της εργατικής τάξης, τη διάσπαση δηλαδή του μεροκάματος. Ο πιο δημοκρατικός Συναρισμιασμός μπορεί να διαρρηγνύει τα μιάτια του για τον πόνο, τη δυστυχία, τη φτώχεια και την εξαθλίωση των μεταναστών ποτέ όμως δεν θα πει ίσο μεροκάματο για ίση δουλειά ντόπιων και μεταναστών, και κυρίως, ποτέ δεν θα υπερασπίσει το υπάρχον μεροκάματο σε ένα κλάδο από την εισβολή του σπασμένου μεροκάματος των μεταναστών αν θέλει να συνεχίσει να ανήκει στο κόμμα αυτό. Ποτέ, από την άλλη μεριά, δεν θα απαιτήσει πλήρη πολιτικά δικαιώματα για τους μετανάστες που είναι η προϋπόθεση για να παίρνουν το ίσο μεροκάματο, σαν ίσοι πολίτες αυτής της χώρας με ίσα αστικά δικαιώματα. Ποτέ δεν ακούσαμε έστω έναν άνθρωπο από όλα τα σοσιαλφασιστικά ρεύματα και τον πολιτικού μονοπωλίου που κυβερνάει τη χώρα να συμπεριλαμβάνει στους εργαζόμενους στους οποίους απευθύνεται και τους μετανάστες. Ποτέ η ΓΣΕΕ και τα συνδικάτα δεν διαπραγματεύθηκαν για τους ίσους αυτούς μισθούς γιατί νομικά οι μετανάστες είναι ανύπαρκτοι. Είναι ανύπαρκτοι όμως σκόπιμα, με μέθοδο, ώστε να σχηματίζεται έτσι μια τεράστια δεξαμενή της μαύρης πάμφθηνς εργασίας ώστε να διασπάται το μεροκάματο και στη συνέχεια να παρασύρει στην πτώση όλα τα μεροκάματα ντόπιων και μεταναστών. Ποτέ δεν ακούσαμε κανέναν "ανθρωπιστή" να καταγγέλλει ότι στο σύνολο των τεσσάρων εκατομμυρίων περίπου του ενεργού πληθυσμού οι 500.000 ντόπιοι άνεργοι και το ένα εκατομμύριο ντόπιων μεταναστών ανέρχεται στο 37% του ενεργού πληθυσμού. Μια αριθμητική αντίληψη δεν μπορεί παρά να υπηρετεί τα σημερινά και τα μακροπρόθεσμα συμφέροντα του ντόπιου και του μεταναστευτικού προλεταριάτου καθώς και όλων των εργαζομένων. Δεν μπορεί παρά να ανοίγει ταυτόχρονα και το δρόμο στη συγκρότηση του εργατικού κινήματος που θα παλεύει για τον εαυτό του και δεν θα υπηρετεί τις ηγεσίες των τεσσάρων κομμάτων και των συνδικάτων που ελέγχουν. Η απάντηση βρίσκεται στην υπεράσπιση και στην ανάπτυξη της βιομηχανίας και ολόκληρης της παραγωγής και στην πολιτική συγκρότηση του προλεταριάτου που θα διεξαχθεί σ' αυτό το πεδίο μάχης ενάντια στη ρώσικη πολιτική. Ο δρόμος γι' αυτό περνάει αναγκαστικά από την κατάργηση της μαύρης και της φτηνής εργασίας. Αυτό σημαίνει να κατακτήσουμε ίδιο μεροκάματο για την ίδια δουλειά. Η προστασία του πολιτικού δημοκρατισμού από τον κοινοβουλευτικό φασισμό που προσπαθεί να εγκαθιδρύσει η ρώσικη πολιτική, είναι απαραίτητη συνθήκη στον αγώνα της προστασίας των συμφερόντων όλου του λαού και στη νέα συγκρότηση του προλεταριάτου. Ο αγώνας που θα εξασφαλίσει τη νέα πολιτική συγκρότηση του προλεταριάτου ταυτίζεται με την προστασία και την ανάπτυξη της βιομηχανίας και όλης της παραγωγής που από αυτή ζει η εργατική τάξη. Σ' αυτή την πολιτική της νέας συγκρότησης που ασκεί η ΟΑΚΚΕ από τη γέννησή της και που αφορά ολόκληρη την κοινωνία έχουν όλοι οι προοδευτικοί άνθρωποι μια θέση.

Με αυτή την πολιτική προσφοράς φτηνής εργασίας το κεφάλαιο που λειτουργεί παραγωγικά στην Ελλάδα, κρατιέται έξω από τη "φυσική" του πορεία, την πορεία της αύξησης της παραγωγικότητας, που είναι η νομοτελεστική ανάπτυξη κάθε σύγχρονου παραγωγικού κεφαλαίου όπως τη βλέπουμε να εξελίσσεται στη Δύση.

Όμως την πολιτική που φτηναίνει την εργασία, το συλλογικό δηλαδή δουλεμπόριο που κάνει το στρατηγείο Σημίτη και Καραμανλή μαζί με τα ψευδοαριστερά κόμματα, τη συμπληρώνουν με τη βία που ασκούν για να κλείνουν άμεσα τα εργοστάσια. Η βία αυτή πότε παίρνει νομικές μορφές με νόμους που καταδικάζουν τη βιομηχανία και πότε άλλες μορφές που ξεκινούν από προσχήματα για τη διατήρηση του περιβάλλοντος και φτάνουν μέχρι και τη δολοφονία βιομηχάνων από τη 17 Ν. Στη συνέχεια θα εξετάσουμε τις επιπτώσεις στην ανάπτυξη της παραγωγής που έ-

ΤΟ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΟ ΣΑΜΠΟΤΑΖ ΚΑΙ Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΞΑΘΛΙΩΣΗΣ ΤΗΣ ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΤΑΞΗΣ

συνέχεια από τη σελ. 9

χουν τα χαμηλά μεροκάματα που εξασφαλίζει η ρώσικη πολιτική.

Η υπονόμευση της παραγωγικότητας

Κατά την άποψή μας, από τη στιγμή που το πολιτικό καθεστώς εξασφαλίζει στο ντόπιο κεφάλαιο τα πιο χαμηλά μεροκάματα στην Ε.Ε. φρενάρει νομοτελειακά την αύξηση της παραγωγικότητας της εργασίας. Με άλλα λόγια εμποδίζει την αντικατάσταση των παλιών μηχανών και μεθόδων παραγωγής με νέα παραγωγικότερα μηχανήματα και μεθόδους. Με τον ίδιο τρόπο υπονομεύεται και η υπόλοιπη παραγωγή. Αυτό συμβαίνει γιατί το κόστος μιας σύγχρονης άρα και παραγωγικότερης μηχανής στην Ελλάδα απέχει λίγο από το κόστος της ζωντανής εργασίας που αυτή αντικαθιστά επειδή ακριβώς τα μεροκάματα κρατούνται σκόπιμα χαμηλά. Ας δούμε πως συμβαίνει αυτό σε μια παραγωγική οικονομία, μια οικονομία με ένα παράδειγμα. Υποθέτουμε ότι ένας βιομήχανος απασχολεί 50 εργάτες με μεροκάματο 10.000 δρχ., άρα η εργασία του κοστίζει καθημερινά 500 χιλ. δρχ. Επειδή τα μηχανήματα του είναι παλαιάς τεχνολογίας και φθαρμένα και δεν μπορεί να σταθεί στο διεθνή ανταγωνισμό, σκέφτεται να αγοράσει καινούργια μηχανήματα που τα βρίσκει στην αγορά με κόστος 600 εκατομμ. Επειδή οι νέες μηχανές αυξάνουν την παραγωγικότητα της εργασίας αν τις αγοράσει θα απολύσει 40 εργάτες θα κρατήσει 10 και έτσι θα κερδίζει από μισθούς 400 χιλ. την ημέρα. Το κόστος εργασίας του θα είναι πια 100 χιλ. την ημέρα ενώ θα παράγει την ίδια ποσότητα εμπορευμάτων όπως και πριν χωρίς να έχουν αλλάξει οι τιμές πώλησης. Τα γενικά έξοδα λειτουργίας της επιχείρησης θεωρούμε ότι είναι ίδια, όπως επίσης και το κόστος των πρώτων υλών, αφού θεωρούμε ότι παράγεται η ίδια ποσότητα ιδίων εμπορευμάτων. Υποθέτουμε αμετάβλητες όλες τις τιμές. Όμως τα πράγματα σήμερα με τη μεγάλη τεχνολογική πρόοδο δεν είναι όπως παλιά. Ο βιομήχανος γνωρίζει ότι επειδή παράγονται σύντομα οι νέες μηχανές παραγωγής, θα πρέπει μέσα σε 5 χρόνια το πολύ, όπως εκτιμάει από τη γνώση της αγοράς, να έχει κάνει απόσβεση γιατί ενδεχομένως πάνω στην πενταετία να πρέπει να αγοράσει καινούργια μηχανήματα, ακόμα πιο παραγωγικά, αν θέλει να συνεχίσει να είναι ανταγωνιστικός και να μην κλείσει. Οι απλοί λογαριασμοί που κάνει δείχνουν ότι αφού αντικαθιστά με τα καινούργια μηχανήματα εργασία 400 χιλ την ημέρα μέσα σε 5 χρόνια θα έχει κερδίσει συνολικά από το κόστος των μεροκάματων, με 25 ημέρες εργασίας το μήνα, 600 εκατ. Σαν παραδοσιακός έλληνας καπιταλιστής με αντιαναπτυξιακή νοοτροπία ή για άλλους λόγους διαθέτει απόθεμα μόνο 200 εκατ. Αν πάρει τα 400 εκατ. σαν δάνειο από μια τράπεζα με επιτόκιο μόνο 6% θα πληρώσει σε 5 χρόνια χωρίς ανατοκισμό 120 εκατ. τόκους. Η επένδυση λοιπόν αυτή δεν πρόκειται να γίνει ποτέ γιατί κανείς δεν θα πληρώσει 600+120=720 εκατομμύρια σε κόστος μηχανημάτων για να αντικαταστήσει κόστος εργασίας των 40 απολυμένων ίσο με 600 εκατ. Στην πραγματικότητα το κόστος των 720 εκατ. θα είναι μεγαλύτερο, γιατί ο στρατός των παρασίτων, τα κόμματα και οι "συνδικαλιστές" θα του αποσπάσουν μίζες, θα τον χρεώσουν με μερικές αχρείαστες προσλήψεις κομματικών, θα τον αναγκάσουν να δώσει "αυθόρμητα" διάφορες κομματικές εισφορές και λεφτά για μίζες για την έκδοση του δανείου, κλπ. Αν τώρα η Ελλάδα ήταν μια χώρα με ανάπτυξη των παραγωγικών της δυνάμεων όχι στο ύψος της Γερμανίας, αλλά αν βρισκόταν μεταξύ Ισπανίας και Ιταλίας, που αυτή θα έπρεπε να ήταν η φυσιολογική της θέση μέσα στην Ε.Ε. αν δεν υπήρχε το ρωσοκίνητο σαμποτάζ, πως θα είχαν τότε τα πράγματα; Ο βιοτέχνης θα πλήρωνε τότε 15 χιλ. μεροκάματο και οι 50 εργάτες θα του κόστιζαν την ημέρα 750 χιλ. Και αυτό θα γινόταν επειδή στον πιο αναπτυγμένο καπιταλισμό, όπου το προλεταριάτο έχει δημοκρατικές κατακτήσεις, οι ονομαστικοί μισθοί ανεβαίνουν λίγο πολύ παράλληλα με το γενικό επίπεδο των τιμών. Ας υποθέσουμε λοιπόν ότι ο βιομήχανος θα αγόραζε με 700 εκατ τα ίδια μηχανήματα, για να απολύσει 40 εργάτες να κρατήσει 10 και να βγάξει την ίδια παραγωγή. Αν δανειζόταν πάλι 400 εκατ με το ίδιο επιτόκιο 6% τότε με όλες τις συνθήκες ίδιες όπως και στις προηγούμενες καταστάσεις θα είχε έξοδα σε τόκους 120 εκατ και συνολικό κόστος 820 εκατ. Ο βιομήχανος σε αυτή την περίπτωση θα είχε ρίξει το κόστος του με την απόλυση των 40 εργαζομένων τα 5 χρόνια συνολικά κατά

900 εκατ., άρα το κέρδος του με την εισαγωγή των νέων μηχανημάτων θα είναι σε μια πενταετία 900-820=80 εκατ. Την επένδυση αυτή ίσως την κάνει γιατί συνυπολογίζει και το επιχειρηματικό ρίσκο. Αν τώρα υποθέσουμε ότι το μεροκάματο αντί 15 χιλ είναι 17 χιλ τότε το κέρδος του βιομήχανου από την επένδυση που αυξάνει την παραγωγικότητα της εργασίας θα είναι 1020-820=200 εκατ. Το κέρδος από την αντικατάσταση μόνο των μηχανημάτων που συνοδεύεται από τις 40 απολύσεις τον κινεί να κάνει τρέχοντας την επένδυση. Θα έχει κρατηθεί το σταθερό κόστος των πρώτων υλών των λειτουργικών γενικών εξόδων οι τιμές και ο όγκος της παραγωγής αλλά θα έχει γίνει πιο φτηνή όλη η παραγωγή κατά 200 εκατ, χάρη τα επιπλέον κέρδη που μπορούν να προέλθουν από την αύξηση των ποσοτήτων της παραγωγής πράγμα που θα συμβεί στην πραγματικότητα. μπορεί κανείς εδώ να αντιτείνει: Τι μας συμφέρει ο εκσυγχρονισμός της παραγωγής όταν ο καπιταλιστής απολύει εργάτες; Μα πήραμε επίτηδες σαν παράδειγμα μια περίπτωση όπου ένας βιομήχανος αγοράζει νέα μηχανήματα αλλά παράγει ακριβώς τον ίδιο όγκο προϊόντων όπως και πριν, μόνο και μόνο για να γίνουν πιο εύκολα οι συγκρίσεις. Στην πραγματικότητα κάθε καπιταλιστής εισάγει νέες μηχανές για να πετύχει χαμηλότερο κόστος στην κάθε μονάδα του νέου προϊόντος και με αυτόν τον τρόπο να αυξήσει την ποσότητα του προϊόντος που θα πουλάει.

Σε τελική ανάλυση στις συνθήκες του καπιταλισμού ο εκσυγχρονισμός της παραγωγής διαρκώς εκτοπίζει εργατικά χέρια, όμως το κάνει σε πολύ μικρότερο βαθμό από εκείνον με τον οποίο αυξάνει την παραγωγικότητα της εργασίας. Κυρίως όμως στις χώρες με δημοκρατικές συνθήκες για την εργατική τάξη έχουν κατακτηθεί τέτοιες συνθήκες για τις αμοιβές των ανέργων από το κράτος, που υποχρεώνουν διαρκώς τις αστικές τάξεις να επαναστατικοποιούν τις παραγωγικές δυνάμεις, να αυξάνουν σε ασύλληπτα ύψη την παραγωγικότητα της εργασίας και ταυτόχρονα να εξασφαλίζουν ένα μίνιμουμ κατανάλωσης στις μάζες για να μπορούν να απορροφηθούν οι νέοι αυξανόμενοι όγκοι παραγόμενων προϊόντων. Αλλά ας επιστρέψουμε στα άμεσα συμπεράσματα που προκύπτουν από το παράδειγμά μας.

Οι τρεις περιπτώσεις φαίνονται στον παρακάτω πίνακα:

Μεροκάματα σε χιλ. δρχ.	Κόστος ζωντανής εργασίας που αντικαθίσταται από μηχανήματα σε εκατ. δρχ	Κόστος μηχανημάτων που περιέχουν νεκρή εργασία σε εκατ. δρχ	2η στήλη-3η στήλη. Τιμή βαθμού παραγωγικότητας σε εκατ. δρχ
10	600	720	-120
15	900	820	80
17	1020	820	200

Το κίνητρο λοιπόν του κεφαλαιοκράτη για τον εκσυγχρονισμό των μηχανημάτων του είναι το κέρδος. Τα αίτια της συμπεριφοράς του βρίσκονται στη διαφορά της τιμής των νέων μηχανημάτων από το κόστος εργασίας που αντικαθιστούν. Αυτή η διαφορά, που είναι η τιμή του βαθμού παραγωγικότητας, φαίνεται στην τέταρτη στήλη. Αποκαλύπτεται λοιπόν ο καπιταλιστής σαν ο άνθρωπος που έχει σαν κίνητρο για την ανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων αποκλειστικά το ατομικό του συμφέρον. Όμως οι πράξεις του ανεξάρτητα από τη θέλησή του, αφορούν όλη την κοινωνία, αφού η υλική ζωή αναπαράγεται στα εργοστάσια και στους άλλους τομείς της παραγωγής. Αυτός ο κάτοχος των μέσων παραγωγής από αυτή την πλευρα εκτελεί τον ρόλο της απολαμβάνει με τα αυξημένα κέρδη του όλες τις αξίες και όλα τα προϊόντα που παράγονται από την συνολική ανάπτυξη του πλούτου, μια ανάπτυξη που πραγματοποιείται από την συνένωση όλων των κοινωνικών δυνάμεων εργασίας και κεφαλαίου. Το προϊόν αυτής της συνένωσης, το συνολικό δηλαδή προϊόν της κοινωνικής δραστηριότητας εμφανίζεται με δυο όψεις, με την αξία χρήσης του και την αξία του στην καπιταλιστική αγορά που περιέχει μέσα της το κέρδος. Όταν σαν παράδειγμα ο γιατρός χρησιμοποιεί ένα αξονικό τομογράφο, για μια διάγνωση που μόνο με τον αξονικό μπορεί να γίνει, τότε ο ασθενής αισθάνεται υποχρέωση στους επιστήμονες που τον ανακάλυψαν και στους κεφαλαιοκράτες που τον χρηματοδότησαν. Η αξία χρήσης του τομογράφου είναι λοιπόν αναντίρρητη. Αυτός ο πόλος της αξίας είναι η ίδια η χρήση. Όταν όμως έλθει η ώρα της πληρωμής τότε ο ασθενής αντιλαμβάνεται ότι η

προοδευτική πλευρά του καπιταλισμού που εκφράζεται με την παραγωγή αξιών χρήσης υποτάσσεται στο κέρδος. Η τιμή της εξέτασης είναι τόσο υψηλή που δεν αφήνει αμφιβολία για την σκοπιμότητα της χρήσης και της παραγωγής του τομογράφου ανεξάρτητα από τις επιστημονικές προθέσεις των εφευρετών του. Σίγουρα η ιδανική κοινωνία είναι αυτή στην οποία το προϊόν θα πάψει να είναι εμπόρευμα, δηλαδή προϊόν του κεφάλαιου και θα έχει μόνο αξία χρήσης. Όταν λοιπόν ο βιομήχανος, που του αρέσει να παρουσιάζεται σαν δημιουργός, έχει στη διάθεσή του τη φτηνή εργατική δύναμη που του εξασφαλίζει το ελληνικό καθεστώς με τα ανοιχτά σύνορα στο δουλμπόριο, τότε αυτός ο μέγας Ναπολέων της δημιουργίας δεν πρόκειται να αγοράσει νέα παραγωγικότερα μηχανήματα γιατί μπορεί να μειωθούν τα κέρδη του ή το πολύ να μείνουν σταθερά. Από τη στιγμή που ο σοσιαλφασισμός κατακεραματίζει την εργατική τάξη με το δουλμπόριο και με την διασπαστική πολιτική των συνδικάτων που ελέγχει, από τη στιγμή δηλαδή που ρίχνει τα μεροκάματα κάτω από το όριο της φτώχειας, από εκείνη τη στιγμή και πέρα ο βιομήχανος νομοτελειακά δεν πρόκειται να κάνει τεχνολογικές αλλαγές. Ακόμη περισσότερο μάλιστα αυτή η κατάσταση δεν κάνει τον σύγχρονο αστό τον κύριο φορέα της παραγωγής, αλλά το βιομήχανο ληστή προμηθευτή του ρωσόδουλου κράτους (δες Κόκκαλη) ή τον βιομήχανο και βιοτέχνη δουλκότητη που στηρίζεται στην παράνομη εργασία, στο κλέψιμο του ΙΚΑ και στους αφορητούς και ανθυγιεινούς όρους δουλειάς. Κάτω από αυτές τις συνθήκες η φιλολογία του υπουργού οικονομικών και του αστικού κόσμου για την αύξηση της παραγωγικότητας με κίνητρο τις φοροαπαλλαγές είναι το λιγότερο αστεία. Η ανταγωνιστικότητα του παραγωγικού κεφαλαίου σήμερα βασίζεται στην υψηλή παραγωγικότητα και υψηλή παραγωγικότητα σημαίνει χαμηλότερο κόστος εργασίας, όχι γιατί πρέπει αναγκαστικά να κατέβουν οι μισθοί αλλά γιατί η παραγωγική δύναμη της εργασίας υψώνεται σε δύναμη. Με την ίδια εργασία παράγονται περισσότερα εμπορεύματα. Η αύξηση λοιπόν της παραγωγικότητας της εργασίας κινείται από τη διαφορά της αξίας που βρίσκει ο κεφαλαιοκράτης μεταξύ της νέας μηχανής και της αξίας της ζωντανής εργατικής δύναμης που αυτή μπορεί να αντικαταστήσει. Η διαφορά αυτή εκφράζεται σαν σχετική υπεραξία και εκφράζεται σαν τέτοια όσο χρόνο ο κεφαλαιοκράτης παράγει με τις παραγωγικότερες μηχανές φθηνότερα ενώ οι ανταγωνιστές του παράγουν ακριβότερα αφού δεν έχει γενικευθεί η αντικατάσταση των μηχανών στην παραγωγή.

Γι' αυτό και η σχετική υπεραξία όπως μας διδάσκει ο Μαρξ είναι ανάλογη της παραγωγικότητας της εργασίας. Οι τιμές βέβαια στην αγορά μπορεί να είναι πάντα κάτω ή ίσες με τις αξίες. Οι μέσες όμως τιμές σε μεγάλα χρονικά διαστήματα και σε συνθήκες όπου δεν παρουσιάζονται έκτακτα γεγονότα ταυτίζονται με τις αξίες.

Ένα άλλο συμπέρασμα είναι το εξής: Οι αναπτυγμένες χώρες αφού μπορούν να παράγουν σχετικά εύκολα νέες φθηνές παραγωγικότερες μηχανές και αφού το κόστος εργασίας σ' αυτές όπως συμβαίνει συνήθως είναι υψηλό έχουν κάθε κίνητρο να κάνουν τεχνολογικές αλλαγές μαζί με την εισαγωγή νέων μεθόδων παραγωγής. Τότε τα κέρδη στη μορφή της σχετικής υπεραξίας ανεβαίνουν. Στο φύλλο 378 της Ν. Ανατολής είδαμε ότι το κόστος εργασίας στην μεταποίηση στην Ε.Ε. πάνω στη συνολική αξία του προϊόντος ήταν 60-70% από το 1970-1994, ενώ στην Ελλάδα το 1995 ήταν 54%. Η διαφορά αυτή των πραγματικών μισθών δίνει ένα μέτρο εκτίμησης και στη διαφορά των κινήτρων και της ορμής του προηγμένου παραγωγικού κεφαλαίου από το Ελληνικό. Το πρώτο κάνει μεγάλες τεχνολογικές αλλαγές και το δεύτερο τις αποφεύγει. Το πρώτο δηλαδή είναι σύγχρονο παραγωγικό κεφάλαιο ενώ το δεύτερο το βλέπουμε να απομυζά κτηνωδώς κυρίως απόλυτη υπεραξία εμπορευόμενο ανθρώπους που τους κάνει πρώτα παράνομους για να μπορεί στη συνέχεια να τους εκμεταλλευτεί ανάλογα και να απομυζά δευτερευόντως ένα μικρό κομμάτι σχετικής υπεραξίας, αφού η οργανική σύνθεση του μέσου κεφαλαίου μένει χαμηλή. Η πρόθεση και η ορμή ενός κεφαλαίου για να αναπτύξει **αύριο** τις παραγωγικές δυνάμεις εξαρτάται από το **σημερινό** επίπεδο ανάπτυξης των παραγωγικών δυνάμεων. Αυτό ακριβώς το επίπεδο καθορίζει τη διαφορά των τιμών μεταξύ των νέων μηχανημάτων και του κόστους των νέων μεθόδων παραγωγής από το κόστος της εργασίας που αντικαθιστούν. Γι' αυτό ακριβώς το λόγο μια μορφή του παραγωγικού σαμποτάζ που εφαρμόζεται σε ολόκληρη την οικονομία από το καθεστώς είναι η γραφειοκρατική

καθυστέρηση των διαδικασιών έκδοσης αδειών λειτουργίας και αναδιάρθρωσης των επιχειρήσεων. Ο ειδικός σ' αυτές τις καθυστερήσεις ο Λαλιώτης, που ξεσήκωσε παλιότερα γι' αυτό το λόγο και τις καταγγελίες του υπουργικού συμβουλίου, ξέρει να κάνει πολύ καλά αυτή τη δουλειά. Αυτός ξέρει ότι μερικά χρόνια καθυστέρησης στην αναδιάρθρωση μιας βιομηχανίας ή στη λειτουργία της, αν δεν μπορεί να την κλείσει, σημαίνουν περισσότερα χρόνια καθυστέρησης στην ανάπτυξη. Αυτές οι καθυστερήσεις όμως μπορούν να φέρουν μια βιομηχανία στο σημείο να λειτουργεί με έναν εξοπλισμό που τον είχε αγοράσει για ένα νέο, ο οποίος όμως στο μεταξύ έχει ξεπεραστεί γιατί νέες πιο σύγχρονες μηχανές έχουν παραχθεί στο μεταξύ. Η ανάπτυξη δεν σηκώνει καθυστερήσεις. Όσοι επικαλούνται την τήρηση των νόμων σε βάρος της ανάπτυξης είναι σαμποταριστές ή συγκαλύπτουν στην ουσία τους σαμποταριστές.

Η εισαγωγή νέων μηχανημάτων στη βιομηχανία αντικαθιστά τη ζωντανή εργασία, αυτή δηλαδή που καταναλώνεται στο εργοστάσιο πάνω στην παραγωγή, με την αποκρυσταλλωμένη νεκρή εργασία που περιέχουν τα μηχανήματα και η οποία έχει δαπανηθεί στο εργοστάσιο που έχουν παραχθεί οι μηχανές. Η ποσότητα της νεκρής εργασίας σε κάθε μονάδα προϊόντος είναι πάντα μικρότερη από αυτή της ζωντανής που αντικαθιστά εξαιτίας του ότι η νέα μηχανή εκμεταλλεύεται πιο παραγωγικά μια ανακάλυψη που από τη στιγμή που ανακαλύφθηκε δεν κοστίζει τίποτα. Έτσι η εισαγωγή νέων τεχνολογιών στην παραγωγή αυξάνει την παραγωγικότητα της εργασίας. Η προϋπόθεση της παραγωγής, νέων παραγωγικότερων μηχανών είναι η ύπαρξη ενός κεφαλαίου πολύ υψηλής σύνθεσης που συνοδεύεται από τις προσπάθειες της επιστήμης και της τεχνολογίας να ενσωματωθούν σε παραγωγικές μηχανές. Στη χώρα μας η νέα τεχνολογία, όπως και η παλιά, είναι στην κύρια πλευρά της εισαγόμενης πράγμα που σημαίνει ότι είναι ακριβότερη. Αυτός είναι ένας άλλος παράγοντας που μειώνει τα κίνητρα του κεφαλαίου για την αντικατάσταση των παλιών μηχανών. Γι' αυτό ο σοσιαλφασισμός υπονομεύει συστηματικά την έρευνα στη χώρα όπως είχαμε δει σε αντίστοιχο άρθρο για την τεχνολογία και επιπλέον παρεμποδίζει την εκπαίδευση των εργαζομένων στις νέες τεχνολογίες. Σαν παράδειγμα αναφέρουμε ένα στοιχείο από το "ΒΗΜΑ" της 30/12/01. Το ποσοστό του πληθυσμού ηλικίας 25-64 ετών που συμμετέχει σε προγράμματα κατάρτισης ήταν κατά το 2000 1.1%. Ο μέσος όρος σ' όλη την Ε.Ε. είναι 8.4%. Να θυμίσουμε ότι οι σχολές Π.Σ.Ε. που κατάρτισε με τους αγώνες του ο σοσιαλφασισμός θα εκπαίδευαν 100.000 άτομα στις νέες τεχνολογίες με τη χρηματοδότηση της Ε.Ε.

Η πτώση του βιοτικού επιπέδου όλων των εργαζομένων

Επειδή τα στατιστικά στοιχεία που αφορούν τους πραγματικούς μισθούς κρύβονται συστηματικά γι αυτό το λόγο τα συμπεράσματά μας για την πτώση όλων των μισθών τα τελευταία χρόνια βγαίνουν με έμμεσο τρόπο. Έτσι από το Βήμα της 30/12/01 παίρνομε το ποσοστό του ρυθμού μεταβολής του πραγματικού κόστους εργασίας ανά μονάδα προϊόντος για την Ελλάδα και για το μέσο όρο της Ε.Ε. Τα στοιχεία είναι της Eurostat.

Έτος	1996	1997	1998	1999	2000
Ελλάδα	-1,4	2,3	1,2	-2,2	3,2
Μέσος όρος Ε.Ε.	-0,9	-0,9	-1,0	0,0	-0,3

Από αυτό τον πίνακα βγαίνει το συμπέρασμα ότι στην τετραετία αυτή μειώθηκαν κατά μέσο όρο όλοι οι μισθοί. Το ίδιο συμπέρασμα δεν μπορεί να βγει και για τους μισθούς στην Ε.Ε. Το έτος 2000 βλέπομε ότι για την κάθε μονάδα προϊόντος που παράχθηκε στην ΕΕ το κόστος σε εργασία κατέβηκε κατά 0,3%. Αυτό οφείλεται στην αύξηση της παραγωγικότητας της εργασίας που πραγματοποιείται με την εισαγωγή παραγωγικότερων μηχανών και με την προώθηση νέων μεθόδων παραγωγής. Η μείωση αυτή του κόστους της εργασίας δεν οφείλεται στην πτώση των πραγματικών μισθών στην ΕΕ γιατί όπως ξέρουμε οι μισθοί δεν μειώθηκαν. Αυτό που συνέβη είναι ότι με την ίδια εργασία παράχθηκαν περισσότερα εμπορεύματα άρα και η μονάδα προϊόντος θα κοστίζει λιγότερο σε εργασία. Με την εισαγωγή νέων μηχανών και μεθόδων παραγωγής αυξάνεται η παραγωγικότητα της εργασίας και με σταθερά τα μεροκάματα και τον αριθμό των εργαζομένων κατεβαίνει το κόστος εργασίας για κάθε μονάδα εμπορεύματος. Αν τώρα υποθέσουμε ότι κατά μέσο όρο οι μισθοί κρατήθηκαν σταθεροί στη χώρα μας με δεδομένο ότι η αύξηση της παραγωγικότητας είναι πολύ μικρότερη από αυτή της ΕΕ θα πρέπει να έχουμε μείωση του κόστους εργασίας για κάθε

μονάδα προϊόντος μικρότερη από το 0,3% της ΕΕ. **Όμως όπως βλέπομε το κόστος εργασίας για κάθε μονάδα προϊόντος στη χώρα μας μειώθηκε κατά 3,2% δηλαδή περίπου έντεκα φορές περισσότερο από το μέσο όρο της ΕΕ!! Η μείωση λοιπόν του κόστους εργασίας δεν προήλθε κύρια από την αύξηση της παραγωγικότητας της εργασίας παρά από τη μείωση των πραγματικών μισθών.** Ενώ οι ονομαστικοί μισθοί μένουν σταθεροί ή και αυξάνονται ελάχιστα οι πραγματικοί μισθοί στη χώρα μειώνονται. Το σύνολο δηλαδή των προϊόντων και υπηρεσιών που μπορεί να αγοράσει ένας εργαζόμενος με το μισθό του μειώνεται. Αυτό συμβαίνει εξαιτίας του πληθωρισμού. Αν πάρουμε το μέσο όρο του ποσοστού μείωσης του κόστους εργασίας για την Ελλάδα και την ΕΕ αυτά τα τέσσερα χρόνια βλέπομε ότι είναι αντίστοιχα 0,82% και 0,77%. Και για αυτή την περίοδο ισχύουν όσα αναφέραμε.

Μαζί όμως με την πτώση των πραγματικών μισθών θα πρέπει να εξετάζουμε και την ιατροφαρμακευτική περιθάλψη καθώς και όλες τις άλλες παροχές για τις οποίες γίνονται κρατήσεις από τους μισθούς. Η ιατροφαρμακευτική περιθάλψη του λαού στον καπιταλισμό, πέρα από τον πολιτικό της χαρακτήρα, δεν έχει κανένα άλλο στόχο παρά την επιδιόρθωση της φθαρμένης εργατικής δύναμης. Όταν η εργατική δύναμη πουλιέται ακριβά, όταν δηλαδή κοστίζει αρκετά στον καπιταλιστή τότε το ίδιο το κράτος που έχει την ευθύνη της περιθάλψης φροντίζει να ξεοδεύει περισσότερο για την επιδιόρθωσή της καθώς και για την καλύτερη προστασία της υγείας των εργαζομένων. Τα έξοδα συντήρησης των ακριβών εμπορευμάτων είναι συνήθως ακριβά. Η εργατική δύναμη στην Ελλάδα είναι πάμφθηνη εξαιτίας του τεράστιου στρατού της φτηνής εργασίας που προσφέρει το δουλεμπορικό καθεστώς Σημίτη. Φτηνή είναι γι' αυτό το λόγο και η ιατροφαρμακευτική περιθάλψη που παίρνει ο εργαζόμενος από το κράτος. Τα έξοδά της όμως είναι μεγάλα γιατί το καθεστώς σπαταλάει ένα μεγάλο μέρος των εξόδων αυτών για την συντήρηση της κρατικοκομματικής γραφειοκρατίας και για τις μίζες της. Επίσης και το βιομηχανικό σαμποτάζ αυξάνει το κόστος καθώς οι ντόπιες φαρμακοβιομηχανίες σαν παράδειγμα έχουν βουλιάξει εδώ και καιρό. Με κατεβασμένα τα μεροκάματα και διασπασμένη την εργατική τάξη, με μόνιμη δηλαδή πτώση της αξίας του εργαζόμενου, η ιατροφαρμακευτική περιθάλψη δεν πρόκειται να βελτιωθεί. Αυτές τις απλές αλήθειες τις αγνοούν και τις σκεπάζουν όλες οι συνδικαλιστικές παρατάξεις στο χώρο της υγείας.

Από το ίδιο φύλλο της εφημερίδας Βήμα και από τα στοιχεία της Eurostat βλέπομε ότι το ποσοστό φτώχειας στη χώρα μας πριν από τις κοινωνικές μεταβιβάσεις ήταν 22% στο σύνολο του πληθυσμού. Μαζί με το ένα εκατομμύριο μετανάστες ανεβαίνει στο 32%. Οι κοινωνικές μεταβιβάσεις είναι "παροχές σε χρήμα ή σε είδος από το σύστημα κοινωνικής προστασίας στα νοικοκυριά ή στα μεμονωμένα άτομα. Αφορούν τον τομέα της υγείας, της ανικανότητας για εργασία, της σύνταξης γήρατος και επιζώντων, της οικογένειας, των παιδιών, της ανεργίας, της κατοικίας και τις αταξινόμητες". (Εργασία Β Καραγιάννη ασφάλιση οικογενειακά επιδόματα κλπ. Έκδοση Ινστιτούτου Εργασίας του υπουργείου εργασίας). Μετά τις κοινωνικές μεταβιβάσεις η φτώχεια στη χώρα μας κατέβηκε από το 22% στο 20% το 1995 και στο 21% το 1996. Δηλαδή το 1995 η φτώχεια κατέβηκε από τα λεφτά των ταμείων κατά 9,1% το 1995 και κατά 4,54% το 1996. Τα ποσοστά φτώχειας στην ΕΕ αυτά τα δύο χρόνια ήταν πριν τις κοινωνικές μεταβιβάσεις αντίστοιχα 26,1% και 25,7% στο σύνολο του πληθυσμού. Μετά τις μεταβιβάσεις τα ποσοστά αυτά έγιναν 17,9% και 17,2% αντίστοιχα. Τα δύο αυτά χρόνια τα ευρωπαϊκά ταμεία μείωσαν τη φτώχεια κατά 31,41% και 33,07% αντίστοιχα. Με δεδομένο ότι οι ασφαλιστικές εισφορές στην Ελλάδα είναι ίδιες και σε πολλές περιπτώσεις μεγαλύτερες από τις Ευρωπαϊκές (σε ποσοστό ΑΕΠ) το συμπέρασμα βγαίνει άβιαστα και είναι γνωστό. Το καθεστώς τρωει τα λεφτά των ταμείων και τα χρησιμοποιεί για τις ανάγκες του.

Σχετικά με το συνδικαλιστικό αίτημα να αυξηθούν οι μισθοί γιατί αυξάνεται η παραγωγικότητα, ή αλλιώς η θεωρία της πίττας

Πόσες φορές άραγε έχουμε ακούσει ότι όσο μεγαλώνει η πίττα και εννοούν σαν πίττα το παραγόμενο προϊόν από το σύνολο της οικονομίας τόσο θα μεγαλώνει και το κομμάτι που θα παίρνουν οι εργαζόμενοι! Ο κάθε Έλληνας έχει ακούσει χιλιάδες φορές αυτό το αποπροσανατολιστικό καθεστωτικό διπλό ψέμα, πολιτικό και επιστημονικό. Είναι μάλιστα και το κύριο επιχείρημα της ΓΣΕΕ, των συνδικάτων και των ψευτοαριστερών κομμάτων από το 1981. Το ίδιο λένε όταν ξεκινούν σαν παράδειγμα τις καθιερωμένες ετήσιες τελετές για την υπογραφή των συλλογικών συμβάσεων. Όλοι αυτοί διαπραγματεύονται δήθεν με το κεφάλαιο

με το βασικό επιχείρημα που λει ότι αφού αυξήθηκε το εθνικό προϊόν ζητάμε και αυξήσεις. Μια άλλη καθαρότερη διατύπωση είναι όταν λένε ότι διεκδικούμε αυξήσεις αφού η παραγωγικότητα αυξάνεται, όσο μικρή και αν είναι αυτή η αύξηση. Όπως όμως είδαμε από τα στοιχεία του ΟΟΣΑ και όπως γνωρίζει και ο κάθε εργαζόμενος από την πείρα του όχι μόνο οι μισθοί δεν ανεβαίνουν εξαιτίας της αύξησης της παραγωγικότητας, εξαιτίας δηλαδή των επί πλέον κερδών του κεφαλαίου που οφείλονται στην παραγωγικότητα και που είναι η μορφή της σχετικής υπεραξίας, αλλά αντίθετα μειώνονται. Με αυτή τη θέση το καθεστώς ξεχνάει και το χρόνο της εργασίας και την έντασή της ξεχνάει και το νομικό καθεστώς προσφοράς της εργασίας, δηλαδή το δουλεμπόριο, εξαφανίζει δηλαδή την διάσπαση της εργατικής τάξης, και καμώνεται πως είναι και αυτό εξελιγμένο και ανεπτυγμένο τάχα δυτικού τύπου και ότι τα προβλήματά του που αφορούν τις αυξήσεις είναι όμοια με αυτά του δυτικού παραγωγικού κεφαλαίου. Είναι δηλαδή προβλήματα που έχουν τη ρίζα τους στην παραγωγικότητα. Το πρόβλημα όμως των χαμηλών μεροκάματων είναι ζήτημα σαμποτάζ της βιομηχανίας και όλης της παραγωγής, είναι πρόβλημα κτηνώδους εκμετάλλευσης της εργασίας που βασίζεται κύρια στο δουλεμπόριο και όχι πρόβλημα κατανομής της επιπλέον παραγόμενης αξίας εξαιτίας της αύξησης της παραγωγικότητας της εργασίας. Το σωστό λοιπόν θα ήταν να λένε ότι το ντόπιο κεφάλαιο καρπώνεται εξολοκλήρου μια αξία που προέρχεται από την αύξηση της παραγωγικότητας και τραβά επί πλέον απόλυτη αξία αφού μειώνονται παραπέρα οι μισθοί. Και όλα αυτά γίνονται πάνω στους μισθούς πείνας που βρίσκονται απαράδεχτα χαμηλότερα από την αξία της ελληνικής εργατικής δύναμης. Όποιος όμως από αυτά τα στελέχη δεχτεί αυτή την αλήθεια έχει πάψει πια να ανήκει σ' αυτό το στρατόπεδο. Η τεράστια δεξαμενή της μαύρης και της φτηνής εργασίας που είναι η αιτία της διάσπασης της εργατικής τάξης είναι η αιτία που το καθεστώς κρατάει χαμηλά και μπορεί και να μειώνει τους μισθούς. Τα πουλημένα στο σοσιαλφασισμό συνδικάτα ψάχνουν σκόπιμα στην παραγωγικότητα την αλήθεια τους γιατί δεν πρέπει να την βρουν ποτέ, ενώ αυτή βρίσκεται κυρίως στην τεράστια κατασκευασμένη από το καθεστώς με φασιστικό τρόπο προσφορά εργασίας. Η αντιπαράθεση στο καθεστωτικό ψέμα που ωραιοποιεί το σύστημα και το εξομοιώνει τεχνητά, φραστικά, με την αναπτυγμένη δύση είναι η ενότιη της εργατικής τάξης απέναντι στο σοσιαλφασιστικό μπλοκ εξουσίας. Ίσα μεροκάματα για ίση δουλειά. Υπεράσπιση σε κάθε κλάδο του καταχτημένου μεροκάματου από την επίθεση της κάθε φορά νέας μαύρης εργασίας, ξένης ή ντόπιας δεν έχει σημασία. Αυτή είναι η προϋπόθεση για την ταξική ενότητα και για την αύξηση των μεροκάματων. Καταγγελία των κατεδαφιστών της βιομηχανίας και όλης της παραγωγής από όλους τους εργαζόμενους όπου και αν ανήκουν. Καταγγελία των φιλορώσων δουλεμπόρων που είναι οι ίδιοι οι κατεδαφιστές και ενότιη του προλεταριάτου μέσα στα συνδικάτα στη βάση όλων αυτών των αρχών. Πολιτική συγκρότηση του προλεταριάτου για να μπορεί να υπερασπίζει συνολικά τα συμφέροντά του και από τους δουλεμπόρους και τους κατεδαφιστές που θέλουν να κάνουν κοινοβουλευτικό φασισμό. Απαίτηση για αυξήσεις εξαιτίας και των αυξημένων κερδών του κεφαλαίου από την αύξηση της παραγωγικότητας **μόνο στις επιχειρήσεις εκείνες που λύνεται το βασικό πρόβλημα της υπονόμευσης της παραγωγής και που μπορούν να πληρώσουν.**

Το ψευτο ΚΚΕ, ο ΣΥΝ και όλο το καθεστώς καθώς αποπροσανατολίζουν τους εργαζόμενους με τέτοιο τρόπο, ώστε να ανακαλύψουν όσο το δυνατό αργότερα τα αίτια της διάσπασης της εργασίας, χρησιμοποιούν όλα τα επιστημονικά ιδεολογήματα της αστικής οικονομίας πάνω στο ζήτημα. Όλοι σχεδόν οι αστοί οικονομολόγοι λένε άκριτα και δογματικά ότι όταν αυξάνεται η παραγωγικότητα της εργασίας τότε αυξάνονται και οι μισθοί. Όταν δηλαδή ακούνε την εκάστοτε κυβέρνηση ή το σοσιαλφασισμό να υποσχετεί και να διεκδικεί αυξήσεις εξαιτίας της αύξησης της παραγωγικότητας, δεν αντιδρούν γιατί είναι κάτι που το έχουν ξανακούσει. Τους φαίνεται λογικό να εξισώνουν τη λύση όλων των προβλημάτων της εργασίας με αυτού του είδους τις αυξήσεις. Στο πανεπιστήμιο βέβαια δεν το διδάχθηκαν αυτό σαν γκαϊμπελικό τύπου προπαγάνδα, αλλά σαν το θετικό στοιχείο του καπιταλισμού. Για να κρύβουν το ψέμα της απόλυτης εκμετάλλευσης της εργασίας, που στη χώρα μας καθορίζεται από το δουλεμπόριο, τους διδάσκουν να σχετικοποιούν την ίδια την εκμετάλλευση της εργασίας και να παρουσιάζουν στη συνέχεια το σύστημα

ΤΟ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΟ ΣΑΜΠΟΤΑΖ ΚΑΙ Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΞΑΘΛΙΩΣΗΣ ΤΗΣ ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΤΑΞΗΣ

συνέχεια από τη σελ. 11

σαν ανθρώπινο. Τους μαθαίνουν να λένε δηλαδή ότι αν η οικονομία αναπτύσσεται, και η μοναδική αιτία ανάπτυξης κατ' αυτούς είναι η αύξηση της παραγωγικότητας, λογικό είναι και οι μισθοί να αυξάνουν. Αυτό όμως συμβαίνει με τους πραγματικούς μισθούς μόνο στα αστικοδημοκρατικά καθεστάτα της δύσης και μόνο σήμερα όχι πάντοτε, που αυξάνουν τους πραγματικούς μισθούς επειδή εκεί σήμερα η τεχνολογική πρόοδος είναι συνυφασμένη με τον πολιτικό δημοκρατισμό και με μια γενική ανάπτυξη, πράγμα που δεν συμβαίνει στο ελληνικό σοσιαλφασιστικό καθεστώς που σαμποτάρει την ανάπτυξη της παραγωγής και δημιουργεί ταυτόχρονα και έλλειμμα πολιτικής δημοκρατίας. Το ζήτημα είναι πολιτικό και σε καμιά περίπτωση οικονομικό. Σε τελευταία ανάλυση είναι ζήτημα του τρόπου ιδιοχτησίας των μέσων παραγωγής και διανομής της παραγόμενης αξίας είναι, δηλαδή, ζήτημα παραγωγικών σχέσεων. Είναι ακριβώς το ζήτημα της ύπαρξης του δουλεμπορίου και της μείωσης των πραγματικών μισθών, είναι δηλαδή το ίδιο το ζήτημα της ρώσικης επιρροής στη χώρα. Ο έλληνας σοσιαλφασιστής δεν θέλει ο καπιταλιστής να αποκομίσει τα μεγαλύτερα κέρδη του από την αύξηση της παραγωγικότητας της εργασίας, που είναι ο πιο πολιτισμένος τρόπος απόσπασης της υπεραξίας που γνωρίζει ο καπιταλισμός, και γι' αυτό του προσφέρει πρώτα απ' όλα αίμα και ιδρώτα, του προσφέρει δυστυχία και ανθρώπους που για να αποφύγουν ακόμα και την πορνεία που ο ίδιος ελέγχει, αφού είναι κομμάτι του δουλεμπορίου του, πάνε να δουλέψουν με σπασμένα μεροκάματα. Και αφού σπάσουν όλα τα μεροκάματα στην αγορά του προσφέρει στη συνέχεια ένα συνολικό χαμηλό μεροκάματο ντόπιων και μεταναστών. Ο σοσιαλφασισμός θέλει να μετατρέψει τον καπιταλιστή σε αιματοροφήχτρα γιατί αποσκοπεί στην καταστροφή του κεφαλαίου του. Θέλει να φέρει το ντόπιο κεφάλαιο σε μια κατάσταση τέτοια που να έχει ένα μηχανολογικό εξοπλισμό ξεπερασμένο την ώρα που το δυτικό θα καλπάζει στη νέα τεχνολογία. Ο στόχος του είναι η καταστροφή της βιομηχανίας και της εργατικής τάξης που ζει από αυτή. Και αυτό το αίσχος της υπονόμευσης της εργασίας και του παραγωγικού κεφαλαίου δεν μπορεί να καταγγελλεί και να αντιμετωπιστεί με αιτήματα αυξήσεων που αφορούν την παραγωγικότητα γιατί δεν έχει καμιά σχέση μ' αυτήν. Την αύξηση της παραγωγικότητας τη μισεί το καθεστώς επειδή αυτή σώζει την παραγωγή και την ενώνει με το γενικό παραγωγικό πλαίσιο της δύσης πράγμα που σημαίνει απομάκρυνση από τον ανατολικό φασισμό. Ταυτόχρονα χρησιμοποιεί και την σκόπιμη πλάνη της αστικής οικονομίας, ότι τάχα οι μισθοί αυξάνονται με την παραγωγικότητα, για να αποπροσανατολίσει και να θολώσει τα νερά. Ακόμα και η οποιαδήποτε μορφή ανθρωπισμού στη χώρα μας δεν μπορεί να έχει σοβαρή υπόσταση αν δεν κεντράρει στην καταγγελία της κτηνωδίας του νέου σοσιαλφασιστικού συστήματος. Αν δηλαδή την φτώχεια του εργαζόμενου δεν την αντιληφθεί σαν κτηνώδη εκμετάλλευση από τον ίδιο εκμεταλλευτή που εκμεταλλεύεται την πορνεία, τα ναρκωτικά, τον νόμιμο και τον παράνομο τζόγο, και διαχειρίζεται την συλλογική μίζα.

Θα επιμείνουμε όμως στην τοποθέτησή μας γιατί το ζήτημα των αυξήσεων εξαιτίας της παραγωγικότητας είναι κεντρικό. Γνωρίζουμε ότι η αύξηση των υπερκερδών του δυτικού κεφαλαίου επιδιώκεται αυτή την περίοδο κύρια μέσα από την αύξηση της παραγωγικότητας της εργασίας. Γι' αυτό το λόγο όλη η προσπάθεια των καπιταλιστών εκεί συγκεντρώνεται στην αύξηση της παραγωγικότητας. Η εργασία όμως εκτός από το επίπεδο της παραγωγικότητας που την χαρακτηρίζει και που εξαρτάται από την εξέλιξη των εργαλείων που χρησιμοποιεί, χαρακτηρίζεται επίσης από τον χρόνο που καταναλώνεται η εργατική δύναμη, το χρόνο εργασίας δηλαδή, και από την ένταση αυτής της κατανάλωσης, το ρυθμό της κατανάλωσης. Με το χρόνο και την ένταση της εργασίας ασχολείται επίσης το προηγμένο δυτικό κεφάλαιο και μάλιστα ζωηρά όπως κάθε κεφάλαιο καθώς εκμεταλλεύεται την εργασία μέσα σε ορισμένο χρόνο και με μια ορισμένη ένταση. Όμως δεν στηρίζεται κύρια σε αυτές τις πλευρές της μισθωτής εργασίας γιατί έχοντας εξασφαλίσει αυτή την περίοδο την διατήρηση του συστήματος της μισθωτής εργασίας δηλαδή την εκμεταλλευτική σχέση κεφαλαίου εργασίας, ασχολείται πιο έντονα με την πλευρά εκείνη της εργασίας που του αποφέρει σήμερα τα μεγαλύτερα αυξημένα κέρδη, δηλαδή με την αύξη-

ση της παραγωγικότητας της εργασίας. Από τη μεριά όμως της εργασίας τα πράγματα είναι διαφορετικά. Δεν μπορούμε να ξεχνάμε το χρόνο και την ένταση της εργασίας. Ο συνολικός βαθμός εκμετάλλευσης της εργασίας εξαρτάται από το χρόνο την ένταση και την παραγωγικότητά της. Εργασία χωρίς αυτά τα τρία χαρακτηριστικά να υπάρχουν σε μια αδιάσπαστη ενότητα δεν υπάρχει. Αν θεωρήσουμε σταθερή την παραγωγικότητα της εργασίας, και αυτό συμβαίνει σε περιόδους που δεν εισάγονται στην παραγωγή νέες τεχνολογίες, τότε δεν σταματά η κατανάλωση των μυϊκών και των πνευματικών δυνάμεων του εργαζόμενου σ' όλο το χρόνο της εργασίας δεν σταματούν οι χημικές μεταβολές που συμβαίνουν στο σώμα του. Η απομύζηση του εργάτη δεν σταματά, συνεχίζει να δίνει υπεραξία την γνωστή απόλυτη υπεραξία. Αυτή την υπεραξία την θεωρεί δοσμένη το κεφάλαιο και ψάχνει και για επιπλέον υπεραξία την σχετική, αυτή που προέρχεται από την αύξηση της παραγωγικότητας της εργασίας. Ας δούμε ένα παράδειγμα αυτής της ενότητας του χρόνου της έντασης και της παραγωγικότητας. Η οποιαδήποτε αύξηση της παραγωγικότητας προαπαιτεί ένα χρόνο εργασίας μια ένταση και ένα προηγούμενο επίπεδο παραγωγικότητας που πρέπει να ξεπεραστεί αφού μιλάμε για την αύξησή της. Η αύξηση της παραγωγικότητας της εργασίας με την εισαγωγή νέων μηχανημάτων και νέων μεθόδων αλλάζει τη συνεργασία μυϊκών και πνευματικών λειτουργιών του εργαζόμενου και σαν αποτέλεσμα έχει την αύξηση της έντασης. Αυτή η αύξηση της έντασης αντιστοιχεί όμως στην αύξηση του χρόνου εργασίας, αφού με την πιο εντατική εργασία κλείνουν όλο και περισσότεροι πόροι του χρόνου εργασίας στους οποίους ο εργαζόμενος σταματούσε προς στιγμή για να πάρει μια ανάσα. Σαν άλλο παράδειγμα, αν ο χρόνος εργασίας γίνει δεκαπέντε ώρες τότε πέφτει η ένταση. Βλέπουμε λοιπόν ότι η ένταση ο χρόνος και η παραγωγικότητα συγχωνεύονται σε μια ενότητα αδιάσπαστη. Έτσι ακριβώς συμβαίνει και με την απόλυτη και τη σχετική υπεραξία που πηγάζουν από την εκμετάλλευση της εργασίας. Η μια βρίσκεται μέσα στην άλλη. Δεν μπορούμε να μιλάμε για τον συνολικό βαθμό της εκμετάλλευσης της εργασίας αν δεν βλέπουμε τη συνολική υπεραξία σε σχέση με την αξία των μισθών. Αν δεν συγκρίνουμε τα συνολικά κέρδη του κεφαλαίου με τους μισθούς. Όταν το κεφάλαιο προτείνει διαπραγματεύσεις για αυξήσεις δείχνει μόνο τα αυξημένα του κέρδη λόγω της αύξησης της παραγωγικότητας της εργασίας δείχνει μόνο τη σχετική υπεραξία δείχνει δηλαδή μόνο ένα μέρος των κερδών του γιατί κρύβει την απόλυτη υπεραξία. Τα απόλυτα κέρδη τα θεωρεί κατοχυρωμένα. Με δυο λόγια θεωρεί αδιαπραγμάτευτη την αντίληψή του για τον διαιωνισμό της μισθωτής εργασίας. Και αυτά όλα τα λει με μια φράση. Όταν μεγαλώνει η πίττα πρέπει να αυξάνονται και οι μισθοί. Τη λέξη "πρέπει" ο ΣΥΝ σαν παράδειγμα την αντικαθιστά με τις λέξεις, "είναι δίκαιο", και εμφανίζεται έτσι και σαν προοδευτικός και ανθρωπίνος. Όταν τώρα δεν δώσουν αυξήσεις ούτε εξαιτίας της αύξησης της παραγωγικότητας επικαλούνται διάφορους λόγους. Τότε ίσως να αρχίσει να κινδυνεύει το έθνος κλπ. Το επόμενο διάστημα συνεχίζουν να ισχυρίζονται ότι ο ψευτο νόμος τους της αύξησης των μισθών με την παραγωγικότητα ισχύει μεν αλλά αυτοί τον παραβίασαν λόγω ανώτερης ανάγκης. Η αλήθεια βέβαια σ' αυτές τις περιπτώσεις είναι ότι δεν μπορεί το εργατικό κίνημα να διεκδικήσει αυξήσεις. Αυτή ακριβώς είναι και η πολιτική του σοσιαλφασισμού, της ΓΣΕΕ και των συνδικάτων. Το μόνο σύστημα στο οποίο η αύξηση της κατανάλωσης είναι ανάλογη με την παραγωγικότητα της εργασίας είναι το σοσιαλιστικό γιατί δεν υπάρχει η εκμετάλλευση της εργασίας. Στο σοσιαλισμό αφού η κοινωνία αποθηκεύσει ένα μέρος της παραγωγής σαν απόθεμα ή το επενδύσει το υπόλοιπο μέρος μοιράζεται ανάλογα. Αυτός ο "αθώος" νόμος της πίττας πέρα από τη χρηστικότητά του για τον αποπροσανατολισμό των εργαζομένων που είδαμε, βγάζει λάδι και αταξικό το καπιταλιστικό σύστημα. Μας λει απλά ότι καθώς το σύστημα ευημερεί αυξάνονται και οι μισθοί. Δηλαδή με άλλα λόγια ότι όλη η μαρξιστική θεωρία για την αξία πάει περίπατο αφού οι εργαζόμενοι μπορούν να ευημερούν στον καπιταλισμό. Αν ψάχνουμε μια αναλογία στην οποία μπαίνει η αύξηση της παραγωγικότητας αυτή είναι ο νόμος του Μαρξ που αποδείχνει ότι η σχετική υπεραξία είναι ανάλογη της παραγωγικότητας της εργασίας. Το ζήτημα της σχέσης μισθών και παραγωγικότητας είναι παλιό όπως όλες οι θεμελιώδεις διαφορές. Διαβάζουμε στο τέλος του έκτου μέρους του Α' τόμου του Κεφαλαίου. "Στο δοκίμιο για το

επίπεδο των μισθών, ένα από τα πρώτα του οικονομικά έργα, ο Χ. Κέρυ προσπαθεί ν' αποδείξει πως οι διάφοροι εθνικοί μισθοί είναι απ' ευθείας ανάλογοι προς το βαθμό παραγωγικότητας των εθνικών εργασιών ημερών, για να βγάλει απ' αυτή τη διεθνή σχέση το συμπέρασμα, ότι ο μισθός γενικά ανεβαίνει και πέφτει ανάλογα με την παραγωγικότητα της εργασίας. Όλη μας η ανάλυση της παραγωγής της υπεραξίας αποδείχνει την ανουσιότητα αυτού του συμπεράσματος."

Ο καπιταλιστής αφού λατρεύει το κέρδος λατρεύει και τις πηγές του κέρδους όπως αυτός βέβαια τις αντιλαμβάνεται και τις ερμηνεύει. Σε κάθε φάση της καπιταλιστικής εξέλιξης η σχέση του όγκου της σχετικής υπεραξίας με την απόλυτη αλλάζει. Αν θέλουμε να βρούμε το κεφάλαιο μέσα στη διαρκή τεχνολογική εξέλιξη θα το δούμε να ψάχνει να ιδιοποιηθεί και να ενσωματώσει την επιστημονική γνώση της κοινωνίας στην παραγωγή για να κερδίσει. Και αυτό το κάνει σαν διευθυντής της παραγωγής. Η σημερινή τεχνολογική επανάσταση έχει αγκαλιάσει όλους τους τομείς της παραγωγής σε παγκόσμια κλίμακα σε τέτοιο βαθμό ώστε αυτή στην κύρια πλευρά καθορίζει το πεδίο της μάχης του ανταγωνισμού των κεφαλαίων. Το αν θα επιβιώσει σήμερα ένα κεφάλαιο εξαρτάται από τον υψηλό βαθμό της τεχνολογίας που έχει ενσωματώσει. Όσο υψηλότερο βαθμό τεχνολογίας έχει ενσωματωμένο τόσα περισσότερα είναι και τα κέρδη του. Ο ειδικός τρόπος ύπαρξης του σημερινού παραγωγικού κεφαλαίου είναι η μάχη του τεχνολογικού ανταγωνισμού που ταυτίζεται με την εξαιρετική αύξηση της σχετικής υπεραξίας. Ο όρος ύπαρξης του σύγχρονου κεφαλαίου και του αυξημένου κέρδους είναι ο ίδιος. Δεν μπορεί λοιπόν σήμερα παρά να υποτάσσεται ο αναπτυξιακός κεφαλαιοκράτης στον τεχνολογικό ανταγωνισμό. Αυτός δεν ξεχνάει βέβαια την απόλυτη υπεραξία και βοηθάει σ' αυτό και από τα συνεργαζόμενα μ' αυτόν συνδικάτα. Έχοντας εξασφαλίσει αυτή τη στήριξη δεν χρειάζεται συνήθως να ασκήσει αστυνομική βία στους εργαζόμενους, ενώ από την άλλη πληρώνει συνήθως τους μεγαλύτερους μισθούς. Οι εργάτες του δύσκολα θα του κάνουν απεργία για κλεμμένο χρόνο εργασίας, για την αύξηση δηλαδή της απόλυτης του υπεραξίας, γιατί συνήθως δεν κλέβει προκλητικά χρόνο ακριβώς επειδή είναι απασχολημένος με την σχετική υπεραξία, το κυρίως μέτωπο της μάχης του. Είναι "πολιτισμένος αστός" γιατί οι ξεχωριστές συνθήκες και επιχειρήσεις του το επιτρέπουν. Δεν είναι αιματοροφήχτρα της εποχής της παραγωγής σε αλυσίδα, δεν βρίζει τους εργάτες του, ούτε τους βάζει να σκάβουν με μια αξίνα, αλλά με μηχανήματα, εξάλλου αυτό δεν τον συμφέρει. Σε γενικές γραμμές επίσης βρίσκεται μακριά από όλες τις παράνομες πηγές πλουτισμού των προγόνων του όπως δουλεμπόριο, λαθρεμπόριο, πορνεία, παιδική εργασία, καταλήστευση του πλούτου των εξαρτημένων χωρών κλπ. Είναι βέβαια αλήθεια ότι αυτού του είδους ο καπιταλιστής της υψηλής τεχνολογίας και της υψηλής οργανικής σύνθεσης του κεφαλαίου, υπάρχει ταυτόχρονα και λειτουργεί συμπληρωματικά με τον άλλο καπιταλιστή, εκείνο της έντασης κεφαλαίου, που εξάγει το κεφάλαιό του στις χώρες της φτηνής εργατικής δύναμης, και κατά προτίμηση στις χώρες του σοσιαλφασισμού. Υπάρχει μάλιστα ένας δεισιμόσος σε τομείς ολόκληρους του σύγχρονου μονοπωλίου όπως πχ. στην ένδυση όπου ένα τμήμα της επιχείρησης, το σχεδιαστικό - οργανωτικό - επιχειρησιακό, λειτουργεί σε μία υπεραναπτυγμένη βιομηχανική χώρα με τεχνολογία και διαδικασίες αιχμής, ενώ το παραγωγικό λειτουργεί με όρους κλασσικού υπερεντατικοποιημένου και υπερσυγκεντρωτικού κατέργου σε μια καθυστερημένη χώρα του Τρίτου Κόσμου. Η Ελλάδα χαρακτηρίζεται από την αποσάρθρωση και των δύο αυτών πλευρών του σύγχρονου προτσές παραγωγής. Από τον τεχνολογικό Βορρά απομακρύνεται από θέση αρχής όπως εξηγήσαμε, ενώ από το Νότο έχει πάρει μόνο την υπερεκμετάλλευση της δουλειάς, αλλά όχι την υπερσυγκέντρωσή της. Η Ελλάδα τείνει να γίνει χώρα ενός κονιορτού από μικρομεσαία κάτεργα που έχουν πάνω τους όλα τα κακά και τους λείπει το μοναδικό σωτήριο καλό, η μοναδική προϋπόθεση για μια ανατροπή όλου του συστήματος, η ένωση δηλαδή πολλών χιλιάδων εργατών σε μια μεγάλη επιχείρηση ή σ' ένα μεγάλο εργοστάσιο. Ταυτόχρονα τείνει να γίνει χώρα του πιο απόλυτου παρασιτισμού και της πιο αγάλινωτης διαφθοράς.

Το Σημιακό καθεστώς της δουλοκτησίας, της διαφθοράς του τζόγου και της πορνείας

Ας πάρουμε λοιπόν το Σημιακό καθεστώς. Μεταφέρουμε

μια συζήτηση που έπεσε στην αντίληψή μας πριν λίγες ημέρες. Διηγείται κάποιος υπάλληλος του ΣΔΟΕ στην παρέα του ότι χτίζει το σπίτι του με Αλβανούς. Στην ερώτηση που τους βρήκε απαντάει ότι πήρε το τζίπ και πήγε στην Αλβανία για να τους παζαρέψει νόμιμα και επί τόπου ώστε να τους πληρώσει φθηνότερα απ' ό,τι τους έβρισκε στην Ελλάδα. Για το που κοιμούνται απάντησε στην οικοδομή. Σε κάποια αποστροφή του λόγου του δηλώνει ότι είναι ευχαριστημένος απ' αυτούς. Κάποια στιγμή λειο κτήνος με ένα αδιόρατο σαρδόνιο χαμόγελο ότι ένας από αυτούς είναι πολύ καλός και γι' αυτό του έδωσα προαγωγή. Τον αφήνω να κάνει ζεστό μπάνιο στον πάνω όροφο. Μέχρι τώρα έκανε μπάνιο στον κάτω όροφο, στην οικοδομή, με κρύο νερό χειμωνιάτικα. Το τι έγινε στη συνέχεια από κάποιο παριστάμενο θα μας βγάλει από το θέμα, πάντως ο ΣΔΟΕ έδειξε να ντράπηκε. Ο δουλέμπορας έφερε το εμπόρευμα από την Αλβανία νόμιμα, υπέγραψε και συμφωνία. Νομίζουμε ότι αυτό το περιστατικό περιγράφει πλήρως το δουλεμπόριο. Όλοι γνωρίζουμε ότι το μέρος της σχετικής υπεραξίας που παίρνει το ντόπιο κεφάλαιο είναι πολύ μικρότερο από αυτό που αναλογεί στο προηγμένο παραγωγικό κεφάλαιο γιατί δεν έχει αναδιαρθρωθεί η παραγωγή. Το μέρος της απόλυτης υπεραξίας είναι πολύ μεγάλο. Είναι το κομμάτι της υπεραξίας που προϋποθέτει όχι απλά την άσκηση μιας οικονομικής πολιτικής αλλά την άσκηση μιας τεράστιας πολιτικής βίας που ξεκινάει από την νομοθεσία και φτάνει στους ξυλοδαρμούς των μεταναστών από την αστυνομία. Η πτώση του μεροκάματου στη χώρα οφείλεται στην μεθοδική εισαγωγή και κατασκευή ανθρώπων με μειωμένα δικαιώματα. Και αυτό είναι το πιο κεφαλαιώδες ζήτημα δημοκρατίας. Δεν είναι τυχαίο ότι ο φασισμός και ο ναζισμός ξεκινάνε από την βία ενάντια στους ξένους. Οι ντόπιοι εργάτες πάντα σκέφτονται ότι αυτό δεν αφορά άμεσα "εμένα" αλλά έναν οικονομικό μου "ανταγωνιστή", οπότε οι αντιστάσεις τους αμβλύνονται. Όποιο καθεστώς μπορεί να ασκεί μια τέτοια πολιτική στους ξένους άνετα την εφαρμόζει και στους ντόπιους σε κατάλληλες συνθήκες. Ας δούμε την στάση των ηγεσιών των τεσσάρων κομμάτων της βουλής. Όλοι αυτοί εκπροσωπούν συμφέροντα του ντόπιου και του ρωσοδούλου κομπραδόρικού κεφαλαίου και προωθούν τον κτηνώδη τρόπο εκμετάλλευσης της εργασίας. Όμως κανείς δεν άκουσε ποτέ τον Σημίτη, σαν παράδειγμα, να μιλάει υπέρ της εισαγωγής μαύρης εργα-

σίας ούτε και κανέναν άλλο. Απλά το κάνουν. Αυτά που λένε είναι υπέρ της παραγωγικότητας. Αλλού τρώνε και αλλού γελάνε. Έχουν οργανώσει το δουλεμπόριο και υπονομεύουν έτσι την ανάπτυξη της παραγωγικότητας, κλείνουν τα εργοστάσια και μετά βγάζουν κορώνες υπέρ της παραγωγικότητας στην ΕΕ και στο λαό. Είναι οι μεγαλύτεροι εχθροί της βιομηχανίας και άρα μισούν θανάσιμα την αύξηση της παραγωγικότητας, δηλαδή μισούν θανάσιμα τη σχετική υπεραξία σαν κυρίαρχη μορφή υπεραξίας, και από την άλλη την παραγωγικότητα την φοράνε σαν κορώνα τους. Καθώς σαμποτάρουν ανοιχτά την βιομηχανία και οργανώνουν το δουλεμπόριο, προωθούν δηλαδή σαν κυρίαρχη μορφή της υπεραξίας την απόλυτη στην παλιά καθυστερημένη της μορφή αυτή της εποχής της τσάπας ταυτόχρονα τρέχουν να συλλάβουν κανένα δουλεμπορικό για να το δείχνουν στα κανάλια ώστε να νομίζει ο λαός ότι διαφωνούν με το δουλεμπόριο. Αυτά κάνουν τα πραχτορλίκια. Όλοι αυτοί εμφανίζονται με δυο λόγια στο λαό και στην ΕΕ σαν οπαδοί της αυξημένης παραγωγικότητας που πολιτικά εκφράζεται με το ότι εμφανίζονται σαν οπαδοί της Δύσης, ενώ στην οικονομία είναι δουλέμποροι και στο πολιτικό επίπεδο πράκτορες της ρώσικης πολιτικής που στόχο έχει την καταστροφή της βιομηχανίας για να πέσει η χώρα στα νύχια τους σαν ώριμο φρούτο.

Ένα άλλο ζήτημα που σχετίζεται με το δουλεμπόριο για την παραγωγή είναι το απόλυτο δουλεμπόριο η πορνεία. Οι δρόμοι του δουλεμπορίου είναι και οι δρόμοι της πορνείας μόνο που στην πορνεία το δουλεμπόριο έχει γίνει κυριολεκτικό. Το θύμα της εκμετάλλευσης έχει χάσει κάθε ανθρώπινο δικαίωμα και κάθε αξιοπρέπεια. Έχει γίνει δούλος χειρότερος και από τους δούλους της αρχαιότητας. Κανείς δεν φέρνει τους δυστυχημένους αυτούς ανθρώπους στη χώρα γιατί συμφωνεί μαζί τους ότι θα τους προωθήσει στην πορνεία. Η συμφωνία είναι για δουλειά. Αλλά δεν είναι εκεί το ζήτημα. Όταν στη χώρα βρίσκονται εκατοντάδες χιλιάδες γυναίκες έγκλειστες χωρίς δικαιώματα και δουλειά και βασανίζονται και βιάζονται όταν δεν έχουν καμιά προστασία από το νόμο και την κοινωνία αφού ζουν ξεκομμένοι από αυτήν, τότε ο υποδουλωμένος μετανάστης ξεπέφτει ακόμα και στα ίδια του τα μάτια. Αυτός ο ξεπεσμός είναι μια αναγκαία συνθήκη για την πορνεία. Όμως δεν φτάνει. Η απόλυτη πείνα, η απειλή της φυσικής ύπαρξης συμπληρώνει τις συνθήκες. Η άμεση βία των δουλεμπόρων και η κρατική ανοχή

συμπληρώνει το κακό. Αυτοί οι άνθρωποι έρχονται από τις χώρες του σοσιαλφασισμού πολλοί από αυτούς οι περισσότεροι συντρίμια. Η βιομηχανία της πορνείας συντηρείται και προστατεύεται γιατί φέρνει χρήμα και τρέφει ένα στρατό κρατικών υπαλλήλων που αποσπούν τεράστια ποσά για προστασία. Είτε πρόκειται για τις εκδόσεις αδειών λειτουργίας, είτε για την εξασφάλιση της ανυπαρξίας του κρατικού ελέγχου. Όπου υπάρχει παραγωγικό κενό τα παράσιτα του κρατικοκομματικού στρατού τρέχουν να το γεμίσουν για να βγάλουν χρήμα με την πλήρη υποστήριξη του καθεστώτος. Οι συνθήκες του ξεπεσμού φουντώνουν πάνω στην απελπισία ιδιαίτερα εκεί που δεν υπάρχει μέλλον και ελπίδα δηλαδή περισσότερο στις περιοχές που έχει χτυπηθεί η παραγωγή. Το ψευτοσοσιαλιστικό όραμα του ΠΑΣΟΚ και του σοσιαλφασισμού καταργήθηκε, τέλειωσε. Και επειδή ο απελπισμένος είναι επικίνδυνος υπήκοος και μπορεί να πάρει και ανάποδες στροφές τον έριξαν στο τζόγο. Η τιμή και το καμάρι του σοσιαλφασισμού ο εκπρόσωπος του "παραγωγικού" κεφαλαίου του σοσιαλφασισμού ο πράκτορας Κόκκαλης είναι και αρχηγός του τζόγου. **Τα ναρκωτικά μαζί με τον τζόγο και την πορνεία κάνουν έναν τζίρο πολλών τρις που ο όγκος του ούτε που συγκρίνεται με τα κέρδη του βιομηχανικού κεφαλαίου.** Αυτό το χρήμα νομιμοποιείται μέσα από τις ανώνυμες εταιρείες που σύμφωνα με το νόμο δεν υποχρεώνονται να δικαιολογούν που βρήκαν τα λεφτά. Μόλις πριν ένα χρόνο αναγκάστηκε το καθεστώς να ψηφίσει την νομοθεσία της ΕΕ που είναι υποχρεωτική για τον έλεγχο του μαύρου χρήματος και όπως είναι φυσικό δεν την εφαρμόζει ενάντια στο μαύρο χρήμα, αλλά για να εξουδετερώσει τους πολιτικούς του αντιπάλους όπως τον Χρυσανθακόπουλο. Το ξέπλυμα δηλαδή γίνεται μέσα από επενδύσεις που αντιπαρατίθενται στο τέλος στην αγορά στο νόμιμο κεφάλαιο. Το πλησίασμα αυτών των κεφαλαίων και η ταύτισή τους με την εξουσία είναι φανερά πράγματα πια. Αυτή είναι μια πλήρης κρατική πολιτική διάλυσης των αντιστάσεων του λαού και της παραγωγής. Ποιοι είναι από πίσω. Το όνομά τους είναι τάχα κάποια σκοτεινά κέντρα εξουσίας. Αυτός είναι ο κοινός όρος που χρησιμοποιεί η ΝΔ, το ΠΑΣΟΚ, το κόμμα της "αριστεράς και της προόδου", καθώς και οι "κομμουνιστές" της Παπαρήγα! Τα κέντρα είναι εκείνα που ασκούν την οικονομική πολιτική που περιγράψαμε και αναλύσαμε. Είναι δηλαδή αυτοί οι ίδιοι.

ΤΟ ΒΡΩΜΙΚΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ ΤΗΣ ΓΚΡΙΝΠΙΣ ΜΕ ΤΗ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ ΤΡΟΦΙΜΩΝ

Ο σοσιαλφασισμός κλιμακώνει τις επιθέσεις του ενάντια στη βιομηχανία και την ανάπτυξη στην Ελλάδα. Μετά από τη σχετική διάλυση της βαριάς βιομηχανίας, στο στόχαστρο μπαίνει τώρα η ελαφριά βιομηχανία που είναι κυρίως αυτή των τροφίμων, δηλ. των κρεάτων, των αβγών και των γαλακτοκομικών προϊόντων. Εργαλείο της επίθεσης είναι για ακόμα μια φορά η γνωστή για τις σκοτεινές, πραξικοπηματικές πρακτικές της, ψευτο-οικολογική εταιρεία "Γκρίνπις" ενώ αιχμή του δόρατος το ζήτημα των γενετικά τροποποιημένων οργανισμών (ΓΤΟ).

Η εκστρατεία αποτελεί τμήμα της παγκόσμιας εκστρατείας κατά των λεγόμενων "μεταλλαγμένων" τροφίμων με ηγετική φυσιογνωμία τον σοσιαλφασίστα αγροτοπατέρα Ζοζέ Μποβέ. Παλιότερα, το ελληνικό τμήμα της Γκρίνπις είχε συντάξει μια λίστα ντόπιων επιχειρήσεων τροφίμων από τις οποίες απαιτούσε εκβιαστικά να δηλώσουν εάν τα προϊόντα τους περιέχουν ΓΤΟ. Ως συνέχεια αυτής της εκστρατείας, η εταιρεία

δημοσιοποιεί τώρα νέα λίστα 162 ζωικών προϊόντων μέσω του τύπου (*Ελευθεροτυπία*, 24-1). Η λίστα περιλαμβάνει κρέατα, αβγά και κοτόπουλα, γαλακτοκομικά, παγωτά, γιουρτίνα και ψάρια ελληνικής προέλευσης. Τα προϊόντα χωρίζονται σε τρεις κατηγορίες ανάλογα με το βαθμό "επικινδυνότητάς" τους. Συγκεκριμένα, αναφέρονται προϊόντα οι εταιρείες παραγωγής των οποίων έχουν ομολογήσει πως δεν έχουν τραφεί με γενετικά τροποποιημένα σόγια ή καλαμπόκι, προϊόντα των οποίων οι εταιρείες έχουν δεσμευτεί εγγράφως ότι σύντομα θα καθαρίσουν από ΓΤΟ τις ζωοτροφές που χρησιμοποιούν και σκοπεύουν να προμηθευτούν καινούριες, και τέλος προϊόντα προερχόμενα από ζώα που ίσως έχουν τραφεί με ΓΤΟ ή εταιρείες που είτε έδωσαν ασυμφωνημένες απαντήσεις είτε δεν απάντησαν στο ερωτηματολόγιο.

Με άλλα λόγια, η Γκρίνπις απαιτεί από τις επιχειρήσεις να δεσμευθούν ότι τα προϊόντα τους δε θα προέρχονται από γενετικά τροποποιημένες ζωοτροφές, μια ενέργεια στην οποία οι επιχειρήσεις δεν είναι υποχρεωμένες να προβούν. Όσοι αρνούνται να το κά-

νουν σταμπάρονται ενώ το καταναλωτικό κοινό παροτρύνεται να μπουκοτάρει τα εν λόγω αγαθά. Έτσι μόνο όσοι αποδέχονται τους εκβιασμούς της Γκρίνπις και συνεργάζονται μαζί της έχουν το δικαίωμα να παράγουν και να διαθέτουν τα προϊόντα τους στην αγορά. Σύμφωνα με ομολογίες στελεχών της εταιρείας, η λίστα συντάχθηκε εν όψει της θέσπισης εκ μέρους της ΕΕ διατάξεων που θα επιβάλουν σήμανση για παρόμοια προϊόντα. Το σκόπιμα καλλιεργημένο ψευτο-οικολογικό κλίμα στη χώρα μας (βλέπε υστερία με τις τρελές αγελάδες, διοξίνες, απεμπλουτισμένο ουράνιο κλπ) αποτελεί το πιο βαθύ έρεισμα της συμμορίας. Ο νέος διευθυντής του ελληνικού τμήματος δήλωσε: "είμαστε υποχρεωμένοι απέναντι στις χιλιάδες των καταναλωτών και τα μέλη του δικτύου καταναλωτών να συνεχίσουμε την προσπάθειά μας έως ότου απαλλαγούμε από τα μεταλλαγμένα" (*Ελευθεροτυπία*, 24-1).

Στην πραγματικότητα, η έλλειψη σωστής πληροφόρησης είναι αυτή που σπρώχνει ένα 93,3% ελλήνων πολιτών να απεχθάνεται, έστω σαν ιδέα, την κατανάλωση

"μεταλλαγμένων" τροφίμων, παρόλο που η απάντηση του συλλόγου ελληνικών βιομηχανιών τροφίμων στην Γκρίνπις υπήρξε καταλυτική. Ο σύλλογος κατηγορήσε τη Γκρίνπις για παραπλάνηση, σκοπιμότητες και πρόθεση δημιουργίας θορύβου στην αγορά, προσθέτοντας ότι "με βάση όλα τα υπάρχοντα επιστημονικά δεδομένα (...) κανένα προϊόν ζωικής προέλευσης (κρέας, αβγά, γαλακτοκομικά) δεν περιέχει γενετικά τροποποιημένα συστατικά, ακόμη και αν τα ζώα καταναλώνουν ζωοτροφές με τέτοια συστατικά, καθώς αυτά αποδομούνται στη διάρκεια της πέψης και έτσι δεν περνούν στο τελικό προϊόν" (στο ίδιο, 25-1). Ταυτόχρονα, καταγγέλλεται πως μόλις πριν ένα μήνα η εταιρεία είχε δημοσιοποιήσει κατάλογο με τα ίδια προϊόντα παρουσιάζοντάς τα ως εντελώς απαλλαγμένα από ΓΤΟ. Τέλος, ο ΣΕΒΤ καλεί τα μέλη του να ενημερώσουν τους καταναλωτές για το αν χρησιμοποιούν ή όχι ΓΤΟ, σύμφωνα με τη νομοθεσία της ΕΕ. Ακολούθησε ανταπάντηση των "οικολόγων" που όμως δεν κατάφεραν να απαντήσουν στο συντριπτικό επι-

χείρημα που θέτει ο ΣΕΒΤ, ότι δηλαδή οι ΓΤΟ δεν περνούν στον ανθρώπινο οργανισμό. Επικαλέστηκαν κρούσματα υψηλού ρυθμού θνησιμότητας σε κοτόπουλα, έλλειψη πολλών επιστημονικών μελετών για τις επιπτώσεις στα ζώα καθώς και υψηλή συγκέντρωση λιπαρών στο γάλα βοοειδών κατά τη διάρκεια πειράματος. Απαίτησαν έμμεσα από τις επιχειρήσεις να χρησιμοποιήσουν γι' αυτό εναλλακτικές λύσεις. Ωστόσο, παρά τις υποδείξεις της Γκρίνπις, οι ΓΤΟ λύνουν αρκετά προβλήματα υπολειμμάτων των επιχειρήσεων αφού συντελούν στην παραγωγή ανθεκτικών και καρποφόρων προϊόντων.

Η εκστρατεία του καθεστώτος κατά της ελληνικής βιομηχανίας τροφίμων προχωράει με γοργούς ρυθμούς και δίνει αποτελέσματα. Έτσι, 16 επιχειρήσεις που αντιδρούσαν έχουν μέχρι στιγμής ενδώσει στον εκβιασμό και εγγυώνται τώρα την απαλλαγή των προϊόντων τους από ΓΤΟ. Σε λίγο καιρό τα κρέατα και τα γάλατα στα ράφια των καταστημάτων, εάν διατίθενται ακόμη, θα φέρουν υποχρεωτικά τη σφραγίδα των πρακτόρων της Γκρίνπις.

Η τηλεοπτική παρέμβαση της ΟΑΚΚΕ στο EXTRA

Η ΟΑΚΚΕ ξεκίνησε μία καμπάνια ενάντια στη φίμωση των ΜΜΕ που ξεκίνησαν η κυβέρνηση και το διακομματικό ΕΣΡ μετά από το ρεπορτάζ για την ανάμιξη του Στεφανόπουλου στην υπόθεση του παράνομου τζόγου στην Πάτρα. Από την πρώτη στιγμή έκδοσε ανακοίνωση τύπου που δημοσιεύτηκε στην *Ελευθεροτυπία*, 4/2/2002, με την οποία αποκάλυπτε την επιχείρηση της φίμωσης. Στη συνέχεια με αφίσα που κολλήθηκε στην Αθήνα και στον Πειραιά η ΟΑΚΚΕ κάλεσε τον Στεφανόπουλο να απαντήσει καταγγέλλοντας τον διακομματικό φασισμό.

Μέσα στη λαίλαπα των δηλώσεων καταδίκης και των απειλούμενων μέτρων ενάντια στο EXTRA και συνολικά στα ΜΜΕ, δεν είχε εμφανιστεί ούτε μία ουσιαστική πολιτική διαφωνία στη διακομματική πολιτική. Σ' αυτό το θλιβερό μαύρο τοπίο της πρωτεύουσας, του πολιτικού κέντρου της χώρας, η αφίσα μας απελευθέρωσε πολλά στόματα και άνοιξε τις συνειδήσεις των βομβαρδισμένων από τη φιλολογία της "αίθρου επιθέσης" πολιτών.

Αυτή η καταλυτική επίδραση έγινε βέβαια αισθητή πρώτα σ' αυτούς που βρέθηκαν στο στόχαστρο της επίθεσης. Μόλις εμφανίστηκε η αφίσα στους τοίχους της Αθήνας, λάβαμε τηλεφώνημα από το κανάλι EXTRA. Ο δημοσιογράφος που έβγαλε την "απαγορευμένη είδηση" στον αέρα, Σπ. Καρατζαφέρης, μας κάλεσε σε τηλεφωνική παρέμβαση στην εκπομπή του της Τρίτης 5 Φλεβάρη στην οποία μεταδόθηκε ρεπορτάζ για την αφισοκόλληση της ΟΑΚΚΕ για το συγκεκριμένο θέμα. Παρουσιάστηκε λήψη της αφίσας "μίας εφημερίδας τοίχου ομάδας πολιτών" όπως χαρακτηριστικά αναφέρθηκε, και διαβάστηκε ολόκληρο το περιεχόμενό της από την αρχή μέχρι το τέλος. Στο κλείσιμο της εκπομπής, μεταδόθηκε ζωντανή τηλεφωνική επικοινωνία με τον σ. Ηλία Ζαφειρόπουλο που κατάγγειλε την απαγόρευση και τον διακομματικό έλεγχο των ΜΜΕ. Την επόμενη μέρα ο Σπ. Καρατζαφέρης μας κάλεσε να συμμετέχουμε σε τραπέζι της εκπομπής του "DUM SPIRO SPERO". Στο ξεκίνημα της εκπομπής, ο Σ. Καρατζαφέρης ανάγγειλε ότι το θέμα της συζήτησης θα ήταν η ελευθεροτυπία και τα νέα μέτρα Σημίτη, μια συζήτηση δηλ. γενικά για το ζήτημα της ελευθερίας του τύπου και των δημοσιογράφων. Ωστόσο κανένα τέτοιο θέμα δεν μπορούσε να υπάρξει γενικά και αφηρημένα χωρίς να επικεντρώνει στο συγκεκριμένο γεγονός όπως κι έγινε.

Στο τραπέζι αυτό συμμετείχαν η βουλευτής της ΝΔ Έλσα Παπαδημητρίου, ο διεθνολόγος Γιώργος Κασφίκης, ο δημοσιογράφος του *Αδέσμευτου Τύπου* του Δ. Ρίζου Δ. Σέργιος, και ο γνωστός Ι. Χατζηφώτης με την ιδιότητά του ως δημοσιογράφος του *Αδέσμευτου Τύπου* του Μήτση. Ήταν γενικά ένα τραπέζι των υπερασπιστών του Σπ. Καρατζαφέρη. Η ΟΑΚΚΕ εκπροσωπήθηκε από τον γραμματέα της Κ.Ε. σ.Ηλία Ζαφειρόπουλο.

Ο Σπ. Καρατζαφέρης παρουσίασε τους καλεσμένους, και ανακοίνωσε στους τηλεθεατές το γκάλοπ της εκπομπής με θέμα αν πιστεύουν ότι η κυβέρνηση συντηρεί το θέμα του Προέδρου της Δημοκρατίας. Στη συνέχεια έδωσε το λόγο στους καλεσμένους που τοποθετήθηκαν γενικόλογα υπέρ του δικαιώματος του δημοσιογράφου να παρουσιάσει την είδηση, φροντίζοντας όμως ο καθένας να καταδικάσει τον τρόπο που παρουσιάστηκε η είδηση σαν λάθος ή άκομψο ή μη πρόπον. Σε ιδιαίτερα δύσκολη θέση βρέθηκε η Έλσα Παπαδημητρίου η οποία από τη μια ήθελε να υποστηρίξει τον Σπ. Καρατζαφέρη ενάντια στην επί-

θεση που δεχόταν και από την άλλη έπρεπε να καλύψει την αισχρή στάση του Κ. Καραμανλή. Όταν τελείωσαν οι τοποθετήσεις των υπολοίπων, παρουσιάστηκε ξανά το ρεπορτάζ για την αφίσα της ΟΑΚΚΕ, διαβάστηκε ξανά ολόκληρο το περιεχόμενό της αφίσας με τους συμμετέχοντες να μην δίνουν προσοχή στην ίδια την αφίσα και ακολούθησε η παρακάτω τοποθέτηση του σ. Η. Ζαφειρόπουλου:

«Στην αρχή όταν με συστήσατε στο κοινό σας είπατε ότι είναι εδώ ένας από τους ανθρώπους, μια οργάνωση που συνήθως δεν φιλοξενείται στα κανάλια, στον μεγάλο τύπο και βρίσκει αυτό τον τρόπο να τοποθετείται μπροστά στο λαό...

Σ. Καρατζαφέρης: Είναι λάθος αυτό;

Η.Ζ. Αυτό είναι απόλυτα σωστό. Όμως εγώ δεν ήρθα εδώ να υπερασπιστώ βασικά το δικαίωμα της οργάνωσης που εκπροσωπώ και των μικρότερων γενικά οργανώσεων να μπορούν να μιλάνε στα μεγάλα κανάλια...

Ε. Παπαδημητρίου: Και το δικαίωμα των πολιτών να ξέρουν τι λέτε.

Η.Ζ. Δηλαδή να υπερασπιστώ στο βάθος του το δικαίωμα της ελευθεροτυπίας. Γιατί αυτό το δικαίωμα είναι πολύ δύσκολο να υπάρχει σε μια κοινωνία που οργανώνεται πάνω από μεγάλα συμφέροντα πολιτικά, οικονομικά, κοινωνικά που κρατάνε όπως όλες τις εξουσίες έτσι και την τέταρτη εξουσία της ενημέρωσης στα χέρια τους. Δεν έχουμε δηλαδή καμιά αυταπάτη ότι θα σπάγαμε εμείς σήμερα κανένα αποκλεισμό. Μάλιστα πιστεύουμε ότι δεν θα ερχόμαστε ποτέ εδώ, επειδή διαφωνούμε σχεδόν με όλες τις πολιτικές απόψεις που κατά καιρούς εκφράζετε εσείς και το κανάλι σας, αν δεν στεκόμαστε στο πλευρό σας σ' αυτή τη μάχη. Δεν θέλω να σας κατηγορήσω γι' αυτό επειδή αυτή είναι μια γενική κατάσταση όπως σας την εξέθεσα πριν.

Όμως πρέπει να εξηγήσω στο κοινό αυτό που μας ακούει πως γίνεται αυτοί που έχουν στερηθεί γενικά το δικαίωμα της πολιτικής έκφρασης να υπερασπίζονται με τόσο έντονη διάθεση, με τόσο σθένος το δικαίωμα της έκφρασης ενός από τα μεγάλα κανάλια με ισχύ, με κάποια οικονομική εξουσία και με πολιτικές επιρροές. Το κάνουμε αυτό με κάποια "ιδιοτέλεια". Γιατί αν τελικά το δικό σας κανάλι φιμωθεί θα ακολουθήσουν και άλλα κανάλια για να φιμωθούν, και αν φιμωθούν αυτά τα κανάλια στο τέλος η μεγαλύτερη βία θα ξεσπάσει στον απλό άνθρωπο, στο λαό, στην εργατική τάξη, γενικά στην χώρα και στους πιο αδύναμους να εκφράσουν λόγο.

Ε. Παπαδημητρίου: Ιδεολογική τρομοκρατία λέγεται αυτό.

Η.Ζ. Στεκόμαστε δίπλα σας λοιπόν και είμαι εδώ δίπλα σας κ. Καρατζαφέρη διαφωνώντας σε όλα μαζί σας ακριβώς για να τονίσω το πόσο συγκλονιστικό είναι αυτό που γίνεται σε βάρος σας αυτές τις μέρες και σε βάρος του καναλιού σας.

Εμείς βγήκαμε μ' αυτή την αφίσα να μιλήσουμε για διακομματικό φασισμό. Το μεγάλο ζήτημα δεν είναι το εάν και πως θα έπρεπε να βγει ένα τέτοιο πολιτικό ζήτημα σε σχέση με τον Πρόεδρο της Δημοκρατίας. Το μεγάλο ζήτημα είναι πως όταν εσείς μιλήσατε κάποια ώρα της μέρας, όλα τα κανάλια μετά από λίγες ώρες έγραψαν στους τίτλους "αήθης, ελεεινή επίθεση", "σχέδιο ανωμαλίας" για την τοποθέτησή σας, για την είδησή σας, για την άποψή σας, ενδεχόμενα για τον αδέξιο τρόπο με τον οποίο τοποθετήσατε το θέμα.

Αυτή ήταν μια πολιτική επίθεση από τέσσερα, ουσιαστικά, πολιτικά κόμματα τα οποία ελέγχουν τη Βουλή και τα οποία όλα συμφώνησαν στην πλατ-

φόρμα του σχεδίου πολιτικής ανωμαλίας. Από την ώρα εκείνη και πέρα κανένας άνθρωπος σ' αυτή τη χώρα που δεν έχει συλλάβει το πολιτικό κίνητρο αυτών που κάνουν μια τέτοια εκστρατεία δεν μπορεί ν' απαντήσει γιατί θα αισθανθεί αυτόματα ένοχος και δακτυλοδειχτούμενος, μέρος μιας συνωμοσίας. Αυτό είναι ιδεολογική τρομοκρατία τεράστιας ισχύος. Μπορεί κάποιος να πει "και γιατί είναι ιδεολογική τρομοκρατία; Έτσι έκριναν τα κανάλια, έτσι έκριναν οι δημοσιογράφοι, έτσι έκριναν τα οικονομικά συμφέροντα, η αστική τάξη που είναι από πίσω τους ότι έπρεπε να κάνουν. Γιατί είναι μια ξεχωριστή τρομοκρατία;"

Είναι μια ξεχωριστή τρομοκρατία γιατί αυτός που έριξε τη γραμμή της συνωμοσίας έχει στα χέρια του τους φακέλους των καναλιών και απειλεί στη συνέχεια ο πρωθυπουργός, κρατώντας αυτούς τους φακέλους, ότι θα τους εξετάσει. Δηλαδή λει σ' όλους τους καναλιάρχες "θα εξετάσω τη διαγωγή σας"!

Και στα νέα μέτρα τους λει: "μέχρι το τέλος του 2002 θα αποφασίσω για σας", που αυτό στην πραγματικότητα σημαίνει ότι μέχρι το τέλος του 2002 "αν βγείτε να υποστηρίξετε το EXTRA θα σας κόψω το κεφάλι. Πρέπει να συντονιστείτε σ' αυτή τη γραμμή, αυτή είναι η γραμμή του έθνους, είναι η γραμμή της ομοφωνίας των κομμάτων κι όποιος πάει ενάντια της θα μασηθεί κυριολεκτικά", θα μπει μέσα στην κρεατομηχανή και είναι αφάνταστα δύσκολο να βγει ζωντανός.

Μιλάμε για πολιτική και οικονομική βία. Είναι σαφέστατο αυτό από την ώρα που το ίδιο το EXTRA το πήρανε και το βάλανε σε έλεγχο εκείνη τη στιγμή. Λίγες ώρες μετά το Ραδιοτηλεοπτικό Συμβούλιο ζήτησε από τον Πρωτόπαππα το φάκελο, που σημαίνει ότι αυτός που μίλησε έχει από πάνω του το σπαθί μιας απαγόρευσης και ενδεχόμενα ενός κλεισίματος.

Το μήνυμα είναι σαφές: "Δέστε τι θα πάθετε κι εσείς". Έτσι ακριβώς βγαίνει αυτή η παράξενη ομοφωνία σ' όλα τα κανάλια και είναι τόσο συντριπτική που δεν μπορεί όχι ένας απλός πολίτης αλλά ούτε ένας βουλευτής, ούτε ένα υπουργός ν' αντιδράσει γιατί αν αντιδράσει θα κατασπαραχθεί αυτόματα. Ο μόνος που το επιχείρησε ήταν ο Μητσοτάκης, ο οποίος παρά τις ιδιαίτερες πολιτικές του θέσεις έχει τουλάχιστον τη δύναμη να μένει λίγο ισχυρός σε μερικές στιγμές, όπως αυτή. Αλλά δεν άντεξε ούτε κι αυτός. Γιατί σε μια δεύτερη δήλωσή του, όταν δέχτηκε τεράστιες πιέσεις, ότι μπαίνει δηλ. κι αυτός στο μέτωπο της συνωμοσίας, αναγκάστηκε να πει ότι "δεν εννοούσα ότι ο πρόεδρος δεν εξήγησε τη στάση του", δηλ. το έκλεισε το ζήτημα.

Σ. Καρατζαφέρης: Κύκλοι του το είπαν, όχι ο ίδιος.

Η. Ζ. Σε κάθε περίπτωση δεν το διέψευσε, άφησε τους κύκλους του να τον εκφράσουν.

(Σ' αυτό το σημείο επιχείρησε να παρέμβει η Ε. Παπαδημητρίου. Ο σ. Η.Ζ. την παρακάλεσε να τον αφήσει να τελειώσει χωρίς διακοπές λέγοντας ταυτόχρονα ότι δεν είχε καμία πρόθεση να διαπληκτιστεί με την ίδια σ' αυτή τη συζήτηση και συνέχισε την ομιλία του).

Σε όλους έμεινε η εντύπωση και σε όσους πήγαν να πουν κάποια κουβέντα όπως ο Γιακουμάτος, ο Κιλτίδης, όλοι αμέσως μπήκανε στη γενική εθνική παρατήρηση ότι όποιος βάζει ζήτημα ακεραιότητας του Προέδρου είναι ύποπτος, είναι συνωμότης ή είναι ανόητος τουλάχιστον. Αυτή είναι παράλυση.

Κι από που κι ως που δεν θα έμπαινε ένα τέτοιο ζήτημα για συζήτηση; "Βράχος ηθικής είναι ο Στεφανόπουλος", είπαν. Μα η αντοχή του βράχου δοκιμάζεται κάθε μέρα στα κύματα. Το ίδιο και του έ-

ντιμου ανθρώπου. Κανένας έντιμος άνθρωπος δεν δέχεται ποτέ να τον υπερασπίζονται σωματοφύλακες και μάλιστα τετρακομματικοί οι οποίοι θα επιβάλλουν στον άλλο την ποινή του συνωμότη, την κατηγορία της συννομωσίας. Εξηγείται ο ίδιος και ταχύτατα.

Το ζήτημα είναι ότι το θέμα του Προέδρου που λέτε ότι συζητιέται (σημ. στην εκπομπή ο Σ. Καρατζαφέρης έκανε τηλεφωνικό γκάλοπ με το ερώτημα “συντηρεί η κυβέρνηση το θέμα του Προέδρου;”) δεν συζητιέται. Συζητιούνται οι θεωρίες της λεπτής βίας που θα ασκηθούν στο συνολικό τηλεοπτικό και γενικά ΜΜΕ χώρο σε σχέση με αυτό το ζήτημα. Η ουσία της υπόθεσης δεν συζητιέται, είναι απαγορευμένη και φοβάμαι ότι η αυτοδέσμευση σας, και το λέω ανοιχτά, είναι τέτοιου τύπου, δηλ. ότι δεν μπορείτε να συζητήσετε τώρα το θέμα του Προέδρου γιατί δεν αντέχετε την πίεση πολιτικά, οικονομικά ή για κάποιον άλλο λόγο.

Σ.Κ. Σ’ αυτό θα μου επιτρέψετε να διαφωνήσω.

Η.Ζ. Το δέχομαι. Άρα λοιπόν αυτή η κίνηση γίνεται επικίνδυνη γενικά για το θεσμό της αστικής δημοκρατίας στην Ελλάδα. Και γίνεται ακόμα πιο επικίνδυνη επειδή πάλι με τετρακομματική ανοχή, ενθάρρυνση, με συνολικό δηλ. ΜΜΕ κλίμα και με γενικό σύνθημα “συντρίψτε τον” η κρεατομηχανή μάσησε εκείνο τον δυστυχή τον Χρυσανθακόπουλο μέσα σε πέντε λεπτά. Και μάλιστα με τέτοιο τρόπο ώστε να χτυπηθεί και κάθε έννοια πάλης εναντίον του κιτρινισμού. Βεβαίως ο άνθρωπος είχε μια αδυναμία, συνελήφθη να παίζει παράνομο τζόγο και έπρεπε να φύγει από πρόεδρος της διακομματικής επιτροπής για τα τυχερά παιχνίδια. Αλλά την άλλη μέρα ακριβώς το πρωί που είχε βγει το σκάνδαλο στην τηλεόραση ο πρωθυπουργός της χώρας, που τώρα είναι επικεφαλής της “πάλης εναντίον του κιτρινισμού”, βγήκε να τον διαγράψει με συνοπτικές διαδικασίες χωρίς να συνεδριάσει κανένα κομματικό σώμα, μόνο και μόνο επειδή ανήκει στο εχθρικό του ρεύμα μέσα σ’ αυτή την κυβέρνηση.

Δηλαδή ενσωμάτωσε στην απόφαση του ο πρωθυπουργός την εντελώς αμφίβολη μορφή πολιτικής κριτικής, σε σχέση με την οποία η δικιά σας η στάση είναι ένα υπόδειγμα λεπτότητας, να αποσπάσει ομολογία μέσα από προσωπική συζήτηση. Δηλαδή, ο δημοσιογράφος κατέγραψε με κρυφή κάμερα την προσωπική του ομολογία ότι έχει το συγκεκριμένο πάθος και ο πρωθυπουργός ενθάρρυνε την υποκλοπή, την χαιρέτισε και “παρασημοφόρησε” τον δημοσιογράφο και κανείς δεν είπε τίποτα γι’ αυτό το πράγμα. Όταν όμως μπήκε θέμα Προέδρου Δημοκρατίας βγαίνει και λέει: “Και τώρα ησυχία παιδιά. Μιλήσατε για τον Χρυσανθακόπουλο και καλά κάνατε αλλά όχι για τον Πρόεδρο της Δημοκρατίας”. Το ένα επιτρέπεται, το άλλο δεν επιτρέπεται. Το ένα είναι κάθαρση, το άλλο είναι συννομωσία κατά της ομαλότητας.

(Σ’ αυτό το σημείο ο Δ. Σέργιος ζήτησε να κάνει μία παρέμβαση “όχι τόσο αντιθετική όσο συμπληρωματική” στην τοποθέτηση του σύντροφου Η. Ζαφειρόπουλου. Ο σ. του ζήτησε να τον αφήσει ολοκληρώσει την τοποθέτηση του για να μη χάσει τον ειρμό της σκέψης του και συνέχισε την τοποθέτησή του).

Βγαίνει λοιπόν με αυτή την αντιφατική κίνηση όλο το πολιτικό καθεστώς. Τέσσερα πολιτικά κόμματα λένε όλα μαζί “φάτε τον Χρυσανθακόπουλο”, τέσσερα λένε όλα μαζί “σώστε τον Πρόεδρο, τον ορισμό της ηθικής”. Τι έχουμε εδώ; Επιλεκτική χρήση σκανδάλου.

Η επιλεκτική χρήση σκανδάλου είναι βασικός μηχανισμός των συνωμοτών κάθε είδους, οποτεδήποτε. Κι όταν πρόκειται μάλιστα για εξόντωση με τη βία, όπως αυτό που επιχειρείται τώρα συγκεκριμένα δηλ. απειλή κλεισίματος των καναλιών, έλεγχος, βαθμολογία, μιλάμε για φασιστική νοοτροπία, για φασιστικές δυνάμεις οι οποίες εμφανίζονται με τον μανδύα της δημοκρατίας. Δεν μπορείς να έχεις δύο μέτρα και δύο σταθμά. Ή μιλάς για κίτρινο τύπο και είσαι γενικά εναντίον του κίτρινου τύπου, ή είσαι

κατά της σκανδαλολογίας γενικά ή αφήνεις το θέμα να εξελιχτεί, να μιλήσουν κι αυτοί στην Πάτρα, να μιλήσει ο ένας, να μιλήσει ο άλλος, να εμπλακεί κι ο Πρόεδρος, και να δούμε τελικά αν έχει βάρος ή δεν έχει βάρος το ζήτημα. Κι αν ο Πρόεδρος φυλάσσεται σαν υπερευαίσθητος τότε ασφαλώς δεν μπορεί να έχει την ευθύνη της ηγεσίας ενός κράτους, ένας υπερευαίσθητος ο οποίος υπερεκτιμά την κατάσταση. Αν είναι λογικός και η κατηγορία είναι μεσαία, μικρή κλπ. Δεν θα κάνει απολύτως τίποτα και θα βγει ενδεχόμενα για σας κ. Καρατζαφέρη μια κατηγορία ότι φερθήκατε με επιπολαιότητα ή δεν ξέρω πιθανόν με κακές προθέσεις.

Άρα λοιπόν έχουμε εδώ τη βία. Υπήρξε βία στα ραδιόφωνα, ομόφωνη βία της διακομματικής η οποία είναι όργανο εξουσίας. Η διακομματική αποφασίζει, όχι αμέτοχοι άνθρωποι, δημοκράτες γενικά αλλά κόμματα συγκεκριμένα που όταν αποφασίσουν μια πολιτική γραμμή στη Βουλή μπορούν να ασκήσουν και έλεγχο και να εφαρμόσουν ποινές στα κανάλια και στα ραδιόφωνα. Στα ραδιόφωνα το δείχνανε. Μέσα σε μια νύχτα εξαφανίστηκαν τόσα ραδιόφωνα επειδή έκρινε κάποια εξουσία ότι δεν είναι καλό το επίπεδο αυτό του ανθρώπου που ακούει ή επειδή θα πέσουν τα αεροπλάνα. Αλλά μετά πολιτικά το εξηγήσανε ότι οι ενημερωτικές εκπομπές επιτρέπονται αλλά δεν επιτρέπονται ορισμένου είδους διασκεδαστικές.

Αυτή είναι βία. Και θα ασκήσουν περισσότερο έλεγχο με τους “κώδικες δεοντολογίας”. Θα τεμαχίζονται ΜΜΕ αναλόγως με τις πολιτικές προτιμήσεις.

Απέναντι σ’ αυτό το καθεστώς βγήκαμε εμείς να διαμαρτυρηθούμε. Γιατί μετά από εσάς θα έρθει η σειρά άλλων. Μετά από σας θα φάνε τον Αντέννα, θα χτυπήσουν το ΜΕΓΑ και θα μείνει η διακομματική με τα κρατικά κανάλια της ή με μερικά κανάλια που θα ελέγχει οπωσδήποτε. Και θα ελέγξουν γιατί ο άλλος τρομοκρατείται, σου λει “τρελός είμαι να πάθω ότι κι ο Καρατζαφέρης».

Δεν θα ήταν υπερβολή να πούμε ότι στη διάρκεια της ομιλίας του σύντροφου Η. Ζαφειρόπουλου, που αν και ήταν η μεγαλύτερη από όλες τις υπόλοιπες, δεν θέλησε κανείς να τη διακόψει λόγω έλλειψης χρόνου, οι συμμετέχοντες κοίταζαν έκπληκτοι τον ομιλητή και αμέσως μετά τα λόγια του έγιναν αντικείμενο αναφοράς του δεύτερου γύρου τοποθετήσεων.

Πρώτος τοποθετήθηκε ο Δ. Σέργιος, ο οποίος είπε: “Κύριε Καρατζαφέρη ήθελα κατ’ αρχήν να κάνω μια παρέμβαση στα όσα είπε ο εκπρόσωπος της Οργάνωσης για την Ανασυγκρότηση του ΚΚΕ, ο κύριος Ζαφειρόπουλος. Είναι εξόχως χαρακτηριστικά τα όσα είπε και εμείς που δεν συμβαίνει να είμαστε κομμουνιστές και ανήκουμε στην αστική κοινωνία-ξέρω βέβαια ότι και η Οργάνωση αυτή βαδίζει με ευρωπαϊκά πρότυπα, έχετε ευρωπαϊκά πρότυπα, δεν θέλετε την αναβίωση του σταλινισμού επί παραδείγματι, δεν θέλετε την αναβίωση του σκληρού σοβιετισμού...”

Η.Ζ. Δεν ισχύει αυτό που λέτε αλλά πρέπει να εξηγήσω αναλυτικά την θέση μας.

Δ. Σέργιος Δεν ξέρω ακριβώς το στίγμα σας αλλά νομίζω ότι είσατε ευρωπαϊστές

Η.Ζ. Θέλουμε να είμαστε στην Ευρώπη”.

Στη συνέχεια ο Δ. Σέργιος είπε ότι “θα έπρεπε πολύ να προσεχθούν οι απόψεις αυτές”, που είχε εκφράσει ο σ. Η. Ζαφειρόπουλος. Επισήμανε με τον καλύτερο τρόπο την έλλειψη αντικαθεστωτικών φωνών στην πολιτική σκηνή λέγοντας ότι: “Δεν θα έπρεπε όμως το αστικό σύστημα, η κοινωνία μας, η δημοκρατία μας, δεν θα έπρεπε να φτάσει στο σημείο να έχει τέτοιου είδους αντιλήψεις επαναστατικές για να την οδηγήσουν στο δρόμο της, να την οδηγήσουν στη ρότα της, εκεί που θα έπρεπε να είναι”.

Αμέσως μετά ο Γ. Κασφίκης τοποθετήθηκε αναφέροντας τη ρήση του Βολταίρου “διαφωνώ με όσα λες αλλά θα δώσω και την ζωή μου για να υπερασπιστώ

το δικαίωμα σου να τα λες”, λέγοντας ότι πρόκειται για ένα μάθημα δημοκρατίας.

Ακολούθησε η Ε. Παπαδημητρίου που είπε ότι τα όσα συνέβησαν “πρέπει ν’ απορροφηθούν ως εμπειρία που θα ενδυναμώσει τον θεσμό του κοινοβουλευτισμού, της κοιμματικής δημοκρατίας τον θεσμό της αστικής δημοκρατίας”. Τελείωσε την τοποθέτησή της λέγοντας ότι “η πλειοψηφία των ελλήνων πολιτών κ. Ζαφειρόπουλε αυτό το θεσμό έχει επιλέξει.”

Ο Ι. Χατζηφώτης δήλωσε ότι οι ίδιοι οι δημοσιογράφοι πρέπει να συντάξουν την δεοντολογία και να την προστατεύσουν και όσα ακούγονται είναι εκ του πονηρού. Άλλωστε η κείμενη νομοθεσία είναι ήδη επαρκής.

Στην τελευταία τοποθέτηση του ο σ. Ηλ. Ζαφειρόπουλος έκλεισε ως εξής: “Το αν οι λαοί κάποτε θελήσουν να μπισθητήσουν και πως θα αμφισβητήσουν την αστική δημοκρατία είναι δικιά τους υπόθεση. Δεν μπορεί όμως την αστική δημοκρατία να την αμφισβητήσουν οι χειρότερες ολιγαρχίες. Αυτό είναι χτύπημα από τα δεξιά και δεν θα το δεχτούμε σε καμιά περίπτωση.

Σας λέω χαρακτηριστικά ότι αυτοί που κάνανε αυτό στον κ. Καρατζαφέρη συμβαίνει όταν ελέγχουν τα κανάλια και με διακομματικό τρόπο να απαγορεύουν και λαϊκές εκδηλώσεις. Υπάρχει ένας αγώνας, και είναι πρόκληση σε σας κ. Καρατζαφέρη, που λέγεται αγώνας των Λιπασμάτων, απολυμένοι εργάτες εδώ και 2,5 χρόνια και προδομένοι, που επειδή διάλεξαν να λένε “ο Λαλιώτης μας απόλυσε” τους απαγορεύουν, τους έχουν στερήσει το δικαίωμα να εμφανίζονται στην τηλεόραση σαν διαδηλωτές επί 2,5 χρόνια”.

Με την ευκαιρία η Ε. Παπαδημητρίου παρατήρησε ότι “δεν είχα κατά νου τον κ. Λαλιώτη όταν μιλούσα για δημοκρατικούς θεσμούς”.

Ο σ. Ηλ. Ζαφειρόπουλος ολοκλήρωσε: “Αυτό είναι το μεγαλύτερο σκάνδαλο σ’ ότι αφορά το εργατικό κίνημα και επειδή δεν δέχτηκαν να τους αγκαλιάσει, να τους καθοδηγήσει “κατάλληλα” η υπόλοιπη λεγόμενη αριστερά”.

Παραθέσαμε αναλυτικά την τοποθέτηση του Δ. Σέργιου γιατί είναι χαρακτηριστική της σημερινής πολιτικής κατάστασης που μας επέτρεψε σε μια τέτοια καίρια στιγμή να εκσφενδονιστούμε κυριολεκτικά στο κέντρο της πολιτικής ζωής όσο κι αν ο τύπος και τα κανάλια άφησαν ασχολίαστη την παρουσία μας στο EXTRA, όσο και την αφίσα που παρουσιάστηκε δυο φορές. Είναι φανερό ότι η πολιτική γραμμή που ρίξαμε ζυμώνεται μέσα σ’ όλα τα πολιτικά επιτελεία κάθε χώρου και οι συνέπειες αυτού του γεγονότος θα φανερωθούν μακροπρόθεσμα. Αλλά η σημερινή κατάσταση που αναφέραμε παραπάνω χαρακτηρίζεται από την ανυπαρξία ενός αστικού δημοκρατικού κόμματος και την πλήρη παράλυση και εξαχρείωση κάθε αστικής δημοκρατικής φράξιας. Η ελληνική αστική τάξη στερείται χαρακτήρα και αρχών. Πράγμα που σημαίνει ότι το κύριο βάρος της υπεράσπισης των στοιχειωδών αστικών δημοκρατικών δικαιωμάτων θα το αναλάβει το προλεταριάτο δηλ. η ΟΑΚΚΕ. Αυτό δεν αποτελεί μια επίδειξη αλαζονείας εκ μέρους μας αλλά την πρακτική επιβεβαίωση της ίδιας της πραγματικότητας. Ήταν η πολιτική γραμμή που αποφάσισε για όλα, γραμμή την οποία έπρεπε να υπερασπίσουμε με νύχια και με δόντια για να υπάρξει όχι σαν μια ιστορική αναφορά αλλά σαν ζωντανός λόγος από ζωντανούς ανθρώπους δηλ. να υπάρξει σαν ύλη. Αυτή μας οδήγησε σ’ αυτή την υπέροχη στιγμή να γίνουμε καταλύτης για να εκφραστούν οι αντιστάσεις ενός τμήματος του εθνικισμού που οι ρωσόδουλοι άσκησαν δικτατορία ενάντια του, και να μας δώσουν βήμα και φωνή για να μπορέσουν να αμυνθούν. Όμως αυτό από μόνο του δεν αρκεί, χρειάζεται να εντείνουμε και να δυναμώσουμε την απήχηση της φωνής μας, να δυναμώσουμε την ΟΑΚΚΕ.

Αυτή είναι η προϋπόθεση για την υπεράσπιση της δημοκρατίας σ’ αυτή τη χώρα.

Ο ΔΙΑΚΟΜΜΑΤΙΚΟΣ ΦΑΣΙΣΜΟΣ ΔΕΝ ΘΑ ΠΕΡΑΣΕΙ

συνέχεια από τη σελ. 8

γέλθηκε η φήμωση που επιχειρούν για να διατηρήσουν το πραξικοπηματικό καθεστώς τους στην εξουσία. Ήταν μία φωνή άμεσης αμφισβήτησης της πλαστής “ιερής” μορφής του Προέδρου της Δημοκρατίας και των προστατών του που απελευθέρωσε πολλές δημοκρατικές συνειδήσεις. Είναι χαρακτηριστικό ότι μαζί με την ανακοίνωσή μας δημοσιεύτηκαν στην *Ελευθεροτυπία*, άρθρα που εξέταζαν παραπέρα το περιεχόμενο της καταγγελίας που περιείχε η απαγορευμένη είδηση για τη σχέση Στεφανόπουλου - παράνομου τζόγου. Συγκεκριμένα, αποκάλυφθηκε ότι ο ενοικιαστής του περιφημου μαγαζιού δεν ήταν κάποιος άσχετος, αλλά ένας επιχειρηματίας, επίσης “νονός του τζόγου”, ο Κατσιγιάννης, και ότι το μαγαζί έκλεισε τις μέρες που τα ρεπορτάζ του Τριανταφυλλόπουλου προκάλεσαν ελέγχους για τους “κουλοχέρηδες”. Αρκετές μέρες αργότερα ο Κακαουνάκης παρουσίασε τη συνέχεια του ρεπορτάζ του Σπ. Καρατζαφέρη που κόπηκε λόγω της παρέμβασης. Σύμφωνα με δημοσίευμα που εμφανίστηκε στην εφημερίδα του “Καρφί”, ο περίφημος Νικολετάτος, ο “αρχηγός” του παράνομου τζόγου στην Πάτρα, ήταν χρηματοδότης της ΔΗΑΝΑ, και συνεπώς πολύ γνωστός στον “αδιάφθορο” Πρόεδρο από παλιά. Η εμφάνιση του στη δεξίωση στο Προεδρικό Μέγαρο δεν ήταν καθόλου τυχαία. Φαίνεται τώρα ότι ακριβώς επειδή είχαν μαζευτεί πολλά στοιχεία αποδεικτικά της ενοχής Στεφανόπουλου ξέσπασε η υστερία του καθεστώτος, αφού κάτω από αυτό το κλίμα, ο Στεφανόπουλος δεν θα είχε πραγματικά πολλά περιθώρια να παραμείνει στη θέση του.

Η παρέμβαση της ΟΑΚΚΕ απάντησε στην υστερία και αναχαίτισε την επιχείρηση καραντίνας σε βάρος του ίδιου του φορέα της “αήθους” επίθεσης, δηλ. του δημοσιογράφου Σπ. Καρατζαφέρη και του καναλιού που πρόβαλε την είδηση, του EXTRA. Αυτό φάνηκε όταν λίγο μετά την εμφάνιση της αφίσσας στους δρόμους της Αθήνας, ο Σπ. Καρατζαφέρης κάλεσε την ΟΑΚΚΕ να μιλήσει στην εκπομπή του, ενώ δύο φορές μετάδωσε ζωντανά ολόκληρο το περιεχόμενο της αφίσσας. Η παρουσίαση αυτή των θέσεων της ΟΑΚΚΕ σε εθνική εμβέλεια δυνάμωσε σε τεράστιο βαθμό την επίδραση των θέσεων της και ισχυροποίησε τις δημοκρατικές αντιστάσεις στην καθεστωτική λαίλαπα.

Το καθεστώς μπορεί να πέτυχε να διατηρήσει προσωρινά την ασπίδα προστασίας του διακομματικού Προέδρου, αλλά συντρίφηκε η ταυτόχρονη απόπειρα του να βάλει τα ΜΜΕ στο “γύψο”. Όλο και περισσότεροι δημοσιογράφοι και πολιτικοί εμφανίστηκαν να καταγγέλλουν το πρωτοφανές φαινό-

μενο της απαγόρευσης της είδησης και της φήμωσης καναλιών και δημοσιογράφων με τα μέτρα που ανάγγειλε αμέσως μετά η κυβέρνηση. Δημιουργείται σταθερά ένα μέτωπο ενάντια στη λογοκρισία που επιβάλουν τα μέτρα, και εμφανίζονται φωνές αυτοκριτικής στο δημοσιογραφικό κόσμο (Καψής, Κωλέτση) για τη χαλαρή αντίδραση στην παρέμβαση Πρωτόπαππα για να κοπεί η εκπομπή Καρατζαφέρη που άνοιξε την κερκόπορτα για αυτά που θα ακολουθήσουν. Το καθεστώς, αν και βρίσκεται σε επίθεση, έχει έρθει σε εξαιρετικά δύσκολη θέση.

ΤΑ ΜΕΤΡΑ ΤΗΣ ΦΙΜΩΣΗΣ ΤΩΝ ΚΑΝΑΛΙΩΝ

Το ότι τα πυρά του καθεστώτος ενάντια στο EXTRA, θα καταυθύνονταν και ενάντια σε όλα τα κανάλια φάνηκε από το ότι το ΕΣΡ προτίθεται αν επιβάλει κυρώσεις και ενάντια στο STAR επειδή στην εκπομπή του ο Τράγκας “ανέδειξε το θέμα του παράνομου τζόγου”. Ο Πρωτόπαππας όταν του απεύθυναν ερώτηση αν η “αίθης επίθεση” ήταν έργο και του Βαρδινογιάννη απόφυγε να απαντήσει με αποτέλεσμα να αναγκαστεί ο Βαρδινογιάννης να δηλώσει έντρομος ότι δεν έχει σχέση με την όλη υπόθεση.

Ο Σημίτης λίγες μέρες μετά, ξεκαθάρισε ότι η κυβέρνηση θα “βάλει τάξη” στην τηλεόραση και εξάγγειλε μέτρα (*Ελευθεροτυπία*, 5/2/2002). Γιατί, όπως δήλωσε: “Οποιοι δοκίμασαν μία φορά και δοκίμασαν όχι τυχαία και ευκαιρικά, είναι πιθανόν να το ξαναδοκιμάσουν. Ελπίζω ότι η αντίδραση του πολιτικού κόσμου τους έχει έχει γίνει μάθημα”. Διαβεβαίωσε επίσης ότι η κυβέρνηση και το ΠΑΣΟΚ θα προασπίσουν τον ομαλό πολιτικό βίο “από κάθε αήθη επίθεση, απ’ όπου κι αν προέρχεται, όποια μεταμφίσηση κι αν χρησιμοποιήσει. Η δημοκρατία δεν μπορεί να ποδηγετείται από κανένα ατομικό ή άλλο συμφέρον”. Πως θα πατάξει τις αντικαθεστωτικές φωνές ο Σημίτης;

Πρώτο και βασικό μέτρο είναι η ρύθμιση της αδειοδότησης την οποία χειρίζεται το διακομματικό ΕΣΡ το οποίο μετά την αναθεώρηση του Συντάγματος κατοχυρώθηκε σε ανεξάρτητη αρχή με ευρύτατες αποφασιστικές αρμοδιότητες για τη ρύθμιση του ραδιοτηλεοπτικού τοπίου. Ο υπουργός Τύπου που είχε αυτές τις αρμοδιότητες τώρα μπορεί μόνο να ασκεί έλεγχο νομιμότητας των αποφάσεων του Ραδιοτηλεοπτικού Συμβουλίου.

Η πικρή εμπειρία των ραδιοφωνικών σταθμών φανερώνει με ποια κριτήρια το ΕΣΡ βάζει τάξη στη ραδιοτηλεόραση. Θα θυμούνται οι αναγνώστες τη φασιστική επιχείρηση που ξεκίνησε την άνοιξη του περασμένου χρόνου η κυβέρνηση και ολοκλήρωσε το ΕΣΡ για το κλείσιμο δεκάδων ραδιοφωνικών σταθμών. Καταρχήν ορίστηκε αυ-

θαίρετα ότι ο αριθμός των σταθμών που επιτρέπεται να εκπέμπουν είναι 28. Στη συνέχεια προγραμματίστηκε να πάρουν άδεια οι 20 με μοριοδότηση από το ΕΣΡ. Η μοριοδότηση λειτουργήσε τόσο αντικειμενικά ώστε πήρε άδεια ο 90,2 και έμεινε απ’ έξω ο πρώτος σε ακροαματικότητα σταθμός “Λάμψη”. Στο δεύτερο γύρο των αδειών των ραδιοφώνων με κάποιες κατά παραγγελία επιστημονικές μελέτες διευρύνθηκε ο αριθμός των υπόλοιπων σταθμών από 8 σε 19 για να περιοριστεί τελικά σε 15. Το πολιτικό παιχνίδι αυτή τη φορά παίχτηκε στη 15η θέση όπου ισοβάθμισαν οι Radio Gold, Diva και Πειραιϊκή Εκκλησία (Καλλίνικος). Με την ευκαιρία το ΕΣΡ αποφάσισε πριν λίγες μέρες να δώσει ένα δωράκι στον Κουρή του οποίου ο σταθμός Business συμμετείχε στη διαδικασία, αλλά βρισκόταν κάτω από την 15η θέση. Δημοσιεύτηκε την Πέμπτη, 7/2 στο “Έθνος” η είδηση ότι ο Κουρής επισκέφθηκε τον Πρωτόπαππα για να τον διαβεβαιώσει ότι δεν θα ακολουθήσουν άλλες εκπομπές με αποκλύψεις για τον Πρόεδρο της Δημοκρατίας. Αμέσως και οι τρεις σταθμοί γκρεμίστηκαν στον καιάδα των “κοιμένων” και την 15η θέση κατέλαβε πρώτος και καλύτερος ο Business!!! Αυτό δεν ήταν έργο του Πρωτόπαππα του οποίου οι παρατηρήσεις στη μοριοδότηση των υποψηφίων αγνοήθηκαν παντελώς. Τη συναλλαγή με τον Κουρή την έκανε το διακομματικό καθεστώς. Ήταν το “δωράκι”, το αντάλλαγμα για τη δήλωση μετανοίας του Κουρή και την υποταγή του στο διακομματικό φασισμό.

Έτσι δίνει άδειες το ΕΣΡ. Την ίδια τακτική ακολούθησε και στη Θεσσαλονίκη όπου έδωσε 27 άδειες με τον 90,4 Αριστερά να βρίσκεται στις πρώτες θέσεις της μοριοδότησης και τον πιο δημοφιλή σταθμό 88,5 να κόβεται.

Το ΕΣΡ είναι όργανο που διορίζεται από τις ηγεσίες των κομμάτων που διοργανώνουν τα πολιτικά πραξικοπήματα στη χώρα. Στο ΕΣΡ διοικούν τελικά ο Κωνσταντόπουλος και η Παπαρρήγα. Η σύνθεσή του το μετατρέπει σε όργανο χίλιες φορές πιο αντιδραστικό από οποιονδήποτε κυβερνητικό υπουργό επιφορτισμένο με τις αρμοδιότητες του ραδιοτηλεοπτικού ελέγχου.

Για τα τηλεοπτικά κανάλια έχουν προκηρυχθεί με κριτήρια τα οποία δεν διευκρινίζονται έξι άδειες εθνικής εμβέλειας, τις οποίες διεκδικούν MEGA, ANTI, ALPHA, TEMPO, STAR, ALTER, MAKEΔONIA TV, TELE CITY, 90,2 και SEVEN. Λέγεται ότι το SEVEN (που είναι το μοναδικό κανάλι που προβάλλει τον αγώνα των Λιπασμάτων), είναι σίγουρα ανάμεσα στους κοιμένους, ενώ από την άλλη μπορεί να αυξήσουν τον αριθμό των αδειών για να καλυφθεί ο τηλεοπτικός 90,2 του ψευτοΚΚΕ! Το κανάλι EXTRA του

Κουρή διεκδικεί άδεια περιφερειακής εμβέλειας οι οποίες θα εξεταστούν σε μία επόμενη φάση, αλλά η νομιμότητά του ήδη εξετάζεται λόγω της “κακής διαγωγής” του. Ο Σημίτης ξεκαθάρισε ότι μέχρι το τέλος του 2002 θα έχει τελειώσει το θέμα των αδειών. Το 2002 όμως είναι ένας κρίσιμος πολιτικός χρόνος. Μέσα στο 2002 θα κλείσει το θέμα της αναδιοργάνωσης του ΠΑΣΟΚ με καταστατικές διατάξεις που θα επιτρέψουν τον εισοδισμό του ΣΥΝ και οι δημοτικές εκλογές. Σ’ αυτή την περίοδο τα τέσσερα κόμματα με το ΕΣΡ και ο Σημίτης θα επισείουν την απειλή των αδειών για αυτούς που “δεν πήραν το μάθημά τους”.

Εν τω μεταξύ ανέκυψε θέμα με την άδεια του MEGA λόγω μετοχικής σύνθεσης με το δεύτερο μέτρο που θα προωθήσει η κυβέρνηση, τη “νομοθέτηση του ασυμβίβαστου μεταξύ ιδιοκτήτη ραδιοτηλεοπτικού μέσου και εφημερίδας και του ιδιοκτήτη επιχείρησης που έχει συναλλαγές με το Δημόσιο”. Αυτό το ασυμβίβαστο κατοχυρώθηκε στο Σύνταγμα στην πρόσφατη αναθεώρηση. Δείγμα εφαρμογής του ασυμβίβαστου είναι η απειλή της ανάκλησης της άδειας του MEGA από το ΕΣΡ γιατί το 18% των μετόχων του είναι και μέτοχοι της Ιντρακόμ! Το κράτος μπορεί να διαπλέκεται ελεύθερα με τον Κόκκαλη και να τον κάνει μονοπώλιο, τα κανάλια απαγορεύεται να έχουν οποιαδήποτε σχέση με τον κύριο...

Το ασυμβίβαστο είναι μία σύλληψη που δεν ισχύει σε καμία άλλη δημοκρατική χώρα και υποτίθεται ότι διασφαλίζει ότι δεν θα υπάρχει διαπλοκή οικονομικών συμφερόντων μεταξύ κράτους, καναλιών και εργολάβων. Αυτή ήταν μία θεωρία που εφευρέθηκε για να αφήσει ασύδοτη τη μοναδική πραγματική διαπλοκή, αυτήν μεταξύ Κόκκαλη - κράτους, και να χτυπήσει το φιλοευρωπαϊκό που λειτουργεί με όρους ελεύθερου ανταγωνισμού όπως εκείνα των Λαμπράκη - Βαρδινογιάννη. Ο Λαμπράκης μάλιστα βαφτίστηκε “αρχιδιαπλεκόμενος”, επειδή πήρε μία και μόνη προμήθεια από το Υπουργείο Εξωτερικών για την ανάληψη των ταξιδιών των στελεχών του μέσω του ταξιδιωτικού του πρακτορείου, του περίφημου Travel Plan!

Δεν νοείται αστικό κράτος στο οποίο το κεφάλαιο που ασκεί την εξουσία, και το οποίο συναλλάσσεται με την κρατική εξουσία να μην μπορεί να διαθέτει και ΜΜΕ. Η διαπλοκή μεταξύ οικονομικών συμφερόντων και κράτους που απειλεί την αστική δημοκρατία είναι η παραχώρηση από το κράτος καθεστώτος μονοπωλιακών προμηθευτών σε ιδιώτες, και το ταυτόχρονο τσάκισμα του ελεύθερου ανταγωνισμού, γιατί τότε μόνο δημιουργείται μονόπλευρη εξάρτηση που εγκυμονεί κατάσταση πολιτικής ανομαλίας. Οι δικλείδες που εφαρμόζουν τα αστικά δημοκρατι-

κά κράτη σε σχέση με τα ΜΜΕ είναι η θέσπιση ρυθμίσεων που διασφαλίζουν την ικανότητα όλων των αστικών φραξιών να έχουν φωνή και απαγορεύουν τη συγκέντρωση των ΜΜΕ σ’ έναν ιδιοκτήτη. Στην Αμερική ιδιοκτήτης μεγάλου καναλιού είναι η General Electric, πολυεθνικός γίγαντας και βασικός προμηθευτής του δημοσίου. Αν το ισχυρό κεφάλαιο δεν έχει κανάλια, τότε ποιος θα τα έχει; Τα μοναδικά κανάλια που θα επιβιώσουν θα είναι τα κρατικά και ο 90,2. Αυτό θα σημαίνει τη μη διαπλεκόμενη, πολυφωνική, δημοκρατική κοινωνία; Το τσάκισμα των ιδιωτικών καναλιών;

Η ρύθμιση που προωθείται τώρα είναι το ασυμβίβαστο να ισχύει για το βασικό μέτοχο. Σαν τέτοιος θα θεωρείται αυτός που έχει ποσοστό ιδιοκτησίας στο κανάλι 5%. Αλλά με την καθιέρωση της χρηματιστηριακής αγοράς οποιοσδήποτε μέτοχος μπορεί να πάει να αγοράσει μετοχές της Ιντρακόμ ή μιας άλλης εταιρείας προμηθευτή του δημοσίου και αυτόματα το κανάλι να περάσει στην παρανομία και να απειλείται με κλείσιμο κάθε στιγμή, όπως γίνεται τώρα με την περίπτωση του MEGA.

Το τρίτο και καταλυτικό μέτρο είναι η θεσμοθέτηση κωδικών δεοντολογίας για τη ραδιοτηλεόραση οι οποίοι θα αποτελούν νόμο του κράτους. Μέσα από αυτούς το ΕΣΡ θα μπορεί να κρίνει το περιεχόμενο των ενημερωτικών και ψυχαγωγικών εκπομπών, να επιβάλει αναλόγως πρόστιμα και να απαγορεύει τη μετάδοσή τους.

Αυτού του είδους οι ρυθμίσεις αποτελούν παγκόσμια πρωτοτυπία για ευρωπαϊκό κράτος. Παντού υπάρχουν μορφές αυτορρύθμισης του τρόπου λειτουργίας ραδιοφώνων και καναλιών δηλαδή ανεξάρτητων οργανισμών που συγκροτούν οι ιδιοκτήτες των καναλιών και των ραδιοφώνων, ακριβώς όπως ο χώρος του Τύπου και η δημοσιογραφική δεοντολογία καθορίζεται από την ΕΣΗΕΑ και όχι από το κράτος ή από διακομματικά όργανα.

Η χειραγώγηση των καναλιών θα σημαίνει μία περίοδο διακομματικού φασισμού με τεράστια εξουσία ελέγχου και επιβολής. Οι αντίθετες φωνές μέσα στα κόμματα, στους δημοσιογράφους και κυρίως οι δημοκρατικές φωνές μέσα στο λαό και στη νεολαία πρέπει να αποτρέψουν αυτή την επιχείρηση επιβολής καθεστώτος όμοιου με αυτά των ανατολικών φασισμών στη χώρα.

Η ΟΑΚΚΕ ύψωσε πρωτοπόρα τη φωνή της ενάντια στη νέα επιχείρηση φήμωσης, όπως το είχε κάνει και όταν φημώθηκαν οι ραδιοφωνικοί σταθμοί. Η υπόθεση δεν αφορά μόνο τους “καναλάρχες”. Ήδη οι παρεμβάσεις Παναγιώτα στα κανάλια έχουν αποκλείσει από την τηλεόραση το κίνημα των Λιπασμάτων αλλά και αυτό της Ζώνης. Αν αυτές οι παρεμβάσεις ενταθούν και κυριαρχήσει η διακομματική λογοκρισία, τότε η φήμωση θα στραφεί ενάντια σε κάθε αντικαθεστωτική φωνή. Πρέπει να αντισταθούμε τώρα!

ΑΝΤΙΣΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΤΥΠΟΥ ΣΤΟ ΔΙΑΚΟΜΜΑΤΙΚΟ ΦΑΣΙΣΜΟ

Η βία που εκδηλώθηκε ενάντια στη μετάδοση της είδησης για τον Πρόεδρο της Δημοκρατίας, και οι κυβερνητικές εξαγγελίες για έλεγχο των ΜΜΕ προκάλεσαν τις αντιδράσεις αρκετών δημοσιογράφων. Καταλυτικά λειτούργησε σε αυτή την κατεύθυνση η παρέμβαση της ΟΑΚΚΕ. Μεταφέρουμε παρακάτω κάποια χαρακτηριστικά δείγματα.

Από σχόλιο της στήλης των Νέων, "Το στίγμα" (9-10/2/2002), το οποίο μεταφέρουμε παρακάτω:

«Στα όρια της πρόκλησης εξάλλου κινείται και το ξαφνικό ενδιαφέρον της κυβέρνησης για το δημοσιογραφικό επάγγελμα. Γιατί, τι άλλο μπορεί να βρίσκεται πίσω από τη βούληση της να συζητήσει στο πλαίσιο της "Κυβερνητικής Επιτροπής, τις αρχές της δημοσιογραφικής δεοντολογίας; "Αγάπη" και μόνον "αγάπη". Ανάλογη αυτής που διαθέτει ο... βόας για τα θύματά του. Πρώτα ανοίγει την "αγκαλιά" του για να τυλίξει μέσα το θύμα. Μετά αρχίζει και το σφίγγει, το σφίγγει, μέχρι που ακούγεται ο ανατριχιαστικός ήχος των οστών που γίνονται μια μάζα. Ύστερα το καταπίνει αμάσητο. Πειράζει, Πρόεδρε, που τα της δεοντολογίας θέλουμε να τα συζητήσουμε μόνοι οι δημοσιογράφοι;»

Από κεντρικό άρθρο του Ψυχάρη στο Βήμα, 3/2/2002, με τίτλο Πολιτικές Ακροβασίες: "Το θέμα θα μπορούσε να έχει λήξει εντός ολίγων ωρών, περιοριζόμενο στις φυσικές του διαστάσεις. Μια ολιγόλογη ανακοίνωση της Προεδρίας της Δημοκρατίας και αντίστοιχες δηλώσεις της Κυβέρνησης και της Αντιπολιτεύσεως θα ήσαν αρκετές για να δειχθεί ότι πρόβλημα πολιτικό δεν υπάρχει. Το αν τώρα έπρεπε ή δεν έπρεπε να μεταδοθεί με τον έναν ή τον άλλο τρόπο το αμφιλεγόμενο τηλεοπτικό ρεπορτάζ που προκάλεσε τον θόρυβο, αυτό δεν είναι το κυρίως ζητούμενο. Ο υπέρτατος κριτής όλων είναι η Κοινή Γνώμη, ο απλός τηλεθεατής που έχει τη μοναδική αρμοδιότητα να κλείσει οριστικά τον διακόπτη μιας τηλεόρασης αν δεν τη θεωρεί σωστή. Τα μέσα ενημέρωσεως υπάρχουν μόνον όταν έχουν ακροατήριο - και αν έχουν ακροατήριο κανείς δεν μπορεί να τα φιώσει! Το ουσιαστικό όμως πρόβλημα είναι άλλο: Τόσο η Κυβέρνηση όσον και (περισσότερο!) η Αξιοματική Αντιπολιτευση μίλησαν για "παράκεντρα" εξουσίας που (προφανώς) συνωμότησαν κτλ. κτλ. Όταν οι καταγγελίες δεν είναι ονομαστικές και συγκεκριμένες, τότε όμως η πολιτική ζωή κινείται σε τενωμένο σχοινί, μεταξύ

σοβαρού και αστείου..".

Από σχόλιο του Στάθη στη στήλη Ναυτίλος, στην Ελευθεροτυπία, 4/2/2002: "Καθ' όλη την ώρα κρίση που προκάλεσε η κίτρινη δημοσιογραφία (και εικάζεται ότι είναι η κορφή του παγόβουνου μιας συνωμοσίας με σοβαρότερους σκοπούς) μόνον σκοτεινές σκέψεις (κατά του Τύπου) έχουν προκύψει και σκοτεινότερες προτάσεις όπως: η απαγόρευση λειτουργίας του "EXTRA"! Γιατί του "EXTRA" κι όχι του "Mega" ή του "Αντέννα"; ούτε αυτά, ούτε κανένα άλλο κανάλι λειτουργούν νομίμως - εις ό,τι αφορά στις άδειες. Εξάλλου η όποια νομιμότης του κάθε καναλιού εξαρτάται απ' το τι λέει ή θα λέει κάθε φορά; "Παραβατική" είναι μόνον η λαϊκιστική δημοσιογραφία, και είναι φιλολαϊκή η σοβαροφανής τοιαύτη των ομιλουσών γραβατών;...

Είναι φανερό ότι δύνανται οι πολίτες (όσοι απ' τους πολίτες) να αισθάνονται όση αποστροφή θέλουν για την κατά Πέμπτην ή Τετάρτην ή Κυριακήν τηλεοπτική σύγκληση της Συγκλήτου των Σαλτιμπάγκων σ' όποιαν τηλεοπτική εκπομπή -δικαστήριο- αρένα, μαζεύονται! Καλή η αποστροφή, αλλά ως εκεί! Οι απαγορεύσεις κατά των αδικών εν τέλει θα στραφούν και κατά των δικαίων... Καλή η κριτική, και η πολεμική, και ο λίβελος στην κίτρινη παραδημοσιογραφία, αλλά ως εκεί! Αναγκαίος ο αγώνας κατά της χιτλερικής ρητορικής ή της απλής ευθείας, κατά των συκοφαντικών τάσεων και της καταστρατήγησης της δεοντολογίας, κατά της σύγχυσης και της κακογουστιάς τους, αλλά ως εκεί! Το πράγμα αλλάζει όταν η Εξουσία (Χρυσοχοϊδης) συναντιέται με τον όποιο κ. Τριανταφυλλόπουλο (και τον νομιμοποιεί) ή όταν η Εξουσία πάει να κλείσει το στόμα του όποιου κ. Τριανταφυλλόπουλου (και τον εξοντώνει)... Έτσι απλά..."

Στο ίδιο φύλλο η Ελευθεροτυπία, σε κεντρικό άρθρο της με τίτλο: "Ο Νικολετάτος και το Λας Βέγκας των φτωχών", αναμεταδίδει την "απαγορευμένη" είδηση επιβεβαιώνοντας ότι ο νοικάρης του Στεφανόπουλου δεν ήταν ένας καθωσπρέπει κύριος, αλλά ο γνωστός επιχειρηματίας του παράνομου τζόγου Κατσιγιάννης για να προσθέσει ότι: "Δυστυχώς ο επιχειρηματίας -λένε οι κακές γλώσσες- δεν πάει καλά διότι, όπως μάθαμε, του τα έφαγε νεαρή υπαξή που ήθελε να αποκτήσει το δικό της νυχτερινό μαγαζί"! Πρέπει να προσθέσουμε εδώ ότι στο ίδιο φύλλο της Ελευθεροτυπίας δημοσιεύτηκε η σχετική ανακοίνωση της ΟΑΚΚΕ.

Ο Γ. Τζαννετάκος σε άρθρο του στην Ελευθεροτυπία, 9/2/

2002 με τίτλο "Το θέμα δεν θεωρείται λήξαν" εξετάζει την αλήθεια της "απαγορευμένης" είδησης η οποία ενισχύεται από το γεγονός ότι δεν έχει υπάρξει η οφειλόμενη απάντηση του Στεφανόπουλου:

«Και βεβαίως, αφού κατακάθισε ο κουρνιαχτός, εγείρεται το ερώτημα, γιατί η κυβέρνηση ή έστω το γραφείο Τύπου της Προεδρίας δεν απάντησαν επί της ουσίας, όσον αφορά τη μισθωτική σύμβαση. Σκότος πλήρες επικρατεί, οπότε ο καθένας "λέει το μακρύ του και το κοντό του". Η γνωστοποίηση στοιχείων δεν συνιστά διάλογο με τους ανώνυμους συνωμότες, αλλά αποκατάσταση της αλήθειας. Ήδη άρχισαν να κυκλοφορούν φήμες πως η σχετική μίσθωση είχε υποπέσει στην προσοχή της εκτελεστικής εξουσίας και είχε αποτελέσει αντικείμενο αλληλογραφίας μεταξύ των Αρχών, ως υπόθεση προφανώς ενδιαφέρουσα, η οποία πιθανόν να χρειαζόταν κάποιο "χειρισμό", ώστε να μην υπάρξουν παρεξηγήσεις και παρανοήσεις, ούτε να προσφερθεί ως λαβή προς εκμετάλλευση.

Ίσως αυτό το "δεδομένο" να οδήγησε την κυβέρνηση να "προειδοποιήσει" την κοινή γνώμη ότι θα υπήρχε συνέχεια στην απόπειρα προς αποσταθεροποίηση των θεσμών και τα ρέστα. Ένας λόγος παραπάνω να είχε προηγηθεί η επί της ουσίας αντίκρουση του εγχειρήματος να προσβληθεί ο Πρόεδρος, ώστε να προβεί στα περαιτέρω. Ακολουθώς, όμως, σημειώθηκε μια άκρως ενδιαφέρουσα στροφή στη διοχετευόμενη, στην κατευθυνόμενη πληροφόρηση από τα θεσμικά -τούτη τη φορά- κέντρα. Οι φιλόποτοι διαβλέπουν ότι ορισμένοι μακιαβελικοί "τύποι" αυτών των κέντρων είχαν την έμπνευση να μετατραπούν διαμεταμίσσεως προς στιγμή σε μωλωνούδες και να εξισώσουν τους συζύγους τους με τουςπραματευτάδες.

Εντός, λοιπόν, του καλλιερρεκτροπείς επιχειρούν να ευτελίσουν και να υπονομεύσουν το δημόσιο βίο, έθεσαν σε κυκλοφορία ότι "λάσπη" πρόκειται να εκτοξευθεί εναντίον κυβερνητικών στελεχών τα οποία τα τελευταία χρόνια διαχειρίστηκαν μωθόδη ποσά. Η "λάσπη" ως γνωστόν συνίσταται από φήμες περί ανόμου πλουτισμού με αθέμιτες και διαπλεγεμένες συναλλαγές.

Ευκαιρία για συγχωροχάρτη! Δεν διαθέτουμε στοιχεία δι' ουδένα. Αν διαθέταμε θα είχαμε προσφύγει στον εισαγγελέα υπηρεσίας, αλλά παράλληλως δεν είμαστε διατεθειμένοι -όπως άλλωστε ουδείς πολίτης που σέβεται τον εαυτό του- να θεωρήσουμε ντε και καλά, λάσπη, ενδεχομένως τεκμηριωμένες καταγγελίες. Τελεία χωρίς παύλα...".

Από το περιοδικό Αντί, 8/2/2002 που δημοσίευσε μία σειρά άρθρων ενάντια στην απαγόρευση -ένα απ' αυτά είχε τον ευρηματικό τίτλο: "Τα χειμερινά ανάκτορα άντεξαν"- μεταφέρουμε χαρακτηριστικό χαρακτηριστικό απόσπασμα από τη στήλη "e-mail": "Κατ' αρχήν ο κ. Στεφανόπουλος δεν είναι θεσμός. Είναι ο κ. Στεφανόπουλος. Η πολιτεία τον τίμησε με το αξίωμα του Προέδρου της Δημοκρατίας. Και φυσικά υπόκειται και αυτός ως πρόσωπο στον έλεγχο της κοινωνίας. Ο Θεσμός ταυτίζεται με το πρόσωπο μόνο στην απολυταρχία, την ελέω θεού μοναρχία. Πουθενά αλλού... Βγαίνει λοιπόν ένας δημοσιογράφος και λέει πως ο Πρόεδρος έχει νοικιάσει ένα μαγαζί του σε κάποιον ο οποίος παρανομεί. Το ερώτημα είναι το εξής: Συμβαίνει; Μπορεί να συμβαίνει και να μην το γνωρίζει ο ίδιος; Όχι φυσικά. Οπότε υπάρχει θέμα... Με την επίθεση στον κ. Στεφανόπουλο δεν βάζονται οι θεσμοί γενικώς, μα ένας και μόνον θεσμός: το κόμμα. Διότι μόνον αυτό πρέπει να αποφασίζει τι θα γίνει στην Ελλάδα και πότε. Κανείς άλλος... Εκείνο που χρειάζεται δεν είναι τίποτα άλλο από μια νέα μεταπολίτευση... Φοβάμαι πως ούτε μια άλλη κυβέρνηση, της ΝΔ δηλαδή, θα μπορέσει να τα βγάλει πέρα. Τότε; Δεν ξέρω. Ας καλέσουμε απ' έξω, μια επιτροπή βρε αδερφέ, όπως με την Αντιβασιλεία. Ας φέρουμε γάλλους. Να αναλάβουν πέντε χρόνια με συμβόλαιο, να κάνουν ό,τι καλύτερο νομίζουν για την πατρίδα μας και μετά να φύγουν. Όπως παλιά με τους διαιτητές. Όταν είχαμε δύσκολο ματς φέρναμε ξένους. Διότι οι δικοί μας ήταν, καλή ώρα, φαύλοι".

Από κεντρικό άρθρο του Νίκου Τσαγκρή στο Έθνος, 6/2/2002: "Ακούς αίφνης σοβαρούς, υποτίθεται, πολιτικούς άνδρες να ορκίζονται, σχίζοντας τα ιμάτιά τους ότι θα τα δώσουν όλα για την υπεράσπιση του ομαλού πολιτικού βίου και τρομάζεις; Τι έγινε ρε παιδιά; Έγινε κανένα πραξικόπημα; Μας την πέσανε πάλι οι συνταγματάρχες;... Κινδυνεύει ο ομαλός πολιτικός βίος επειδή κάποιοι θέλουν πρόωρες εκλογές; Αυτό ήταν όλο;... Μα, για στάσου, οι εκλογές πρότελούν τη βασική δικλίδα του δημοκρατικού πολιτεύματος; Από πότε έγινε στοιχείο πολιτικής ή και πολιτικής ακόμα ανωμαλίας;... Αν έχετε πρόβλημα με τις πρόωρες εκλογές, βρείτε ποιους θέλουν και, καμία αντίρρηση, μην τους κάνετε το χατίρι. Κάντε όμως τα χατίρι των Ελλήνων πολιτών, αφήστε την καραμέλα του κινδύνου της δημοκρατικής ομαλότητας. Δεν μαςάμε, κι από την άλλη θεωρούμε ότι αυτή ακριβώς η "καραμέλα" είναι που υπονομεύει την πολιτική ομαλότητα..."

Παραθέτουμε επίσης χαρακτηριστικό απόσπασμα άρθρου του Αδέσμευτου Τύπου του Δ. Ρίζου, (6/2/2002) που υπεράσπισε τον Σπ. Καρατζαφέρη από την αρχή. Τίτλος του άρθρου "Ποια είναι τα όρια, κύριε πρωθυπουργέ"; "Τη... βαρύγδουπη δήλωση του κ. Σημίτη, αμέσως μετά τη συνεδρίαση της Κυβερνητικής Επιτροπής, τη μεταδίδουν συνεχώς όλα τα Κανάλια και όλα τα Ράδια. Είπε ο πρωθυπουργός για την υπόθεση του Προέδρου της Δημοκρατίας: "Η άθλια δημοσιογραφία υπερέβη κάθε όριο" κ.λπ. Θα ρωτήσουμε απλά τον κ. πρωθυπουργό και όλους εκείνους τους καλοβουλευμένους "δεοντολόγους που προσπαθούν να δώσουν μαθήματα στους... άθλιους δημοσιογράφους: Ποιο είναι το όριο και πως "το υπερέβησαν"; Επειδή κάποιος δημοσιογράφος, καλός ή κακός δεν το εξετάζουμε, υπαινίχθηκε ότι ένα από τα μαγαζιά της Πάτρας που φιλοξενούν "φρουτάκια" είναι της οικογένειας του κ. Στεφανόπουλου;... "Αποσταθεροποιήθηκε" η Γαλλική Δημοκρατία όταν κάποιοι Γάλλοι Καρατζαφέρηδες και Τριανταφυλλόπουλοι αποκάλυψαν το εξώγαμο του Προέδρου Μιτεράν;... Όσο για το νέο παραμύθι που ξεφούνισαν για Κώδικες Δεοντολογίας και άλλα τέτοια ηχηρά, μόνο ανησυχία προκαλεί".

Η Χώρα στις 4/2/2002 κυκλοφόρησε με τον τίτλο: "Θέλουν να βάλουν φυλακή δημοσιογράφους και να κλείσουν κανάλια!". Στην ίδια εφημερίδα την Κυριακή 10/2/2002, ο βουλευτής της ΝΔ Κασίμης δηλώνει για τα κυβερνητικά μέτρα: "Μόνο στα ολοκληρωτικά καθεστώτα έχουμε θεσμοθετημένους κανόνες ηθικής και κοινωνικής συμπεριφοράς και οπωσδήποτε κανόνες "καθεστωτικής" δεοντολογίας για τον Τύπο". Ο Κ. Γκιουλέκας επίσης βουλευτής της ΝΔ λέει για το ίδιο θέμα: "Πιστεύω ότι η κυβέρνηση όλως οψίμως και προσφάτως κόπτεται για τη σωστή ενημέρωση του πολίτη, αλλά η πραγματική της πρόθεση είναι να μπορέσει να ελέγξει τα Μέσα Ενημέρωσης σε ένα μεγάλο βαθμό, ούτως ώστε να μπορέσει να εξασφαλίσει μία πρωτότυπη ασυλία, η οποία είναι ασυμβίβαστη σε δημοκρατικά πολιτεύματα όπως αυτό το οποίο ζούμε". Τέλος, στο ίδιο μήκος κύματος ο Γ. Δημαράς πρώην βουλευτής ΔΗΚΚΙ, δηλώνει ότι: "Είμαι απολύτως βέβαιος ότι ποτέ και κανείς, παρά μόνον ένα δικτατορικό καθεστώς, δεν θα μπορέσει να επιβάλει κώδικα δεοντολογίας γραπτό, δηλαδή, Νόμο περί Τύπου στους δημοσιογράφους".

Αυτό το τελευταίο δεν είναι καθόλου αυτονόητο, γιατί το σημερινό καθεστώς δεν είναι ακριβώς δημοκρατικό, είναι καθεστώς διακομματικής δικτατορίας.

Η ΕΛΛΑΔΑ ΕΝΕΡΓΕΙΑΚΟΣ ΥΠΟΣΤΑΘΜΟΣ ΤΗΣ ΡΩΣΙΑΣ

συνέχεια από τη σελ. 1

τηση. Την κατάλληλη δηλαδή στιγμή η Ρωσία μπορεί να κλείσει το διακόπτη παροχής φυσικού αερίου και πετρελαίου και η Ευρώπη ανήμπορη θα κοιτά τα ερείπια στα οποία θα σωριάζεται η βιομηχανία της. Δυστυχώς για τους παχύδερμους και κοντόφθαλμους Ευρωπαίους αστούς η εμπειρία από την ανάλογη πολιτική της Ρωσίας απέναντι στα γύρω της κράτη, που σήμερα αποτελούν την κοινοπολιτεία, δεν φαίνεται να λειτουργεί σαν παράδειγμα για αποφυγή. Η χώρα μας φαίνεται, όπως ακριβώς και στην πολιτική, ότι θα αποτελέσει για άλλη μια φορά το δούρειο ίππο για το δυνάμωμα της διείσδυσης της Ρωσίας στην ευρωπαϊκή αγορά ενέργειας, και πιο ειδικά για τη διείσδυσή της στα Βαλκάνια.

Η ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗΣ ΕΝΩΣΗΣ

Την εξάρτηση της ελληνικής οικονομίας ενεργειακά από το ρώσικο ιμπεριαλισμό ευνοεί η απόφαση των ευρωπαϊκών χωρών πέρσι στη σύνοδο κορυφής στη Νίκαια της Γαλλίας, όπου υπεγράφη το σχετικό πρωτόκολλο που προβλέπει τη συνεργασία στην παραγωγή και μεταφορά πετρελαίου και αερίου, μέσω μεικτών εταιρειών. Η Ευρωπαϊκή Ένωση καταλήγει στη στρατηγική επιλογή της στροφής προς τη Ρωσία αλλά και στις χώρες γύρω από τη Ρωσία για να καλύψει τις επιπλέον ανάγκες της σε πετρέλαιο και φυσικό αέριο και ανοίγει το δρόμο σε ευρωπαϊκές εταιρείες να προχωρήσουν σε επενδύσεις στην περιοχή αυτή.

Γράφει σχετικά η *Ελευθεροτυπία* στις 9-12: “Οι εξελίξεις για την απελευθέρωση της ευρωπαϊκής αγοράς ενέργειας (που έχουν μπλοκαριστεί προσωρινά από τη Γαλλία), σύμφωνα με όσα λέγονται αυτές τις ημέρες στις Βρυξέλλες και υποστηρίζονται ατύπως από την ισπανική κυβέρνηση, που θα αναλάβει τη σχετική πρωτοβουλία κατά την προεδρία της το α' εξάμηνο του 2002, θα αρχίσουν να τρέχουν αμέσως μετά τις γαλλικές εκλογές... Η Ε.Ε. βλέπει στη Ρωσία μια μακροπρόθεσμη λύση στην ενεργειακή της εξάρτηση, ιδιαίτερα μετά τον πόλεμο στο Αφγανιστάν, που “έβαλε” τις ΗΠΑ στην καρδιά της Ασίας. Σύμφωνα με πληροφορίες της “Οικονομίας”, από το περιβάλλον της επιτρόπου Λογιόλα ντε Παλάθιο, υπεύθυνης για το ενεργειακό, προκύπτει ότι η **ανασύνθεση της αγοράς ενέργειας στην Ευρώπη αμέσως μετά την απελευθέρωσή της, έχει ως βασικό της στοιχείο τον προσανατολισμό προς το πετρέλαιο και το φυσικό αέριο της κεντρικής Ασίας μέσω κυρίως της Ρωσίας.** Στο πλαίσιο αυτών των εξελίξεων ο ρώσος πρόεδρος Πούτιν βλέπει ευνοϊκά τη διαμόρφωση θέσεων στην ευρωπαϊκή αγορά μέσω επιχειρήσεων “μικρότερων” ευρωπαϊκών χωρών, όπως π.χ. η Ελλάδα, παρά μέσω των μεγάλων και ισχυρών, όπως π.χ. η Γερμανία. Στην κατεύθυνση αυτή φαίνεται να ευνοείται η δημιουργία μιας γέφυρας-παρουσίας π.χ. μέσω των ΕΛ.ΠΕ. με τη συμμαχία του Ομίλου Λάτση, “στο πρόσωπο του οποίου άλλωστε διασφαλίζεται και η απαραίτητη αποδοχή όχι μόνο από την Ευρώπη αλλά και στις ΗΠΑ”, όπως διευκρίνισαν στην “Οικονομία” εκπρόσωποι μεγάλης αμερικανικής επενδυτικής τράπεζας, που δραστηριοποιείται στον ενεργειακό τομέα. Εξάλλου με το ταξίδι του στην Ελλάδα ο κ. Πούτιν ξεκινάει την καμπάνια των νέων ιδιωτικοποιήσεων, μεταξύ των οποίων και το 6% της Lukoil, για το οποίο ενδιαφέρον επιδεικνύει και ο Όμιλος Λάτση, σύμφωνα με πληροφορίες που δεν έγινε δυνατό να επιβεβαιωθούν”. Οι Ρώσοι λοιπόν δίνουν λίγα

ψίχουλα -τόσα όσα δεν θα δημιουργήσουν προβλήματα στο στρατιωτικοβιομηχανικό σύμπλεγμα που κυβερνά στη Ρωσία- στη δυτική αστική τάξη, και μάλιστα στην ελληνική, για να βάλουν στο χέρι πολύ σπουδαιότερα πράγματα.

Η ΡΩΣΙΚΗ ΕΝΕΡΓΕΙΑΚΗ ΕΠΙΘΕΣΗ ΣΤΑ ΒΑΛΚΑΝΙΑ

Η αιχμή του δόρατος για τα σχέδια του ρώσικου ιμπεριαλισμού είναι το ρώσικο υπερμονοπώλιο της Lukoil, η οποία πραγματοποιεί την επίθεσή της αυτή από τη Βουλγαρία. Η Lukoil έχει σχεδιάσει και έχει αρχίσει να πραγματοποιεί τεράστιες επενδύσεις στα Βαλκάνια, το μαλακό υπογάστριο της Ευρώπης. Ας δούμε τι έχει κάνει μέχρι τώρα.

Η Lukoil ανακοίνωσε πρόσφατα το ενδιαφέρον της για επέκταση στα Βαλκάνια μέσω της θυγατρικής της στη Βουλγαρία Lukoil Neftochim. Ο αντιπρόεδρος της εταιρείας Ραλίφ Σαφίν σε συνέντευξη Τύπου στη Σόφια ανέφερε ότι η Lukoil ενδιαφέρεται για την αγορά δικτύων διανομής καυσίμων στην Ελλάδα, στην Τουρκία και στα Σκόπια, χώρες οι οποίες συνορεύουν με τη Βουλγαρία. Επίσης η Lukoil, σύμφωνα με τον Σαφίν, ενδιαφέρεται για την αγορά πετροχημικών εργοστασίων σε χώρες όπως η Ρουμανία, η Σλοβακία, η Τσεχία και η Ουγγαρία.

Ο αντιπρόεδρος της Lukoil ανέφερε ότι η εταιρεία ενδιαφέρεται να συμμετάσχει στο κονσόρτσιουμ για την κατασκευή του αγωγού που θα επιτρέπει τη διέλευση πετρελαίου από το λιμάνι του Μπουργκάς στη Μαύρη Θάλασσα στο λιμάνι της Αλεξανδρούπολης, επισημαίνοντας ότι αυτό θα εξαρτηθεί από τη στάση των κυβερνήσεων των δύο χωρών και τη διάθεσή τους να συνεργαστούν. Έχει επιδείξει ενδιαφέρον για την κατασκευή του αγωγού Μπουργκάς - Βλόρα, ο οποίος προτείνεται ως εναλλακτική στον αγωγό Μπουργκάς - Αλεξανδρούπολης.

Ο εκσυγχρονισμός του διυλιστηρίου και των εγκαταστάσεων της χημικής βιομηχανίας Lukoil-Neftochim στο Μπουργκάς που με βάση στοιχεία του US Agency of Trade and Development, έχουν παραγωγική δυνατότητα για 200 εκατ. δολάρια σε εξαγωγές και παροχή υπηρεσιών σχεδιάζεται αυτό το διάστημα. Η συνολική αξία του έργου θα αγγίξει το μισό δις. δολάρια. Η Lukoil δεν αρκείται όμως σε αυτά. Σχεδιάζει την αύξηση των επενδύσεών της στη Βουλγαρία. Εκτιμάται ότι θα επενδύσει περισσότερα από 100 εκατ. δολάρια την προσεχή τριετία για τον εκσυγχρονισμό των πρατηρίων της, μέρος εκ των οποίων προέρχονται από δάνειο που συνήψε με τη United Bulgarian Bank (UBB). Η UBB είναι επίσης πολύ καλά γνωστή για τις σχέσεις της με τις ρωσικές τράπεζες.

Σύμφωνα με στοιχεία της εφημερίδας *Το Βήμα* στις 2-12: “Η Lukoil ενδιαφέρεται να διατάξει τα εργοστάσιά της σε Ρωσία και Βαλκάνια σε ενιαία δομή. Έτσι το εργοστάσιο επεξεργασίας πετρελαίου στην Ορτσόθθα προμηθεύει πρώτες ύλες στη βουλγαρική Neftochim και στη ρουμανική Petrotel. Τα ενδιαμέσα αγαθά θα μεταφέρονται στα αντίστοιχα εργοστάσια στις δύο χώρες, όπου και θα ολοκληρώνεται η επεξεργασία τους. **Θα δημιουργήσει λοιπόν μια τέτοια δομή που εκ των πραγμάτων δεν θα επιτρέπει σε καμία από τις χώρες των οποίων θα ελέγχει την ενεργειακή αγορά να αποκτήσει αυτοδυναμία.** Είναι χαρακτηριστικό ότι η Lukoil Neftochim υπέγραψε συμβόλαιο συνεργασίας με τη Naftex Bulgaria Holding, ιδιοκτήτρια εταιρεία της Petrol. Το συμβόλαιο είναι διάρκειας 15 ετών και, σύμφωνα με

τις ρυθμίσεις του, η Lukoil θα προμηθεύει την Petrol με καύσιμα Neftochim. Η Petrol η οποία, σημειωτέον, έχει 436 πρατήρια σε όλη τη Βουλγαρία θα είναι υποχρεωμένη να πουλάει αποκλειστικά βενζίνη Lukoil. Η Lukoil αποτελεί και τον προμηθευτή καυσίμων για τη βουλγαρική στρατιωτική βάση που χρησιμοποιείται από τις αμερικανικές δυνάμεις για την επίθεση προς το Αφγανιστάν. Η εταιρεία έχει ήδη ξεκινήσει εξαγωγές καυσίμων στις ΗΠΑ της τάξεως των 30.000-50.000 τόνων μηνιαίως. Στη Ρουμανία η Lukoil έχει αγοράσει το διυλιστήριο της Petrotel στο Πλοέστι, με δυναμικότητα 4 εκατ. τόνους ετησίως και σταθμούς ανεφοδιασμού. Από την είσοδό της πριν από δύο χρόνια ως σήμερα έχει πραγματοποιήσει επενδύσεις ύψους 75 εκατ. δολαρίων. Σήμερα στη Ρουμανία τα περισσότερα πρατήρια ανήκουν στη Lukoil.

Στόχος της Lukoil είναι να αποκτήσει τον έλεγχο και της γιουγκοσλαβικής αγοράς. Η μεγάλη της ευκαιρία είναι τώρα που η γιουγκοσλαβική κυβέρνηση προωθεί επίσημα το τελευταίο δεκαπενθήμερο την ιδιωτικοποίηση της κρατικής εταιρείας πετρελαίου Beopetrol, του δεύτερου μεγαλύτερου διανομέα πετρελαϊκών προϊόντων στη χώρα. Ενδιαφέρον έχουν επιδείξει η Lukoil, η οποία έχει ήδη αγοράσει πέντε σταθμούς ανεφοδιασμού, ο όμιλος Λάτση και η αυστριακή OMV. Η Beopetrol απασχολεί 1.500 εργαζομένους και διαθέτει 203 σταθμούς ανεφοδιασμού στη Σερβία, κάποιον εκ των οποίων βρίσκονται στο Κοσσυφοπέδιο. Επίσης πήρε τους σταθμούς ανεφοδιασμού που ωριότερα ανήκαν στην κροατική INA, η οποία κάλυπτε το 20% της σερβικής αγοράς και επιδιώκει το μπλοκάρισμα της ιδιωτικοποίησης.

Μεγάλο κύκλο διαπραγματεύσεων ξεκινά επίσης η κρατική εταιρεία πετρελαιοειδών της Σερβίας NIS με διεθνείς ενεργειακούς ομίλους, καθώς παρουσιάζεται ιδιαίτερο ενδιαφέρον από διεθνείς οικονομικούς κύκλους για επενδύσεις στη γιουγκοσλαβική αγορά. Οι ιθύνοντες της NIS ήδη έχουν αρχίσει να συνομιλούν με αντιπροσώπους της Lukoil, ενώ συμφωνία αναμένεται να πραγματοποιηθεί και με τη Shell.

Είναι εμφανές ότι προοδευτικά διαμορφώνεται μια δυναμική πλήρους επικράτησης της Lukoil σε περιφερειακή κλίμακα στα Βαλκάνια. Για πρώτη φορά μετά από πολλά χρόνια ο ρωσικός παράγοντας κάνει μια τόσο δυναμική επενδυτική παρέμβαση στην περιοχή και μάλιστα σε έναν κατ'εξοχήν ευαίσθητο τομέα όπως αυτός της ενέργειας, ο οποίος επηρεάζει όλο το φάσμα της οικονομίας, τόσο από την άποψη της επάρκειας όσο και των τιμών”.

Παράλληλα η Lukoil ανακοίνωσε μέσω του διευθύνοντος συμβούλου της, Νικολάι Τσόρνι το ενδιαφέρον της για επενδύσεις στον τομέα των τηλεπικοινωνιών. Το πρώτο σχετικό παράδειγμα είναι η Μολδαβία, στη χώρα που κυριαρχεί ο Κόκκαλης, όπου η εταιρεία κάνει λόγο για επένδυση ύψους 40-60 εκατ. δολαρίων μέσα στα επόμενα τρία χρόνια στον τομέα της σταθερής και ασύρματης τηλεφωνίας. Η εταιρεία μάλιστα απαιτεί από την τοπική κυβέρνηση να καταργήσει το μονοπώλιο της κρατικής Mold Telecom. Η Lukoil έχει μάλιστα λάβει και σχετικά προπαρασκευαστικά μέτρα καθώς εφοδιάζει τους αγωγούς της με μεγάλης χωρητικότητας καλώδια οπτικών ινών, τα οποία είναι χρήσιμα όχι μόνο για τον έλεγχο της πίεσης στους αγωγούς αλλά και ως υποδομή για τη δημιουργία ενός νέου τηλεπικοινωνιακού δικτύου.

ΟΙ ΕΛΛΗΝΟΡΩΣΙΚΕΣ ΣΥΜΦΩΝΙΕΣ

Ειδικά η Ελλάδα χαρακτηρίζεται στην “Πράσινη Βίβλο” της Ε.Ε. ως μία από τις ενεργειακές πύλες της Ευρώπης, ενώ στα συμπεράσματά της αναφέρεται ότι τα δίκτυα μεταφοράς είναι πρωτεύουσες σημασίας για την ομαλή λειτουργία της εσωτερικής αγοράς ενέργειας. Αν λοιπόν η Ευρωπαϊκή Ένωση έχει ξεκινήσει σιγά-σιγά την πορεία της προς τη Ρωσία, η Ελλάδα έχει ανεβάσει πλέον στροφές και τρέχει ήδη “πρώτη και καλύτερη” για να γίνει η μεγάλη πύλη της Ρωσίας προς την Ευρώπη.

Έτσι η ελληνο-ρωσική συμφωνία που υπογράφηκε κατά την επίσκεψη του ρωσόδουλου Σημίτη στο Κρεμλίνο δεν αναφέρεται σε κάτι συγκεκριμένο αλλά διαμορφώνει και προσφέρει την πολιτική κάλυψη των δύο κυβερνήσεων σε επιχειρηματικές πρωτοβουλίες για την εκμετάλλευση κοιτασμάτων, την επεξεργασία ενεργειακών πόρων, τη μεταφορά τους, τόσο στις δύο χώρες όσο και σε τρίτες χώρες. Το σημείο δε αυτό, έχει ιδιαίτερη σημασία καθώς ανοίγει το δρόμο για κοινές δραστηριότητες τόσο στην περιοχή των Βαλκανίων, που επίσης αποτελούν πέρασμα για ενεργειακά προϊόντα, όσο και στις χώρες της Κασπίας που είναι πλούσιες σε υδρογονάνθρακες. Έτσι ανοίγεται ένα πλούσιο πεδίο δράσης στους ρωσόδουλους για να εξαρτηθούν στο σύνολό της την ελληνική οικονομία και να κάνουν πανίσχυρη τη νέα ρωσόδουλη ολιγαρχία που θα έχει δεμένα τα συμφέροντά της με το ρώσικο ιμπεριαλισμό.

Όπως έχουμε πει πολλές φορές η Ρωσία και οι πράκτορές της, για να προωθήσουν τα σχέδιά τους, εκμεταλλεύονται τόσο τις ελληνοτουρκικές αντιθέσεις όσο και τη θέληση της ελληνικής αστικής τάξης για επέκταση. Είναι χαρακτηριστική η παρακάτω αναφορά της *Ελευθεροτυπίας*: “Από την πλευρά βέβαια της ελληνικής κυβέρνησης -όπως δήλωσε αρμόδιο κυβερνητικό στέλεχος στην “Οικονομία”- η επιλογή μιας ενδεχόμενης συμμαχίας με τη Lukoil μέσω των ΕΛ.ΠΕ. φέρνει την Ελλάδα σε ισχυρό σημείο, αλλά ταυτόχρονα την υποχρεώνει να ακολουθεί τις αποφάσεις του ισχυρού συμμάχου... Βέβαια, προσθέτει, “διασφαλίζει μια συμμαχία, η οποία ισχυροποιεί και τη γεωπολιτική θέση της χώρας έναντι των γειτόνων (σ.σ.: προφανώς της Τουρκίας) και ανοίγει μεγάλες δυνατότητες διείσδυσης και προς την Ε.Ε. και προς τη ΝΑ Ευρώπη...” (στο ίδιο).

ΟΙ ΣΥΜΦΩΝΙΕΣ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Ο γκαγκεμπίτης Πούτιν ήρθε στη χώρα μας μαζί με τον πρόεδρο της Lukoil καθώς και μαζί με τον πρόεδρο της Gasprom.

Όσον αφορά στον τομέα του πετρελαίου οι διατυπώσεις της συμφωνίας σημαίνουν διεκδίκηση της θέσης του στρατηγικού επενδυτή στα Ελληνικά Πετρέλαια μέσω της κοινοπραξίας Lukoil-Πετρόλα. Όπως γράφει *Το Βήμα* στις 9-12: “... σύμφωνα με πληροφορίες από τη ρωσική αντιπροσωπεία αποτελεί και τον διακαή πόθο του προέδρου Πούτιν...”. Και όπως όλα δείχνουν ο διακαής πόθος του αφεντικού Πούτιν θα εκπληρωθεί. Γράφει η *Καθημερινή* στις 8-12: “Κατά τη συζήτηση της εξέλιξης του διαγωνισμού για την αναζήτηση στρατηγικού συμμάχου των ΕΛ.ΠΕ. κατά την οποία ο πρόεδρος και διευθύνων σύμβουλος του Ομίλου Ελ. Τζέλλας παρουσίασε σχετική εισήγηση από τη μέχρι τώρα διαδικασία, όπως αναφέρουν καλά πληροφορημένες πηγές, ένα ήταν το βασικό συμπέρασμα: ότι η κοινοπραξία της Lukoil με τον Όμιλο Λάτση έχει σαφές προβάδισμα έναντι των άλλων υποψηφίων... Ανακοινώθηκε επίσης ότι αρχές του 2002 θα δημοσιευθεί η προκήρυξη

Η ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΗΣ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗΣ ΤΟΥ ΗΛΕΚΤΡΙΚΟΥ

για την αναζήτηση στρατηγικού εταιρικού συμμάχου της ΔΕΠΑ. Αν και δεν ανακοινώθηκε, σύμφωνα με πληροφορίες, οι δύο υπουργοί (σ. Εννοεί τους Χριστοδουλάκη και Τσοχατζόπουλο) συζητήσαν και όλα τα θέματα που σχετίζονται με το φυσικό αέριο υπό το νέο πρίσμα των αποτελεσμάτων της επίσκεψης Πούτιν και του νέου προέδρου της Gasprom κ. Μίλερ...". Σύμφωνα με τη συμφωνία πλαίσιο που υπεγράφη η ΔΕΠΑ θα αγοράσει τις επιπλέον ποσότητες φυσικού αερίου (1 δις κ.μ. σε πρώτη φάση) μέσω της ελληνορωσικής κοινοπραξίας Προμηθέας Γκας, η Ρωσία θα αναλάβει να κατασκευάσει όλα τα συμπληρωματικά έργα που απαιτούνται για την ενίσχυση του βαλκανικού δικτύου μεταφοράς φυσικού αερίου. Η Ρωσία επικαλούμενη τα πρωτόκολλα του Δεκεμβρίου 1994 και του Ιανουαρίου 1997, ζητεί άμεσα την απευθείας ανάθεση κατασκευής του αγωγού Κομοτηνής - Αλεξανδρούπολης, τοποθέτησης κομπρεσέρ στο σύστημα και κατασκευής υπόγειας αποθήκης φυσικού αερίου στον Νότιο Πρίνο.

Ο όρος "ανταγωνιστικές τιμές" που θέτει η ελληνική πλευρά σημαίνει πολύ φθηνότερες τιμές από αυτές των τελευταίων αναθέσεων αλλά και προσφορές από τρίτους, σύμφωνα με τις κοινοτικές δεσμεύσεις. Εδώ σίγουρα θα υπάρξει έντονη εμπλοκή, όπως και στους υδροηλεκτρικούς σταθμούς Συκιάς και Πολυφύτου (και πάλι απευθείας αναθέσεις), όπου το χρονοδιάγραμμα απαιτεί αναθεώρηση. Σύμφωνα με *Το Βήμα* στις 9-12: "Οι Ρώσοι δηλώνουν ότι θέλουν τον πετρελαιοαγωγό Μπουργκάς - Αλεξανδρούπολης, αλλά κατηγορούν ευθέως τη βουλγαρική πλευρά ότι κωλύσει για το έργο. Ο κ. Πούτιν ζήτησε από τον κ. Σημίτη να πείσει τη Σόφια ώστε να ξεκινήσει επιτέλους η κοινή εταιρεία, υπάρχει όμως η αίσθηση ότι προς τη Βουλγαρία παρεμβαίνει ο αμερικανικός παράγοντας που δεν θεωρεί τον αγωγό βασική προτεραιότητα".

Ο πετρελαιοαγωγός Μπουργκάς - Αλεξανδρούπολης έχει γίνει έμμονη ιδέα των σοβινιστών. Δεν είναι τυχαίο ότι ο Στεφανόπουλος ζήτησε επίμονα από τον Πούτιν να τον διαβεβαιώσει ότι ο αγωγός αυτός θα κατασκευαστεί. Αυτό προέρχεται από το ότι αν αυτός ο αγωγός δεν κατασκευαστεί τότε είναι πολύ πιθανό, εφόσον κατασκευαστεί ο αγωγός Μπακού-Τσεϊχάν, τα πετρέλαια της κεντρικής Ασίας να μεταφέρονται κυρίως μέσω Τουρκίας πράγμα που αρρωσταίνει τους ελλεινούς έλληνας σοβινιστές που ξεπουλούν όλη τη χώρα στην ιμπεριαλιστική Ρωσία προκειμένου να ικανοποιήσουν τα άθλια όνειρά τους.

Όπως λοιπόν βλέπουμε η Ελλάδα θα αποτελέσει σύντομα και οικονομικά μια επαρχία της ιμπεριαλιστικής Ρωσίας, άθλιο πολιτικό και οικονομικό όργανο του πιο αρπαχτικού χιτλερικού τύπου ιμπεριαλισμού που γνώρισε η ανθρωπότητα μέχρι σήμερα.

συνέχεια από τη σελ. 5

από το γεγονός ότι όπως είπαμε παραπάνω δεν φαινόταν με σαφήνεια το όφελος μιας νέας συγκέντρωσης, αφού δεν θα υπήρχαν επίσημοι, κανάλια κλπ, ήταν ότι ο κόσμος των Λιπασμάτων δεν ήταν εύκολο να πιστέψει ότι θα μπορούσε αυτός ο ίδιος να γίνει καταλύτης για τη συγκέντρωση τόσο μεγάλων δυνάμεων από την πλευρά της Ζώνης. Ήξεραν ότι στην πρωτοβουλία της Επιτροπής Αγώνα για τη Σωτηρία της Ζώνης συμμετείχε αποφασιστικά ο ΕΡΓΑΣ. Όμως ο ΕΡΓΑΣ αν και είχε συμπαρασταθεί από την πρώτη στιγμή στα Λιπάσματα, ποτέ δεν είχε μπορέσει να συσπειρώσει δίπλα του πολύ κόσμο για να τον φέρει κοντά τους. Στη συγκέντρωση του Δημαρχείου της Δραπετσώνας φάνηκε ότι κάτι άλλαζε με τη μεγαλύτερη συμμετοχή κόσμου από τη Ζώνη. Όμως δεν είχε φανεί η δυνατότητα μιας οργανωτικής έκρηξης, γιατί κανείς δεν ήξερε τις εσωτερικές διεργασίες στις συνειδήσεις της Ζώνης. Ούτε καν ο ΕΡΓΑΣ μπορούσε να τις ξέρει ακριβώς, ούτε και το ρεύμα των ανεξάρτητων. Πόσο μάλλον δεν μπορούσαν να μαντέψουν κάτι τέτοιο τα Λιπάσματα, που περίμεναν μεν στον Ηλεκτρικό κάτι θετικό με την ενότητα, αλλά όχι κάτι καινούργιο που να αλλάζει τη δυναμική του κινήματός τους. Γι αυτό δεν κατέβηκαν σ' αυτή τη συγκέντρωση πολύ μαζικά.

Όμως η Ζώνη κατέβηκε. Και κατέβηκε μαζικά και απότομα, όπως κάνουν συνήθως οι εργάτες όταν αποφασίζουν να κινηθούν. Η Ζώνη είδε σ' αυτή τη συγκέντρωση την πρώτη συνδικαλιστική ανεξάρτητη συγκρότηση της αντιπολίτευσης στο Συνδικάτο. Είδαν δηλαδή μια συγκρότηση που μπορούσε να θεμελιώνει τα δικά της αιτήματα, να χαράζει τη δικιά της συνδικαλιστική τακτική, και, πάνω απ' όλα, να οργανώνει ευρύτερες κοινωνικές συμμαχίες.

Το αποτέλεσμα της χημικής ένωσης του Ηλεκτρικού ήταν μια οργανωτική έκρηξη, που σήμαινε μια νέα μεγάλη αρχή για την απελευθέρωση της Ζώνης από το σοσιαλφασισμό, μια απίστευτη και ανέλπιστη ενθάρρυνση για τα Λιπάσματα, και μια νέα εποχή για το εργατικό κίνημα στον Πειραιά και σε όλη την Ελλάδα.

Μιλάμε για μια νέα εποχή γιατί ήταν για πρώτη φορά από τη μεταπολίτευση που δυο εργατικοί χώροι ενώνονταν από τα κάτω, από τη δικιά τους εσωτερική δυναμική για έναν κοινό και σαφή στόχο και όχι για να πλαισιώσουν και να δώσουν σάρκα και ισχύ σε μια από τα πριν έξω από αυτούς και πάνω από αυτούς ήδη σχηματισμένα κομματικο-γραφειοκρατική συνδικαλιστική μηχανή. Η ΓΣΕΕ, τα Εργατικά

Κέντρα, το ΠΑΜΕ μπορούν να κατεβάσουν μαζί μια σειρά εργατικούς χώρους για μια κοινή συγκέντρωση ή για μια κοινή πορεία. Όμως σ' αυτήν την περίπτωση οι εργάτες από τον κάθε διαφορετικό χώρο δεν ενώνονται με το μυαλό και την καρδιά τους με τους εργάτες των άλλων χώρων για ένα στόχο που όλοι νιώθουν, αλλά ακολουθούν μόνο την κεντρική μηχανή που τους καλεί, δηλαδή ενώνονται γύρω από αυτήν, **ο καθένας αποκλειστικά για το δικό του όφελος**. Όμως επειδή αυτή η κεντρική μηχανή για χρόνια ολόκληρα έχει αποδείξει ότι δεν φροντίζει ούτε καν για το όφελος του κάθε κλάδου ξεχωριστά, κανένα συνδικάτο, εκτός από ελάχιστες εξαιρέσεις δεν κατεβαίνει με την καρδιά του και μαζικά στο δρόμο. Εκείνες που κατεβαίνουν συνήθως στο δρόμο είναι οι συνδικαλιστικές ομάδες σε κάθε χώρο δουλειάς που είναι βολεμένες και κινούνται από υπαλληλική υποχρέωση ύστερα από το κάλεσμα του κομματικο-συνδικαλιστικού τους αφεντικού και του κάθε προϊστάμενου τους. Έτσι σ' αυτές τις μαζώσεις όσο πιο πολλά είναι τα πανό, τόσο πιο πολλά είναι ο κόσμος και τόσο πιο κούφιας και άψυχες οι πορείες που πραγματοποιούν. Η μόνη εξαίρεση ήταν το κίνημα για το ασφαλιστικό. Εκεί ο κόσμος κατέβηκε μαζί με τις γραφειοκρατίες γιατί οι πολιτικοί προβοκάτορες τον έκαναν να πιστέψει ότι εκείνη τη στιγμή έχανε τα πάντα.

Αντίθετα η ενότητα του Ηλεκτρικού ήταν ζυμωμένη μέσα στους εργάτες των δύο χώρων και συνειδητή. Ασφαλώς και εδώ υπήρχαν συνδικαλιστικές ηγεσίες που τις ένωνε ένας κοινός στόχος και μάλιστα υπήρχε και μια πολιτική οργάνωση, η ΟΑΚΚΕ, που έδινε την πείρα και τις δυνάμεις της για το ξεκαθάρισμα και για την πραγματοποίηση αυτού του στόχου. Όμως δεν ήταν η ΟΑΚΚΕ και δεν ήταν οι δύο συνδικαλιστικές ηγεσίες που έκαναν το κίνημα του Ηλεκτρικού. Η ΟΑΚΚΕ δεν ήταν σε θέση να κινήσει ούτε κατά διάνοια τόσους εργάτες. Αλλά ούτε και ο ΕΡΓΑΣ μπορούσε, ούτε ο Πολίτης, ούτε οι επικεφαλής των Λιπασμάτων μπορούσαν να παρατάξουν τόσο κόσμο σ' αυτή τη συγκέντρωση.

Ήταν που οι εργάτες της Ζώνης ήθελαν σ' αλήθεια να κινηθούν και να κάνουν κοινό κίνημα με τα Λιπάσματα επειδή ο αγώνας των Λιπασμάτων, πνιγμένος από όλα τα ΜΜΕ, έχει μεγάλο κύρος και αίγλη στον Πειραιά. Ήταν επίσης οι Λιπασματίτες, που παρ' όλο τον ασφυκτικό αποκλεισμό όλων των ως τώρα εκδηλώσεών τους βρήκαν το κουράγιο και έκαναν μια ακόμα "ηρωική έξοδο" για να αποκτήσουν συμμάχους και για να

ενθαρρύνουν αυτούς τους συμμάχους.

Αυτή ήταν λοιπόν μια πρωτοφανής ενότητα εργατών στη βάση.

Και ήταν συγκλονιστικό να φωνάζεται σ' αυτή τη συγκέντρωση σαν κεντρικό, όχι ένα σύνθημα που τους αφορά άμεσα όλους, αλλά δύο συνθήματα που το καθένα αφορούσε τον κάθε κλάδο και που το φώναζε ο άλλος με την ψυχή του.

Ήταν συγκλονιστικό να φωνάζουν με δύναμη όλοι μαζί οι εργάτες της Ζώνης: "Αποκατάσταση στα Λιπάσματα" και οι Λιπασματίτες να φωνάζουν αμέσως μετά "Επιδότηση στους άεργους της Ζώνης". **Αυτή ήταν αληθινή εργατική αλληλεγγύη, ήταν το σπάσιμο του οριζοντία των στενών οικονομικών συμφερόντων του κάθε κλάδου, ήταν η αρχή του σχηματισμού της τάξης σαν τάξης**. Σε κάθε ξεχωριστό σωματείο οι εργάτες σκέφτονται τα άμεσα δικά τους υλικά συμφέροντα, σκέφτονται σαν ομάδα, αλλά δεν νιώθουν σαν τάξη συνολικά. Όταν όμως ένα σωματείο ενώνεται με ένα άλλο για να πετύχει αλληλοστήριξη, τότε αρχίζει να οικοδομείται η τάξη, η εργατική τάξη που έχει συνείδηση του εαυτού της.

Από εκεί βγήκε ο πηγαίος ενθουσιασμός που παρέσυρε και εκμηδένισε τις όποιες οργανωτικές αδυναμίες και τον ερασιτεχνισμό που χαρακτήριζε αυτή την πρώτη απόπειρα ευρύτερης ταξικής ενότητας. Αναφερόμαστε τόσο στο στήσιμο της συγκέντρωσης, όσο και στην πορεία που ακολούθησε, η οποία επειδή άργησε πολύ να πραγματοποιηθεί και επειδή δεν είχε εξαγγελθεί από προηγούμενα, είχε τη μισή μαζικότητα από εκείνη της συγκέντρωσης.

Όλοι κατάλαβαν, ότι κάτι σημαντικό είχε γίνει τόσο στη Ζώνη, όσο ακόμα περισσότερο, στα Λιπάσματα που αισθάνθηκαν μεγάλη χαρά και τεράστια ενθάρρυνση στον αγώνα τους.

Ο ΣΟΣΙΑΛΦΑΣΙΣΜΟΣ ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΣΤΗ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ ΤΟΥ ΗΛΕΚΤΡΙΚΟΥ

Όμως, ακόμα καλύτερα από τους ίδιους τους εργάτες κατάλαβαν τη σημασία της 20 Γενάρη, οι εχθροί τους.

Και πρώτος και καλύτερος ο Λιακόπουλος, που έχει πια αφιερώσει την ύπαρξή του στο χτύπημα της ΟΑΚΚΕ και αυτού του νέου εργατικού κινήματος. Αυτός προσπαθεί απεγνωσμένα να ματαιώσει αυτό το κίνημα, όπως προηγούμενα προσπάθησε να διαλύσει τον ΕΡΓΑΣ στις εκλογές του Σωματείου το 2000. Είναι μοιραίο να αποτυχαίνει αλλά είναι υποχρεωμένος να δοκιμάζει με πιο μεγάλη λύσσα ξανά και ξανά γιατί νομίζει ότι μόνο αν

νικηθούν και χαθούν από τη γη εκείνοι που πρόδωσε θα γλιτώσει και ο ίδιος από το στίγμα της προδοσίας.

Έτσι πρώτος αυτός μαζί με τον Καραγιαννάκη του ΣΥΝ είδε τον κίνδυνο από τη συγκέντρωση του Ηλεκτρικού και πριν αυτή πραγματοποιηθεί θέλησε να την τορπιλίσει.

Το ντουέτο Καραγιαννάκη-Λιακόπουλου έβγαλε **τρεις** ανακοινώσεις στο λιμάνι **μέσα σε μια βδομάδα** στη βδομάδα πριν τη συγκέντρωση! Οι δύο ήταν προκηρύξεις και η τρίτη μια ανακοίνωση που τοιχοκολλήθηκε στο καφεενείο της Πύλης. Η μία προκήρυξη και η ανακοίνωση είχαν την υπογραφή της ΑΣΕΚ (της παράταξης του ΣΥΝ στην οποία ανήκει και ο Λιακόπουλος), αλλά την άλλη προκήρυξη, που ήταν τετρασέλιδη, την υπέγραφε μόνος του ο Λιακόπουλος.

Οι δύο προκηρύξεις της ΑΣΕΚ χτυπούσαν έμμεσα την Επιτροπή Σωτηρίας σαν διασπαστική του Σωματείου για την πρωτοβουλία που έπαιρνε. Ταυτόχρονα η ΑΣΕΚ στο ΔΣ του Σωματείου προσπαθούσε να πείσει τους κνίτες του Πουντίδη να κατονομάσουν σαν διασπαστική την ήδη ανακοινωμένη συγκέντρωση του Ηλεκτρικού και να καλέσουν τους εργάτες της Ζώνης να μην πάνε σ' αυτήν. Όμως ο Πουντίδης δεν μπορούσε να υποστηρίξει κάτι τέτοιο, γιατί η ΕΣΑΚ προσπαθεί να πείσει τους πάντες εδώ και χρόνια ότι το να συγκροτηθεί το ΠΑΜΕ, ακόμα και το να αποχωρήσει αυτό από τη ΓΣΣΕ δεν αποτελεί διάσπαση. Πως λοιπόν μπορεί η ΕΣΑΚ, όταν σε όλα τα Σωματεία όπου είναι μειοψηφία καλεί τα μέλη της στις συγκεντρώσεις του ΠΑΜΕ, να καταγγείλει την Επιτροπή Αγώνα για διάσπαση; Αν το έκανε αυτό θα έχανε από τις γραμμές της και τον πιο βραδύστροφο κνίτη.

Έτσι υποχρεωμένος να απαντήσει στις επίμονες εκκλήσεις του Καραγιαννάκη για μια καταδίκη της Επιτροπής Αγώνα, ο Πουντίδης απάντησε: "Δεν βλέπω καμιά διάσπαση". Εδώ φαίνεται πόσο δραματικές και συχνά πόσο αζεπέραστες είναι οι αντιφάσεις στο εσωτερικό του εχθρικού μας μετώπου.

Μπροστά λοιπόν σε αυτή την "μαλθακή" στάση του Πουντίδη ο Λιακόπουλος έβγαλε την τετρασέλιδη του προκήρυξη η οποία είχε δύο ουσιαστικά σημεία: **Το ένα** ήταν να κατηγορήσει το νέο κίνημα σαν όργανο της ΟΑΚΚΕ και το **δεύτερο** να στρέψει τα μικροαφεντικά της Ζώνης ενάντια στην Επιτροπή Αγώνα.

Σχετικά με την ΟΑΚΚΕ πήρε το γνωστό πια ύφος του θύματος άδικης διαγραφής και μας κατηγορήσε για "καγκεμπίτικη"

συνέχεια στη σελ. 20

Η ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΗΣ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗΣ ΤΟΥ ΗΛΕΚΤΡΙΚΟΥ

συνέχεια από τη σελ. 19

νοοτροπία.. Ναι έτσι μας κατηγορεί ο πιστός σύμμαχος του σοσιαλφασισμού. Όμως αυτές οι ύπουλες κλάψες του δεν πιάνουν πια στη Ζώνη που είδε στην πράξη ότι είναι ο Λιακόπουλος που εγκατέλειψε τον ΕΡΓΑΣ και προχώρησε στους εχθρούς του και όχι η ΟΑΚΚΕ. Σήμερα το μόνο για το οποίο κάποιος κατηγορούν τον ΕΡΓΑΣ και την ΟΑΚΚΕ είναι γιατί δεν τον αντιληφθήκαμε και δεν τον χτυπήσαμε πιο νωρίς. Με αυτό το χτύπημα πάντως στην ΟΑΚΚΕ εκείνο που κυρίως ενδιέφερε τον Λιακόπουλο ήταν να αξιοποιηθεί τι γνωστή αντίθεση των εργατών στην κομματική χειραγώγηση των αγώνων τους. Η ατυχία του είναι ότι δεν μπορεί πια με αυτό το τέχνασμα να στρέφει τους εργάτες ενάντια στον ΕΡΓΑΣ από την ώρα που οι ανεξάρτητοι διαπίστωσαν στην πράξη ότι ο ΕΡΓΑΣ όχι μόνο δεν έχει πνεύμα χειραγώγησης, αλλά σέβεται βαθιά τις διαθέσεις των εργατών και τις δημοκρατικές αρχές σε κάθε συνεργασία του.

Το δεύτερο σημείο της προκήρυξης του είναι ωστόσο ακόμα πιο χαρακτηριστικό γιατί έδειξε πόσο βαθιά πλέον ο Λιακόπουλος είναι ενταγμένος στο στρατόπεδο του σοσιαλφασισμού και το υπηρετεί. Με αυτό το σημείο προσπάθησε να υπονομεύσει τη θέση του ΕΡΓΑΣ να μπει στρατηγικός επενδυτής στη Ζώνη. Έτσι κάλεσε τους μικροεργοδότες – εργολάβους της Ζώνης να επιζητήσουν παλεύοντας να πάρουν επιδοτήσεις από την Ευρωπαϊκή Ένωση και όχι, όπως τους πρότεινε ο ΕΡΓΑΣ, να υποστηρίξουν και να συμμετέχουν στη διαδικασία για την ανάδειξη ενός μεγάλου ενιαίου κεφάλαιου που θα γίνει στρατηγικός επενδυτής στη Ζώνη. Η σημερινή διάσπαση των κεφαλαιϊκών δυνάμεων στη Ζώνη είναι που σε τελευταία ανάλυση τις κάνει έρμαιο των διαθέσεων του σοσιαλφασισμού και οδηγεί τη Ζώνη σε κλείσιμο.

Πάντως παρά το μελάνι και το χαρτί που καταναλώθηκε η προκήρυξη αυτή του Λιακόπουλου πέρασε εντελώς απαρατήρητη από τους εργάτες, όπως πέρασαν χωρίς καμιά επίπτωση και οι άλλες δύο ανακοινώσεις της ΑΣΕΚ. Πέρα από το ότι οι Καραγιαννάκης- Λιακόπουλος είναι πια εντελώς απομονωμένοι οι εργάτες της Ζώνης είχαν ήδη αποφασίσει να κινηθούν.

Η ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΤΟΥ ΣΟΣΙΑΛΦΑΣΙΣΜΟΥ ΜΕΤΑ ΤΟΝ ΗΛΕΚΤΡΙΚΟ

Η συγκέντρωση της 20 του Γενάρη θορύβησε τον σοσιαλφασισμό όχι μόνο για τον όγκο της, αλλά ακόμα περισσότερο τον θορύβησε για το ψηλό πολιτικό της επίπεδο για τα μεγάλα ζητήματα που έβαζε. Όλη η συγκέντρωση

παρακολούθησε με τεράστια προσοχή και χειροκρότησε τις ομιλίες που όλες είχαν στο κέντρο τους την πάλη για το χτύπημα του βιομηχανικού σαμποτάζ στον Πειραιά και στην Αττική γενικά.

Εδώ δεν ήταν μόνο μια υπόθεση ανέργων που έβαζαν τα καυτά οικονομικά τους αιτήματα.

Εδώ οι άνεργοι ήξεραν ότι δεν θα βρουν καμιά ουσιαστική υποστήριξη στο λαό, αν δεν συνδέσουν το αίτημά τους με κάτι που αφορά όλο τον εργαζόμενο λαό και όλη τη χώρα όπως είναι η συστηματική και καθοδηγημένη αποβιομηχάνιση της χώρας, αν δηλαδή δεν κάνουν πολιτική.

Ασφαλώς δεν πέρασε καθόλου απαρατήρητο από τους αντιπάλους του νέου εργατικού κινήματος το ότι παρευρέθηκε και χαιρέτησε τη συγκέντρωση του Ηλεκτρικού αντιπροσωπεία από το Σωματείο του εργοστάσιου της κλωστοϋφαντουργίας “Φοίβος” στην Καλλιθέα. Αυτό το εργοστάσιο απειλείται με κλείσιμο από “κίνημα κατοίκων” που ως συνήθως το καθοδηγεί ο ΣΥΝ, οι Λαλιωτικοί και από κοντά όλο το γνωστό διακομματικό συνούλευμα.

Αυτή η παρουσία έδειχνε ότι αν το νέο κίνημα δυναμώσει τότε όλα τα μάτια θα στραφούν σε αυτό και πρώτα απ’ όλα τα μάτια των βιομηχανικών εργατών που για χρόνια ολόκληρα βλέπουν τα εργοστάσιά τους να κλείνουν ενώ οι ίδιοι να είναι ανίκανοι να αντιδράσουν αποτελεσματικά. Αν το πειραιώτικο κίνημα δυναμώσει οι σαμποτέρ θα βρουν νέες ανυπερβλήτες δυσκολίες σε όλη την Ελλάδα και τελικά θα αποκαλυφθούν. Σε αυτή την περίπτωση θα υποστούν κεντρικό και ίσως στρατηγικό πολιτικό πλήγμα.

Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο μετά τον Ηλεκτρικό κινήθηκαν πυρετώδεις για να σβήσουν τη φωτιά πριν να είναι αργά.

Ξέρανε ότι από τα δύο στοιχεία της χημικής ένωσης, τα λιπάσματα και τη Ζώνη, τα λιπάσματα δεν μπορούσαν να τα αλώσουν. Τα λιπάσματα είναι μπαρουτοκαπνισμένα και αποφασισμένα πια για αγώνα διαρκείας. Έχουν ξεκαθαρίσει σε βάθος ποιοι είναι οι εχθροί και ποιοι είναι οι φίλοι τους και έχουν μάθει πολλά από μανούβρες και ίντριγκες και δεν αρκούνται τελικά παρά μόνο στη νίκη. Επιπλέον το ηγετικό τους επιτελείο είναι ξεκαθαρισμένο και πολύ ενωμένο στην κοινή στρατηγική.

Έτσι όλες οι επεμβάσεις του σοσιαλφασισμού πέρασαν πάνω στο άλλο στοιχείο της ένωσης, στη Ζώνη της οποίας ακόμα ελέγχουν ένα μεγάλο τμήμα και η οποία έχει γι αυτούς το ελάχιστο να είναι πολύ μαζική από τη φύση της. Αν δηλαδή η Ζώνη καταλάβει στο σύνολό της τι ακριβώς γίνεται και κινηθεί όλη μαζί είναι ικανή να κατεβάσει στο δρόμο όχι εκατοντάδες, αλλά χιλιάδες ανθρώπους, δηλαδή να επιδράσει στις κεντρικές συν-

δικαλιστικές και πολιτικές εξελίξεις.

Η βασική μέθοδος λοιπόν που διάλεξε ο σοσιαλφασισμός να αντιμετωπίσει τη Ζώνη ήταν να αντιπαραθέσει στην προοδευτική της κίνηση που έχει επικεφαλής της την Επιτροπή Αγώνα τη δικιά του κίνηση. Αυτή τη μορφή αντίδρασης την πρωτοεισηγήθηκε το ντουέτο Καραγιαννάκη – Λιακόπουλου στις προκηρύξεις που προαναφέραμε και την υιοθέτησε αυτόματα ο Πουντίδης. Έτσι λίγες μέρες πριν τη συγκέντρωση του Ηλεκτρικού το ΔΣ με κοινή απόφαση ΕΣΑΚ, ΠΑΣΚΕ, ΑΣΕΚ αποφάσισε για την Τετάρτη, αμέσως μετά την συγκέντρωσή μας, 24ωρη απεργία στη Ζώνη και πορεία στον Πειραιά. Τα αιτήματα ήταν ο γνωστός κουβάς του Πουντίδη που περιλαμβάνει μέσα του όλα τα οικονομικά αιτήματα του κλάδου, συν τον “ενιαίο φορέα για τη Ζώνη” που σημαίνει την εξουσία του σοσιαλφασισμού πάνω σε μια καχεκτική Ζώνη ή το κλείσιμό της.

Η τακτική της Επιτροπής Αγώνα σ’ αυτό τον ελιγμό ήταν η εξής: Καταψήφισε την απεργία, αλλά αποφάσισε να συμμετέχει στην πορεία, όμως όχι σαν ουρά του Πουντίδη, αλλά με δικό της πανώ και δικά της συνθήματα. Οι σοσιαλφασιστές έλπιζαν ότι η Επιτροπή Αγώνα είτε θα έκανε αποχή επειδή είχε κατεβάσει τόσο κόσμο στον Ηλεκτρικό και δεν θα ήθελε να τον ξαναστείλει στον Πουντίδη, είτε θα κατέβαινε σαν ουρά του και θα απογοητευε τον κόσμο της. Όμως η Επιτροπή δεν έκανε ούτε το ένα λάθος, το “αριστερό” δηλαδή το λάθος να υπερτιμήσει τις διαθέσεις της βάσης της Ζώνης, ούτε το άλλο λάθος, το “δεξιό”, δηλαδή να υποτιμήσει τις διαθέσεις της. Αποφάσισε δηλαδή να ακολουθήσει την τακτική “**και μαζί και χώρια**”.

Η Επιτροπή Αγώνα θα διατήρησε την αυτονομία της, αλλά ταυτόχρονα δεν πέρασε σε διάσπαση της βάσης των εργατών της Ζώνης. Γιατί η μέση συνείδηση της Ζώνης σε αυτή την περίοδο, ιδιαίτερα μετά το ατύχημα είναι ότι ναι μεν ο Πουντίδης πουλάει, και να μεν η ΠΑΣΚΕ και το ντουέτο είναι μαζί του, αλλά δεν είναι σίγουρη ότι αυτό γίνεται με σχέδιο και μάλιστα ότι το σχέδιο αυτό αποσκοπεί τελικά στο να κλείσει η Ζώνη. Οι εργάτες έχουν αρχίσει να το υποπτεύονται σοβαρά αυτό αλλά θέλουν να το διαπιστώσουν με σιγουριά. Για την ακρίβεια, επειδή ξέρουν ότι κάθε απεργία χτυπάει ακόμα και τη λίγη δουλειά που έρχεται στη Ζώνη, θέλουν να δουν αν το μαύρο μέτωπο θα συνεχίσει να κάνει τέτοιες απεργίες. Με λίγα λόγια οι εργάτες της Ζώνης θέλουν χρόνο. Η Επιτροπή Αγώνα επεδίωξε, μέσα από την τακτική “και μαζί και χώρια” να πείσει την μεγάλη πλειοψηφία της Ζώνης **μέσα από την ίδια της την πείρα** ότι το μέτωπο ΕΣΑΚ, ΠΑ-

ΣΚΕ, ΑΣΕΚ πουλάει τον αγώνα της και ότι τελικά κλείνει τη Ζώνη. Αυτή η τακτική αποδείχτηκε σωστή και ήταν νικηφόρα από τα πρώτα της βήματα.

Την Τετάρτη στις 23 Γενάρη κατέβηκε στην πορεία ένας μεγάλος όγκος εργατών, γύρω στους 600, που βρίσκεται σήμερα απελπισμένος από τη συνεχιζόμενη αναδουλειά στη Ζώνη και που ζητάει άμεση επιδότηση των ανέργων. Εκεί ύψωσε το πανό της η Επιτροπή Αγώνα. Το Δ.Σ ύψωσε επίσης ένα πανό. Η εικόνα ήταν η εξής:

Μέσα στον όγκο των 600 εργατών υπήρχαν δύο οργανωμένοι πυρήνες συνθημάτων. Ο πυρήνας συνθημάτων του Πουντίδη με μικρό παλμό και με 10 άτομα που φώναζαν τα συνθήματα και ο πυρήνας της Επιτροπής με μεγάλη ορμή και με 50 άτομα που φώναζαν τα συνθήματα. Η μεγάλη μάζα δεν στράφηκε αποφασιστικά στη μια ή στην άλλη κατεύθυνση, αλλά η γενική τάση ήταν προς το να ακολουθεί τη συνθηματολογία της Επιτροπής.

Στο τέλος της αυτή η πορεία έφτασε στο Υπουργείο. Ο Πουντίδης ανέβηκε πάνω στον Υπουργό και το τελευταίο πράγμα στο οποίο έδωσε έμφαση ήταν στην επιδότηση των ανέργων. Η Επιτροπή ξεσκέπασε αυτή τη συμπεριφορά και η απομόνωση του Πουντίδη και των άλλων δυνάμεων.

Η ισχυρή ανεξάρτητη συγκρότηση της Επιτροπής μέσα στο κοινό μπλοκ προκάλεσε ένα κύμα ενθουσιασμού και αύξησε την εμπιστοσύνη των εργατών της Ζώνης στο νέο κίνημα που γεννήθηκε στον Ηλεκτρικό. Δίχως τη συγκέντρωση του Ηλεκτρικού θα ήταν αδύνατο να δυναμώσουν οι τάσεις αυτόνομης συγκρότησης, δηλαδή οι αυθόρμητες τάσεις υπέρ της Επιτροπής. Για πρώτη φορά φάνηκε στις 23 του Γενάρη ότι ο Πουντίδης έχει αρχίσει να γίνεται μειοψηφική δύναμη μέσα στη Ζώνη και η Επιτροπή πλειοψηφική.

ΟΙ ΣΟΣΙΑΛΦΑΣΙΣΤΕΣ ΚΑΛΟΥΝ ΕΝΙΣΧΥΣΕΙΣ

Από και πέρα χτύπησαν όλα τα καμπανάκια του σοσιαλφασισμού. Η Επιτροπή περίμενε μια κλιμάκωση και αυτή δεν άργησε να έρθει. Ενωμένοι ο Πουντίδης, η ΠΑΣΚΕ και το ντουέτο του ΣΥΝ επεχείρησαν μια νέα φυγή προς τα μπρος: Κήρυξαν λίγες μέρες μετά νέα 24ωρη απεργία, και νέα πορεία στον Πειραιά, πάλι με κουβά αιτημάτων δηλαδή πάλι δίχως στόχο για τις 6 Φλεβάρη.

Η Ζώνη άρχισε στο μεταξύ να νιώθει ότι κάτι βρώμικο συμβαίνει με τις απανωτές απεργίες την εποχή της αναδουλειάς. Ωστόσο η δυσανεξία για τις απεργίες δεν ήταν ακόμα ώριμη για ένα μαζικό όχι στην πραγματοποίησή τους. Από την άλλη ο άνεργος κόσμος της Ζώνης θέλει κινητοποιήσεις και ανοιχτή πολιτική δράση για να μπει μπροστά

η διαδικασία της επιδότησης των ανέργων. Γιατί ο κόσμος αρχίζει να πεινάει στην κυριολεξία. Όμως η δυσπιστία του κόσμου απέναντι στο μέτωπο Πουντίδη – ΠΑΣΚΕ – ντουέτου μεγαλώνει. Για να καθησυχάσουν αυτή την αυξανόμενη δυσπιστία αυτή τη φορά οι τρεις κλίκες Πουντίδη – ΠΑΣΚΕ – ΣΥΝ με πρόταση της ΠΑΣΚΕ και κυρίως με θερμή και διεξοδική επιχειρηματολογία του Λιακόπουλου μέσα στο ΔΣ υπέρ αυτής της πρότασης, καλούν σε συμπράσταση στην κινητοποίηση της 6 του Φλεβάρη **το Εργατικό Κέντρο Πειραιά και την ΓΣΕΕ!!!**

Μάλιστα. Ο Μίχας, πρόεδρος του Ε.Κ. Πειραιά (ΠΑΣΚΕ), που έτρωγε πριν λίγους μήνες τασάκια στο κεφάλι από τον Πουντίδη, και η ΓΣΕΕ από την οποία είναι έτοιμο να φύγει το ΠΑΜΕ, καλούνται να σώσουν το ετοιμόρροπο καθεστώς στη Ζώνη.

Και το ΕΚΠ και η ΓΣΕΕ ανταποκρίνονται με ενθουσιασμό σ’ αυτό το κάλεσμα.

Στη Ζώνη πραγματικά δεν κινδυνεύει μόνο ο Πουντίδης και το ψευτοΚΚΕ, κινδυνεύει και ο κυβερνητικός συνδικαλισμός και ακόμα πιο πολύ κινδυνεύουν οι εισοδιστές του ΣΥΝ που προσπαθούν να μπουν στην κυβέρνηση και στο κράτος και να κυριαρχήσουν στήνοντας παντού μέτωπα με την ΠΑΣΚΕ. Οι έντονοι ανταγωνισμοί ανάμεσα σε όλους αυτούς υποτάσσονται στο κοινό ύστατο συμφέρον.

Έτσι λοιπόν έκληκτοι οι εργάτες της Ζώνης βλέπουν ξαφνικά τη ΓΣΕΕ και το Ε.Κ.Π να καταφθάνουν στο ξεχασμένο Πέραμα, στην “άκρη της γης” και να μοιράζουν προκήρυξη πρωί – πρωί στις 4 του Φλεβάρη. Η προκήρυξη καλεί σε νέους αγώνες, νέες απεργίες κλπ και πρώτα – πρώτα συμμετοχή στην απεργία της 6 του Φλεβάρη.

Τότε καταλαβαίνουν όλοι όσοι συμμετέχουν δραστήρια στους αγώνες της Επιτροπής αλλά και οι πιο διορατικοί εργάτες στη Ζώνη, ότι το καθεστώς τους φοβάται. Το καθεστώς φοβάται το νέο κίνημα στη Ζώνη, φοβάται τα λιπάσματα, φοβάται τον Ηλεκτρικό και κατεβαίνει στη βάση της Ζώνης για να την αλυσόδεσει. Αυτά δεν τα καταλαβαίνει βέβαια όλη η Ζώνη, αλλά διαισθάνεται κάποια βρωμιά.

Αν η ΓΣΕΕ και το ΕΚΠ κατέβαινε κάτω πριν χρόνια ή ακόμα και πριν λίγους μήνες όλοι θα χαιρόνταν. Αλλά τώρα πια η ΓΣΕΕ και το ΕΚΠ είναι συνώνυμα της κυβερνητικής αδιαφορίας, της κυβερνητικής εγκατάλειψης της Ζώνης και του κυβερνητικού ξεπουλήματος κάθε αγώνα και κάθε διεκδίκησης. Το αποτέλεσμα είναι ότι οι εργάτες γίνονται ακόμα πιο δύσπιστοι προς τον Πουντίδη και την ουρά του. Η βάση της ΕΣΑΚ είναι αμήχανη μ’ αυτό το ξαφνικό συμπεριφορά και αποκαλύπτεται πόσο κάλπικος και υποκριτικός ήταν όλα αυτά τα χρόνια ο αντι-

κυβερνητισμός του Πουντίδη και του ψευτοΚΚΕ.

Μέσα σ' αυτή την κατάσταση η Επιτροπή Αγώνα αρχίζει να ζυμώνει έντονα το ζήτημα των απεργιών, γενικά σαν μέθοδο σαμποτάζ, αλλά εξακολουθεί να κρίνει ότι η Ζώνη δεν είναι ακόμα έτοιμη να δει τους Πουντίδη και Σία σαν συνειδητούς σαμποταριστές και να συγκρουστεί μετωπικά μαζί τους πάνω σε μια τέτοια απεργία. Ταυτόχρονα για μια ακόμα φορά η Επιτροπή συμμετέχει στην πορεία του Δ.Σ στις 6 του Φλεβάρη για να μη δώσει την ευκαιρία στο νέο μαύρο μέτωπο των κνιτών με τους "επίσημους" εργατοπατέρες να εμφανιστεί σαν ηγεμόνας και προστάτης της Ζώνης, ή να δώσει ψεύτικες ελπίδες, ή να κάνει προβοκάτσιες και τελικά να απομακρύνει την Επιτροπή από τη βάση των εργατών.

Στην πορεία που γίνεται προς το Υπουργείο Ναυτιλίας και είναι ακόμα πιο μαζική η Επιτροπή Αγώνα ξανασηκώνει το πανό της και φωνάζει τα συνθήματά της και είναι και πάλι δυνατή ενώ οι κνίτες δείχνουν σημάδια αποσάθρωσης, καθώς ελάχιστοι ή και κανένας δεν ακολουθούν τα συνθήματα της ντουντούκας τους.

Ο συρφετός των "επίσημων" που είναι μπροστά περισσότερο αποσταθεροποιεί το σοσιαλισμό παρά τον εμψυχώνει. Τι δουλειά έχουν οι ψευδοταξικιστές του "Κ"ΚΕ με τον Μίχα και τον Λαφαζάνη; Πως μπορούν εδώ να είναι αγκαλιασμένοι την ώρα που τόσο πολύ συγκρούονται για τη μοιρασιά της συνδικαλιστικής λείας κεντρικά; Η ικανότητα του κνίτη να καταπίνει οτιδήποτε του σερβίρει η κεντρική καθοδήγηση θα αντέξει τόσο μεγάλες και δύσπεπτες ποσότητες; Ήδη κι όλας από τις εκλογές στο Σωματείο το 2000 είχε φανεί ότι ο Περισσός έσπρωχνε τους κνίτες της Ζώνης σε πιο καλές σχέσεις με τον ΣΥΝ και το ΠΑΣΟΚ, δηλαδή σε μοιρασιά της εξουσίας στη Ζώνη και αυτοί αντιθέσεις θα οξύνονται ακόμα περισσότερο.

Δεν είναι καθόλου τυχαίο ότι το ετερόκλητο αυτό μπλοκ αποσθρώνεται μπροστά στον υπουργό. Ο Πουντίδης φεύγει, ο Μίχας και ο Λαφαζάνης μένουν, ο Γουρνάς τους καταγγέλλει στο πλήθος που είναι συγκεντρωμένο μπροστά στο Υπουργείο, ότι δεν θέλουν την επιδότηση, αλλά επιδιώκουν το κλείσιμο της Ζώνης. Ο Γουρνάς συγκεκριμένα λέει ότι αντί να φύγει ο Πουντίδης έπρεπε να απαιτήσει από τον υπουργό Ναυτιλίας να δεσμευτεί γραπτά, ότι τουλάχιστον ο ίδιος συμφωνεί με το αίτημα της επιδότησης των ανέργων και μετά, με αυτή την υπογραφή, οι διαδηλωτές να πάνε στην Αθήνα και να ζητήσουν το ίδιο από την κυβέρνηση.

Όλοι οι εργάτες συμφωνούν μ' αυτή την πίεση και πολλοί στη συνέχεια ζητούν να γίνουν μέλη της Επιτροπής Αγώνα.

ΦΥΓΗ ΠΡΟΣ ΤΑ ΜΠΡΟΣ

Η κατάσταση στη Ζώνη είναι τώρα εξαιρετική. Οι συνειδήσεις ανεβαίνουν με γοργά βήματα. Οι ενδιάμεσοι εργάτες αρχίζουν πια να περνάνε ορμητικά στον πόλο της Επιτροπής Αγώνα. Οι κνίτες είναι αμήχανοι. Η ΠΑΣΚΕ σέρνεται και υποφέρει εσωτερικά από το σφιχταγκάλιασμα με τους κνίτες, το ντουέτο του ΣΥΝ είναι απόλυτα απομονωμένο.

Είναι τέτοια η κατάσταση που η ενότητα όλων αυτών ανάμεσά τους αντί να δυναμώνει τον καθένα, τον αποσταθεροποιεί. Γιατί αντί να φαίνεται στα μάτια των εργατών σαν μια ενότητα υπέρ τους, φαίνεται σαν μια ενότητα εναντίον τους. Και επειδή ο καθένας από αυτούς συνεργάζεται με δυνάμεις που ως πριν λίγο έφτυνε, όλοι φαίνονται ότι είναι καιροσκόποι. Η κατάσταση μυρίζει εποχή τέλους καθεστώτος, όπου όλες οι εφεδρείες καίγονται η μία μετά την άλλη κάτω από την πίεση των αγανακτισμένων μαζών.

Αλλά κανένα διεφθαρμένο καθεστώς δεν παρέδωσε ποτέ αμαχητί τα όπλα. Αντίθετα όσο πιο πολύ πλησιάζει το τέλος του, τόσο πιο πολύ λυσσάει.

Έτσι όλο αυτό το αμαρτωλό καράβι του ΔΣ με τα τρία ζαλισμένα τσούρμα αντί να δέσει και να επισκευάσει τις ζημιές, ανοίγεται όλο και πιο πολύ στο πέλαγος με έναν αέρα που δυναμώνει.

Έτσι μετά το φιάσκο της 3 του Φλεβάρη το καράβι αποφάσισε νέα 24ωρη απεργία στις 20 του Φλεβάρη που την καλύπτει με πανελλαδική στήριξη, δηλαδή με κλιμάκωση της επέμβασης των "επίσημων" της γραφειοκρατίας. Η ουσία είναι η ίδια. Προκαλούν τους εργάτες και την Επιτροπή λέγοντας: "Κύριοι, είτε θα επιχειρήσετε να λύσετε τα προβλήματα σας πορευόμενοι κάτω από την προστασία του καθεστώτος μας ή θα συγκρουστείτε με αυτό. Αν συγκρουστείτε πρέπει να συγκρουστείτε τώρα κοντά γιατί εμείς θα κλείνουμε τη Ζώνη κάθε 15 μέρες ή και πιο πυκνά".

Αυτή είναι η πρόκληση αυτών των συμμοριών, αυτό είναι το δίλημμα που βάζουν στους εργάτες: "Είτε έρχεστε μαζί μας, είτε κλείνουμε τη Ζώνη".

Στο βάθος αυτό είναι ένα ψεύτικο δίλημμα γιατί τη Ζώνη έχουν αποφασίσει να την κλείσουν έτσι κι αλλιώς. Έτσι η απάντηση των εργατών δεν πρέπει παρά να είναι μία: "Με την Επιτροπή Αγώνα και εναντίον σας για να μην κλείσει η Ζώνη". Το ποια θα είναι τελικά θα το δείξουν οι επόμενες μέρες και βδομάδες. Ήδη η Επιτροπή Αγώνα έβγαλε προκήρυξη όπου για πρώτη φορά καταγγέλλεται ανοιχτά μια 24ωρη απεργία (τη δημιουργούμε σ' αυτό το φύλλο της Ν. Ανατολής). Η απήχηση που θα έχει θα κρίνει πολλά.

Σε κάθε περίπτωση η σημερινή ενδιάμεση και πολύ ρευστή κατάσταση δεν πρόκειται να συνεχιστεί για πολύ καιρό.

Η κοινή προκήρυξη Λιπασμάτων-Ζώνης

συνέχεια από τη σελ. 5

στους 400, αλλά τελικά βόλεψε δύο δικούς του εργατοπατέρες μόνο και μόνο επειδή πέτυχαν να μας εξαπατήσουν.

Οι ίδιες δυνάμεις κλείνουν σιγά – σιγά και τη Ζώνη. Χρησιμοποιούν τη φρικτή μέθοδο του αργού θανάτου. Την κλείνουν με το να μην κάνουν σ' αυτήν επενδύσεις εκσυγχρονισμού και συντήρησης. Την κλείνουν με το να μην αναθέτουν σε μια οργανωμένη μεγάλη επιχείρηση την οργάνωση της παραγωγής. Έτσι ενώ το πραγματικό μεροκάματο στη Ζώνη διαρκώς πέφτει, το κόστος ανεβαίνει, οπότε καράβια δεν έρχονται και επισκευές δεν γίνονται. Από τους 5000 λοιπόν εργάτες που δούλευαν λίγο παλιότερα στη Ζώνη είναι ζήτημα αν τώρα δουλεύουν οι 500. Έτσι λοιπόν είμαστε χιλιάδες άνεργοι και ελπίζουμε μόνο σε κανένα μεροκάματο που κάνουμε που και που στο Σκαρμαγκαλά ή στην Ελευσίνα.

Είπαμε λοιπόν εμείς που είμαστε και από τα Λιπάσματα και από τη Ζώνη: Αφού η κυβέρνηση κλείνει τα εργοστάσια όπου δουλεύουμε και αφού τα κόμματα που παριστάνουν το φίλο του εργάτη φωνάζουν να κλείσουν τα εργοστάσια στον Πειραιά και στη γύρω περιοχή (Λιπάσματα, ΔΕΗ, Πετρελαιοειδή, Πετρόλα κλπ) ή τα αφήνουν να ρημάζουν, τότε εμείς θα ενωθούμε μόνοι μας και θα απαιτούμε:

Πρώτο: Να ζήσουν οι άνεργοι και

Δεύτερο: Να ζήσει η βιομηχανία στον Πειραιά και στην ευρύτερη περιοχή. Το πρώτο βοηθάει το δεύτερο.

Το να ζήσουν οι άνεργοι σημαίνει να αναλάβει το κράτος να τους ζήσει για όσο διάστημα είναι άνεργοι. Γιατί το κράτος τους έριξε στην ανεργία κλείνοντας τα εργοστάσια και ρημάζοντας τους χώρους δουλειάς τους. Το κράτος έχει συλλάβει το σχέδιο να κλείσει όλες τις βιομηχανίες του Πειραιά και να τις κάνει μαγαζιά, γραφεία και κινηματογράφους. Λες και θα υπάρχουν άνθρωποι να αγοράζουν, άνθρωποι να διασκεδάζουν και άνθρωποι να δουλεύουν στις υπηρεσίες, δίχως να υπάρχουν άνθρωποι που να παράγουν. Λες επίσης ότι μπορεί και είναι σωστό να υπάρχει μεγάλο λιμάνι στον πλανήτη χωρίς βιομηχανία. Κι όμως αυτοί εδώ θέλουν να αποβιομηχανοποιήσουν τον Πειραιά, όπως άλλωστε το κάνουν σταδιακά σε όλη τη χώρα.

Αντί να λένε να φτιαχτούν βιομηχανίες που να μην ρυπαίνουν, αυτοί τις γκρεμίζουν. Έτσι η Ελλάδα απομακρύνεται βιομηχανικά- παραγωγικά από όλες τις ευρωπαϊκές χώρες. Και όχι μόνο αυτό. Γίνεται και κάτι πολύ χειρότερο. Επειδή με τη μείωση των βιομηχανικών επενδύσεων αυξάνεται το μέσο κόστος παραγωγής στη χώρα, οι κυβερνώντες για να αντιρροπήσουν αυτή την αύξηση έριξαν δραματικά τα μεροκάματα. Και ο τρόπος που βρήκανε για να το πετύχουν αυτό ήταν να φέρουν παράνομα στη χώρα φτηνή εργατική δύναμη και έτσι να δημιουργήσουν έναν τεράστιο στρατό ανέργων και δύο είδη εργατικής τάξης, τους μετανάστες και τους ντόπιους. Έτσι έχουν φτιάξει ρατσισμό και διάσπαση στους εργάτες, χώρια από την εξαθλίωση για όλους.

Επειδή η βαθιά αιτία για την μαζική εισαγωγή μεταναστών και τον ρατσισμό είναι η πολιτική καταστροφής της βιομηχανίας, πρέπει να αρχίσουμε κάθε εργατική αντίσταση και κάθε δημοκρατικό κίνημα από εκεί. Πρέπει δηλαδή να εμποδίσουμε το γκρέμισμα των βιομηχανιών λέγοντας:

Λοιπόν, αφού γκρεμίζετε τις βιομηχανίες και δημιουργείτε ανέργους, να πληρώσετε τους συγκεκριμένους ανέργους που δημιουργείτε κάθε φορά. Αν μας πουν ότι δεν έχουν λεφτά θα τους πούμε όχι μόνο να μην κλείνουν τις βιομηχανίες, αλλά να αναπτύξουν καινούργιες.

Ζητάμε λοιπόν να πληρώσουν εμάς τους ανέργους που δημιουργήσαν στα Λιπάσματα και στη Ζώνη για να μην τολμήσουν μετά από τα Λιπάσματα να κλείσουν και τη Ζώνη και μετά κάποια

άλλη βιομηχανία στον Πειραιά και στην ευρύτερη περιοχή.

Λέμε πιο ειδικά για τα Λιπάσματα: Γκρεμίσατε ένα εργοστάσιο στο οποίο όλοι μας είχαμε μια σχετικά καλοπληρωμένη και μόνιμη δουλειά όπου να πάρουμε τη σύνταξή μας. Βρέστε μας λοιπόν μια ανάλογη δουλειά οπουδήποτε αλλού, ιδιωτική ή δημόσια, δεν μας νοιάζει. Άλλωστε αυτό μας υποσχεθήκατε όταν κλείνατε το εργοστάσιο.

Λέμε επίσης πιο ειδικά για τη Ζώνη. Αφού αφήνετε επίτηδες τη Ζώνη να ρημάζει και να σκουριάζει και δεν κουνάτε το δαχτυλάκι σας, δώστε επίδομα ανεργίας τουλάχιστον 200.000 το μήνα σε όλους τους ανέργους της Ζώνης που έχουν κάνει 50 μεροκάματα την τελευταία χρονιά. Αν φτιάξετε σωστή Ζώνη και πέσει το κόστος, έρθουν πλοία και πιάσουμε δουλειά, τότε θα γλιτώσετε από αυτό το έξοδο.

Εμείς δεν θέλουμε να φορτώσουμε τον προϋπολογισμό. Τον φορτώνετε εσείς ακριβώς που προωθείτε, ή που επιτρέπετε το βιομηχανικό σαμποτάζ. Κυρίως όμως εμείς δεν θέλουμε τη διάσπαση των εργατών και τον ρατσισμό που εσείς δημιουργείτε στην χώρα με τη μαζική εισαγωγή και τη χρησιμοποίηση της μαύρης και κακοπληρωμένης εργασίας ενάντια στις καταχτημένες ίσες αμοιβές και συνθήκες δουλειάς.

Αγαπητοί κάτοικοι του Πειραιά,

Σας καλούμε να σταθείτε στο πλευρό του σπουδαίου κοινού αγώνα των απολυμένων των Λιπασμάτων και των ανέργων της Ζώνης.

Δεν είναι συνηθισμένο να ενώνονται αληθινά εργάτες στη βάση, να ενώνονται με την καρδιά τους και να φωνάζουν οι μεν υπέρ των δε, δηλαδή οι εργάτες της Ζώνης να φωνάζουν σήμερα: "να αποκατασταθούν οι απολυμένοι των Λιπασμάτων" και οι απολυμένοι εργάτες των Λιπασμάτων να φωνάζουν: "Επίδομα ανεργίας για τους εργάτες της Ζώνης."

Αυτή δεν είναι μια συνηθισμένη ενότητα κορυφής, όπως είναι οι ενότητες που σκαρώνουν για τα συμφέροντά τους οι γραφειοκράτες και οι εργατοπατέρες κομματικοί υπάλληλοι. Είναι κάτι καινούργιο επειδή βγαίνει ακριβώς από το αίσθημα του δίκιου και μάλιστα του δίκιου που πνίγεται. Επειδή συμβαίνει αυτοί που κλείνουν τις βιομηχανίες να ελέγχουν τις συνδικαλιστικές ηγεσίες και τον Τύπο νόμισαν ότι θα πνίξουν τις κραυγές των θυμάτων τους. Όμως τα θύματα επιβίωσαν. Και φέρνουν τώρα δα μπροστά σας το έγκλημα στην επιφάνεια.

Έχουμε γίνει πολλοί. Αν σταθείτε ενεργητικά στο πλευρό μας θα γίνουμε περισσότεροι. Η επιβίωση των εργατών και η επιβίωση της βιομηχανίας θα είναι επιβίωση για όλους και για τον ναυτικό και για τον υπάλληλο και για τον έμπορο, για τον καθένα που ζει από την κυκλοφορία των αγαθών που εμείς οι εργάτες παράγουμε, αλλά και από την κατανάλωση που εμείς οι ίδιοι πραγματοποιούμε όταν δουλεύουμε.

Ρωτήστε όλο τον κόσμο στην Δραπετσώνα, στο Κερατσίνι, στο Πέραμα πόσο πέσανε όλες οι δουλειές από το κλείσιμο των Λιπασμάτων και από την αναδουλειά της Ζώνης. Πιστεύουμε ότι όλοι οι εργαζόμενοι πρέπει να σταθούν στο πλευρό μας. Ήδη είναι στο πλευρό μας και στην πρώτη γραμμή του αγώνα μας δημοκράτες, φίλοι της βιομηχανίας και του εργατικού κινήματος, καθώς και άνθρωποι από άλλα εργοστάσια και χώρους δουλειάς.

Εργάτες, εργαζόμενοι, δημοκράτες,

Όλοι εσείς που θέλετε να σπάσει ο κλοιός της σιωπής και να λάμψει το δίκιο, όλοι εσείς που θέλετε την πρόοδο στη χώρα. Σταθείτε στο πλευρό μας. Υπερασπίστε τα αιτήματά μας. Βοηθείστε ώστε οι άνθρωποι της δουλειάς να μπουνε αληθινά στο προσκήνιο των εξελίξεων.

Η ΚΑΤΑΔΙΚΗ ΤΟΥ Α. ΝΤΕΝΤΕ ΚΑΙ Η ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΗΣ

συνέχεια από τη σελ. 6

τροπία.

Όχι τυχαία λοιπόν κατηγόρησε ο “Αντιφωνητής” τον Ντέντε για σπαδό των Γκρίζων Λύκων, ακριβώς για να λερώσει με τη χειρότερη ιδιότητα έναν από τους ελάχιστους ανθρώπους που δεν θα μπορούσε να την έχει. Στόχος του ήταν να στρέψει εναντίον του όλη την τοπική εθνικιστική καθυστέρηση σε μια στιγμή που αντικειμενικά οι σχέσεις ανάμεσα στο ελληνικό και το τουρκικό στοιχείο, για τους λόγους που εξηγήσαμε παραπάνω, κάπως καλύτερα γίνονται.

Ωστόσο ο “Αντιφωνητής” είχε έναν ακόμα πιο ειδικό, πιο πολιτικό λόγο να επιτεθεί στον Ντέντε και αντίστοιχα το σύστημα ΥΠΕΞ – ΣΥΝ να τον εγκαταλείψει.

Ο Ντέντε είχε επιτεθεί από δύο πλευρές στην επίσημη κρατική πολιτική της ενθάρρυνσης του ισλαμοφασισμού μέσα στην τουρκική μειονότητα αλλά και μέσα στην ίδια την Τουρκία που ακολουθεί με σύστημα η ρωσόδουλη φράξια μέσα στην ελληνική κυβέρνηση και πιο ειδικά το Υπουργείο Εξωτερικών του “δημοκράτη” και “δυτικόφιλου” Γ. Παπανδρέου.

Η μια πλευρά είναι η εξής:

Ο Ντέντε είχε αποκαλύψει ότι ο Αντιφωνητής φιλοξενεί σαν αρθρογράφο του έναν τουρκο ισλαμοφασίστα τον Χακκί Ατσικαλίν που κατηγορείται από το τουρκικό κράτος για συμμετοχή στην δολοφονική ισλαμοφασιστική οργάνωση IBDA – C.

Ο Ατσικαλίν διέφυγε στην Ελλάδα και ζήτησε επανειλημμένα πολιτικό άσυλο που δεν του δόθηκε. Όταν όμως ήταν να εκδοθεί στην Τουρκία ο “Αντιφωνητής” μαζί με το Δίκτυο 21, έκανε εκστρατεία εναντίον της έκδοσής του, στο όνομα των δημοκρατικών δικαιωμάτων του τουρκικού λαού. Μαζεύτηκαν τότε πολλές υπογραφές και από πολλούς δημοκράτες που δεν ξέρουν ότι το νέο δημοκρατικό κίνημα που προωθεί ο παπανδρεϊσμός στην Τουρκία έχει σαν κύριο περιεχόμενό του την υπέρσπιση των πολιτικών δικαιωμάτων των ισλαμοφασιστών. Έτσι ο Ατσικαλίν έμεινε στη χώρα μας από την οποία ζητάει τώρα υπηκοότητα. Βεβαίως εμείς δεν είμαστε σε θέση να ξέρουμε κατά πόσο είναι ή δεν είναι τρομοκράτης ο Ατσικαλίν, ξέρουμε όμως ότι τα άρθρα του στα τουρκικά στον “Αντιφωνητή” εκθειάζουν την τρομοκρατική δράση των ισλαμοφασιστών, και είναι γεμάτα αντιδυτικισμό και αντισιμητισμό όπως είναι όλα τα ισλαμοφασιστικά κείμενα. Και δεν δυσκολευόμαστε καθόλου να συμπεράνουμε ότι το να δεχτεί ο “Αντιφωνητής” μέσα του τέτοια άρθρα, και μάλιστα στα τουρκικά, σημαίνει πως συμμετέχει στην διαμόρφωση της νέας αντιδυτικής – αντισιμητικής γραμμής που οικοδομούν οι ρωσόφιλοι σε όλη την Ελλάδα και μάλιστα την εξειδικεύει για την τουρκική μειονότητα. Έτσι λοιπόν εξηγείται η υποστήριξη της Κανέλλη και του Ζουράρη σ’ αυτό το περιοδικό.

Αλλά ο Ντέντε δεν έκανε μόνο το αμάρτημα να είναι ο μόνος που ξεσκεπάσει τον Ατσικαλίν και τον “Αντιφωνητή”. Έκανε το ακόμα χειρότερο να κατηγόρησε την Ειδική Παιδαγωγική Ακαδημία της Θεσσαλονίκης (ΕΠΑΘ) για τα διπλώματα που δίνει και κυρίως για την προϊσταμένη αρχή που έχει.

Όλοι ξέρουν ότι η ΕΠΑΘ βγάζει δασκάλους για τα τουρκικά σχολεία της Θράκης. Όμως λίγοι ξέρουν ότι τα αφεντικά της ΕΠΑΘ είναι το υπουργείο εξωτερικών και η ΕΥΠ και ακόμα πιο λίγοι ότι οι απόφοιτοι δάσκαλοι της ΕΠΑΘ έχουν βγει προηγούμενα από ισλαμικά ιεροδιδασκαλεία που λειτουργούν στην περιοχή της Θράκης που λέ-

γονται Μαντρεσέδες κάτω από τον τυπικό έλεγχο των διορισμένων από το ελληνικό κράτος μουφτήδων και στην ουσία κάτω από τον ασφυκτικό και καθοδηγητικό έλεγχο του ελληνικού κράτους. Με λίγα λόγια το ελληνικό κράτος παράγει δασκάλους για τα παιδιά της τουρκικής μειονότητας που είναι αναθρεμμένοι από την ισλαμική καθυστέρηση και μάλιστα μια καθυστέρηση που είναι πολιτικά και ιδεολογικά φιλτραρισμένη από την ελληνική εξωτερική πολιτική και από τους έλληνες αρχισφαλίτες!!!

Ο Ντέντε εκτός από το ότι τα κατήγγειλε όλα αυτά είπε επιπλέον σε κάποια μάζωξη ότι αν κάποιος προσφύγει κατά της αξίας των διπλωμάτων των αποφοίτων της ΕΠΑΘ θα δικαιωθεί γιατί τα σχολεία που βγάζουν τους ιεροδιδασκάλους δεν έχουν αναγνωρισμένο καθεστώς δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης. Γι αυτή τη φράση έχει δεχτεί νέες μηνύσεις από τους ίδιους κύκλους.

Αυτά τα δύο “παραπτώματα” του Ντέντε δεν ήταν οι συνηθισμένες ανώδυνες αυτή τη στιγμή λεξούλες περί ίσων δικαιωμάτων των μειονοτήτων, αλλά συνέβαινε να χτυπούν στην καρδιά της την πολιτική του ελληνικού κράτους, που συνίσταται στο να αντικαταστήσει την τουρκική εθνική, κοσμικού τύπου συνείδηση που κυριαρχεί στη μειονότητα με μια ισλαμοφασιστική.

Αυτή είναι σήμερα μια ευρύτερη πολιτική του ελληνικού κράτους που θέλει να αναβιώνει παντού όπου μπορεί τον ισλαμοφασισμό και να αντικαθιστά με αυτόν κάθε εθνικού τύπου ιδεολογία των μουσουλμάνων που ζουν στην Ελλάδα. Γι αυτό το λόγο παίρνει η ίδια η κυβέρνηση και όχι οι μουσουλμάνοι πιστοί που ζουν στην χώρα μας την πρωτοβουλία να χτίσει στην Αθήνα μουσουλμανικό τέμενος. Θέλει με αυτό τον τρόπο και να εντατικοποιήσει και να ελέγξει τη διαδικασία της υποταγής των μουσουλμάνων στον ισλαμοφασισμό. Δεν είναι καθόλου τυχαίο που η εξωτερική πολιτική του Γ. Παπανδρέου δυναμώνει αλματώδως τους δεσμούς της χώρας με το διεθνές κέντρο του ισλαμοφασισμού που είναι η Τεχεράνη.

Να λοιπόν μέσα σε τι μυλόπετρες έμπλεξε ο Ντέντε μιλώντας για αυτά τα απαγορευμένα ζητήματα και να για πιο λόγο κατά τη γνώμη μας απειλείται τώρα να κατασπαράξει και οικονομικά από τους φαιόκκινους. Πρέπει να αξιολογήσει κανείς το πολιτικό βάρος που είχε αυτή η δίκη για τους αντιδραστικούς από μόνο το γεγονός ότι κατέβασαν σε αυτήν τρεις δικηγόρους, όλους σοβινιστικά στελέχη με προεξάρχοντα ανάμεσά τους τον γνωστό Φαίλο Κρανιδιώτη του Δικτύου 21.

Όμως αυτές οι διαπιστώσεις μας λένε ότι δεν πρέπει σε καμία περίπτωση να αφήσουν οι δημοκρατικοί άνθρωποι τον Ντέντε μόνο του. Το δίχως άλλο και εμείς οι ίδιοι υποτιμήσαμε τον κίνδυνο που διέτρεχε. Τώρα πρέπει να στηρίξουμε όλοι κάθε προσφυγή του στον Άρειο Πάγο και κυρίως να μην αφήσουμε την υπόθεση να πνιγεί πολιτικά όπως θα ήθελαν οι διόκτες του και οι καθεστατικοί ψευτοφιλελεύθεροι κάθε είδους. Πρέπει ακόμα περισσότερο να πάρει επιτέλους και μια απάντηση η γνωστή βρώμικη τακτική στην οποία ειδικεύεται το Δίκτυο 21 να αξιοποιεί τα υλικά του μέσα και την οποιαδήποτε πολιτική απομόνωση των θυμάτων του και να τα εξουθενώνει με ποινικές και αστικές διώξεις.

Κάθε πραγματικός λοιπόν υπερασπιστής ανθρωπίνων δικαιωμάτων κάθε μη κυβερνητικό όργανο αυτού του τύπου κάθε πολιτικός και κοινωνικός φορέας θα πρέπει να πληροφορηθεί αυτή την καταδίκη να πάρει θέση εναντίον της και να παλέψει για την ακύρωσή της.

ΣΕΡΒΙΑ: ΟΞΥΝΕΤΑΙ Η ΣΥΓΚΡΟΥΣΗ ΚΟΣΤΟΥΝΙΤΣΑ- ΤΖΙΝΤΖΙΤΣ

Η σύγκρουση στους κόλπους της σερβικής κυβερνητικής συμμαχίας έχει ήδη πάρει μεγάλες διαστάσεις. Η έκβαση της διαμάχης μεταξύ Τζίντζιτς – Κοστούνιτσα θα κρίνει ουσιαστικά το βαθμό υποταγής της σερβικής αστικής τάξης στο “ορθόδοξο τόξο”, δηλαδή στον άξονα του φασισμού και του πολέμου στα Βαλκάνια με αρχηγό τη Ρωσία. Όσοι αγνόησαν τον καιρίο ρόλο του Κρεμλίνου στους ΝΑΤΟϊκούς βομβαρδισμούς το '99 και ύστερα θεώρησαν ότι η πτώση Μιλόσεβιτς θα φέρει το Βελιγράδι κοντά στις χώρες του αναπτυσσόμενου δυτικού κόσμου διαψεύδονται σκληρά.

Μετά την πτώση του σοβινοφασίστα Μιλόσεβιτς, ανέβηκε στην εξουσία μια συμμαχία αποτελούμενη από ανθρώπους της Ρωσίας, με βασικό εκφραστή τον πρόεδρο της Ν. Γιουγκοσλαβίας Β. Κοστούνιτσα, και από “μισοδυτικούς” εθνικιστές, με κύριο εκπρόσωπο τον πρωθυπουργό της Σερβίας Ζόραν Τζίντζιτς. Οι πρώτοι επιδιώκουν την ενίσχυση των δομών του φασιστικού καθεστώτος Μιλόσεβιτς και παράλληλα την πλήρη απορρόφηση αυτών των δομών από το Κρεμλίνο. Οι δεύτεροι επιθυμούν έναν κάποιο εκδημοκρατισμό και εξευρωπαϊσμό του καθεστώτος χωρίς όμως να κάνουν ανοιχτή αυτοκριτική για τα χιτλερικά εγκλήματα που διέπραξε το έθνος τους σε βάρος των γειτονικών εθνών της Βοσνίας και Κροατίας. Η συμμαχία βασίστηκε στη συντριβή και εκκαθάριση εκείνου του τμήματος του κρατικού μηχανισμού που ελέγχεται από το σοβινισμό. Όταν όμως η εκκαθάριση του μηχανισμού κινδύνευσε να παρασύρει τους “ρώσους” εγκάθετους στο στρατό, την αστυνομία κ.α. οι οποίοι έχουν διαπράξει τα ίδια και χειρότερα εγκλήματα, δηλαδή το βαθύ καθεστώς, τότε η συμμαχία άρχισε να διασπάται και η εκκαθάριση σταμάτησε.

Η τελευταία αντιπαράθεση Κοστούνιτσα-Τζίντζιτς ξεκίνησε στις 3-12-2001 όταν το Σερβικό Δημοκρατικό Κόμμα του πρώτου προσπάθησε να σαμποτάρει την ψήφιση νομοσχεδίου για την απασχόληση που θεωρείται καθοριστικό για την πορεία των οικονομικών μεταρρυθμίσεων. Έτσι το Δημοκρατικό Κόμμα του Τζίντζιτς απαίτησε και πέτυχε την παραίτηση του Ντ. Μαρσιτσάνιν, προέδρου του σερβικού κοινοβουλίου και ανθρώπου του Κοστούνιτσα. Ο πρόεδρος της ομοσπονδίας αμφισβήτησε την πρακτική αξία της παραίτησης και, όταν τα υπόλοιπα κόμματα απέρριψαν το τελεσίγραφο, απαίτησε πρόωρες εκλογές προκειμένου να πιέσει τους αντιπάλους του. Εδώ, ο Κοστούνιτσα αποκαλύπτεται ως ο άνθρωπος που αντιμάχεται την προσπάθεια απαγκίστρωσης της οικονομίας από το κρατικό μονοπώλιο ενώ ταυτόχρονα μεθοδεύει την εξάρτηση της χώρας του από το ρωσικό φυσικό αέριο και τις τηλεπικοινωνίες Κόκκαλη.

Εκεί όμως που συντριπτικά αποκαλύπτεται ο βρώμικος ρόλος του είναι στο ζήτημα των εγκλημάτων πολέμου. Ο Κοστούνιτσα είχε κρυφά συνεργήσει στην παράδοση του Μιλόσεβιτς στο Διεθνές Ποινικό Δικαστήριο Εγκλημάτων Πολέμου για την πρώην Γιουγκοσλαβία ενώ την ίδια στιγμή, ως κλασικός ναζί, αρνούνταν κάθε συνεργασία με το δικαστήριο φοβούμενος μη φανερωθούν πάλι σ’ εκείνα του Μιλόσεβιτς και τα δικά του απαίσια εγκλήματα. Επίσης, ο Κοστούνιτσα σα

ρωσόδουλος ξέρει ότι απέναντι στους δυτικόφιλους μπορεί να σταθεί μόνο σε συμμαχία με τους σοβινιστές. Η Ρωσία έριξε τον Μιλόσεβιτς και τον παρέδωσε στη Χάγη για να ξεδοντιάσει τους σοβινιστές και ύστερα να ηγεμονεύσει πάνω τους. Αυτό έκανε και στην Ελλάδα. Στα πλαίσια αυτής της ρώσικης τακτικής, ο Κοστούνιτσα υποκίνησε, στα τέλη του 2001, τους “κοκκινοσκουφιδες” σε στάση. Αυτοί είναι ειδικό σώμα της αστυνομίας αποτελούμενο από πρώην παραστρατιωτικούς που κατηγορούνται για εγκλήματα πολέμου (βλ. Βήμα, 16-1), δηλαδή για εκτελέσεις βασανιστήρια και βιασμούς αμάχων. Αντίθετα, ο Τζίντζιτς επιθυμεί την έκδοση στη Χάγη και άλλων κατηγορουμένων προκειμένου να μπάσει τη Σερβία στην ΕΕ.

Στο μεταξύ το κατηγορητήριο κατά του Μιλόσεβιτς διευρύνθηκε περιλαμβάνοντας και τα εγκλήματα κατά τη διάρκεια της εισβολής στη Βοσνία. Ταυτόχρονα, ο “ρώσος” αρχηγός του στρατού Νεμπόισα Πάβκοβιτς δήλωνε ότι ο σερβικός στρατός “δεν προστατεύει” το στρατηγό Ρ. Μλάντιτς. Παρόμοιες κινήσεις έκανε το κόμμα του Κοστούνιτσα με απόφαση διαγραφής των κατηγορουμένων για εγκλήματα πολέμου. Βλέποντας το κλίμα κατάλληλο, το δικαστήριο της Χάγης αποφάσισε να συλλάβει τους ναζιστές Κάρατζιτς και Μλάντιτς. Όμως αυτοί χρησιμοποιούνται απλά σα δόλωμα για να συλληφθούν οι σοβινιστές συνεργόι τους. Έτσι παρατηρείται το οξύμωρο από τη μια ο πολιτικός κόσμος της Σερβίας να “καταδικάζει” τους εγκληματίες Κάρατζιτς-Μλάντιτς κι απ’ την άλλη να εκδίδονται έργα του πρώτου, ενώ ο δεύτερος φημολογείται πως διαμένει “για λόγους ασφαλείας στο υπόγειο μιας βίλας” σε συνοικία του Βελιγραδίου όπως έγραψε η εφημερίδα Nacional (Ελευθεροτυπία, 9-1).

Στον κατάλογο του δικαστηρίου της Χάγης βρίσκεται, μεταξύ άλλων, ο αρχηγός του στρατού Πάβκοβιτς που ευθύνεται για τη σφαγή και εθνοκάθαρση πολλών αλβανών αμάχων κατά τη διάρκεια του πολέμου στο Κόσοβο. Ο Πάβκοβιτς, και ο στρατός γενικότερα, έπαιξε πρωταγωνιστικό ρόλο στο πραξικόπημα που έφερε τον Κοστούνιτσα στην εξουσία. Η θέση του τελευταίου, αντίθετα με το Τζίντζιτς, είναι ότι οι αξιωματικοί “δεν έκαναν τίποτα άλλο από το να υπερασπιστούν τη χώρα τους στη διάρκεια των βομβαρδισμών του ΝΑΤΟ” (Βήμα, 16-12). Οι ΗΠΑ ζήτησαν από την κρατική ηγεσία την παραίτηση του Πάβκοβιτς λέγοντας ότι δεν είναι δυνατή η συνέχιση της οικονομικής βοήθειας όταν στον κρατικό μηχανισμό αλωνίζουν εγκληματίες. Ο Κοστούνιτσα απέρριψε την παραίτηση κι “επαίνεσε τον Πάβκοβιτς για την “επιτυχή άμυνα” που αντιπαραθέσε στην επίθεση του ΝΑΤΟ κατά της Γιουγκοσλαβίας, το 1999. Είπε ότι αμύνθηκε με αφοσίωση και ότι επιθυμεί ο στρατηγός να διατηρήσει τη θέση του στην ηγεσία των Ενόπλων Δυνάμεων, καθώς προχωρούν οι μεταρρυθμίσεις” (Ελευθεροτυπία, 28-12). Τώρα, τι σόι μεταρρυθμίσεις μπορούν να προωθήσουν οι δολοφόνοι, σ’ αυτό μόνο ο Κοστούνιτσα και το Κρεμλίνο ξέρουν ν’ απαντήσουν!

Το ερώτημα που γεννιέται είναι πόσο δημοκρατική και τάχα φιλοδυτική είναι μια κυβέρνηση που υποθάλπει εγκληματίες πολέμου οι οποίοι ανέπτυξαν ένοπλη δράση και εναντίον του ΝΑΤΟ στο πρόσφατο παρελθόν. Πώς εξηγείται το ότι οι νατοϊκοί βομβαρδισμοί έφεραν στην εξουσία έναν τόσο θερμό υποστηρικτή του παλιού καθεστώτος; Μήπως τα αμερικανικά πιάστηκαν κότσοι για άλλη μια φορά;

ΑΝΕΙΠΩΤΗ Η ΚΤΗΝΩΔΙΑ ΤΩΝ ΡΩΣΩΝ ΝΑΖΙ ΣΤΗΝ ΤΣΕΤΣΕΝΙΑ

Συνεχίζεται αμείωτη η αντίσταση του ηρωικού Τσετσένικου λαού

Δύομιση χρόνια μετά τη δεύτερη εισβολή στην Τσετσενία, οι Ρώσοι εισβολείς δεν έχουν καταφέρει να υποτάξουν την ηρωική χώρα. Οι εν ψυχρώ δολοφονίες, βασανισμοί και καταστροφές δεν κάμπτουν το φρόνημα του λαού της. Αντιθέτως, ολοένα περισσότεροι πολίτες αφήνουν τα σπίτια τους για να ενταχθούν στις γραμμές της αντίστασης, η οποία δεν τα πάει και άσχημα. Μόνο κατά το πρώτο δεκαπενθήμερο του Οκτώβρη σκοτώθηκαν 3.400 άντρες του ρωσικού στρατού ενώ 11.600 τραυματίστηκαν, σύμφωνα με στοιχεία αρμόδιας υπηρεσίας του ρωσικού προεδρικού γραφείου.

Οι χιτλερικοί κατακτητές συνεχίζουν τις επιχειρήσεις τους εναντίον των “τρομοκρατών” με επιδρομές σε πόλεις και χωριά της Τσετσενίας όπου ξεσπούν πάνω στον άμαχο πληθυσμό. Χαρακτηριστικότερες είναι οι ειδικές επιχειρήσεις που έγιναν στο Γκρόζνι, στο Αργκούν, το Βέντενο, στα διαμερίσματα Κουρταλί και Ουρους-Μαρτάν κ.α. Στα μέσα Δεκεμβρη, οι ρωσικές δυνάμεις απέκλεισαν για πέντε ημέρες την πόλη Αργκούν και προέβησαν σε ωμότητες που δεν είναι δυνατόν να αποκρυφτούν. Παραβιάσεις των ανθρωπίνων δικαιωμάτων εκεί παραδέχονται και οι ίδιες οι ρωσικές αρχές. Στα τέλη Δεκεμβρη οι Ρώσοι εισέβαλαν στο χωριό Τσοτόρι-Γιουρτ και άρχισαν να σκοτώνουν άνδρες αδιακρίτως. Η ελιχείρηση προκάλεσε πάνω από 100 νεκρούς. Στις 16-1 οι κάτοικοι του Αργκούν διαδήλωσαν ενάντια στις εκκαθαρίσεις. Είχε προηγηθεί και άλλη επιδρομή των ρωσικών δυνάμεων όπου οι εκατοντάδες συλληφθέντες δολοφονούνταν, δέχονταν ηλεκτροσόκ ή αναγκάζονταν να ξαπλώσουν πάνω στο παγωμένο χιόνι. Ελικόπτερα του στρατού πετούσαν πάνω από την πόλη ρίχνοντας πυρά στους αμάχους (7-1). Στις 6 Γενάρη, κάτοικοι του διαμερίσματος Ουρους-Μαρτάν έστειλαν επιστολή στο γενικό εισαγγελέα του κατοχικού στρατού, τον εγκάθετο διοικητή Καντύροφ, το στρατιωτικό διοικητή Κιζούμ και οργανώσεις ανθρωπίνων δικαιωμάτων διαμαρτυρόμενοι για τις εκκαθαρίσεις στην περιοχή τους. Οι υπογράφοντες καταγγέλλουν ότι μέσα σε τρεις μήνες τουλάχιστον 26 συλληφθέντες έχουν εκτελεστεί εν ψυχρώ, καταγγέλλουν και την πρακτική των Ρώσων να ανατινάζουν σπίτια και στη συνέχεια να τα ληστεύουν. Ακόμη, διαμαρτύρονται για τις αυθαίρετες συλλήψεις πολιτών: Στις 14-11 βρέθηκαν επτά πτώματα νεαρών ατόμων στο δρόμο που ενώνει το Ροστόβ-να-Ντον και Μπακού. Τα πτώματα είχαν βγαλμένα μάτια, κομμένες μύτες κι αυτιά ενώ αναγνωρίστηκαν ως κάτοικοι του Ουρους-Μαρτάν που είχαν συλληφθεί από τις ρωσικές δυνάμεις.

“Αυτή η κλιμάκωση της βίας, που οι Ρώσοι ιθύνοντες αποδίδουν, τις τελευταίες μέρες, σε “τσετσένους συμμορίτες που φέρουν στολές των ομοσπονδιακών δυνάμεων”, προκαλεί καινούρια έξοδο προσφύγων” (Μοντ, 24-1). Η ζωή του τσετσενικού λαού κάτω από τη μπότα του αμμοσαγιά καταχτητή είναι αφόρητη.

Σύμφωνα με στοιχεία της ρωσικής ΜΚΟ “Μεμόριαλ”, η ρωσική κυβέρνηση βρίσκεται πίσω από τα “τάγματα θανάτου” που δρουν στη χώρα, τις απαγωγές, βασανισμούς, δολοφονίες και πυρπολήσεις κατοικιών (Prague Watchdog, 9-1). Η “Διεθνής Αμνηστία” τονίζει (20-12) ότι πολλοί πολίτες δολοφονούνται μετά τη σύλληψη και τα πτώματά τους ανακαλύπτονται εκ των υστέρων. Τα θύματα των “εκκαθαριστικών επιχειρήσεων” ή των ελέγχων στο δρόμο συλλαμβάνονται αυθαίρετα, χωρίς μάρτυρες ή αρχεία κι οδηγούνται προς άγνωστη κατεύθυνση. Το Νοέμβρη φοιτητές του πανεπιστημίου στο Γκρόζνι διαμαρτυρήθηκαν για την αυθαίρετη σύλληψη συμφοιτητών τους

μέσα στο κτίριο του πανεπιστημίου. Οι δολοφονίες παίρνουν πολλές φορές τη μορφή εκρήξεων σε σπίτια. Έτσι δολοφονήθηκαν 5 μέλη της οικογένειας Μετσίεφ στο Στάριε-Ατάγκι. Οι αρχές είπαν ότι πρόκειται για έκρηξη γκαζιού. Οι ναζί πυροβόλησαν και σκότωσαν, μεταξύ άλλων, μέλη φιλειρηνικών οργανώσεων, όπως την εθελόνητρα εργάτρια της “Εταιρείας Ρωσο-Τσετσένικης Φιλίας” Λουίζα Μπετεργκίεβα. Οι ρωσικές ΜΚΟ που υπερασπίζονται μαχητικά τους Τσετσένους αποτελούν έκφραση των ισχυρών αντιστάσεων του ίδιου του ρωσικού λαού ενάντια στη ναζιστική επίθεση του ρωσικού στρατού στην Τσετσενία.

Τελευταία αυξήθηκαν οι προσχωρήσεις πολιτών στις γραμμές της τσετσένικης εθνοφρουράς η οποία, κάτω από την ηγεσία του προέδρου Α. Μασχάντοφ, έχει φέρει αποδιοργάνωση στις τάξεις των ρωσικών δυνάμεων. Στο αντάρτικο συμμετέχει όλος ο λαός. Στις 29-11 μια γυναίκα ανατινάχθηκε σκοτώνοντας τον Γκεϋντάρ Γκατζιέφ, κατηγορούμενο για εγκλήματα σε βάρος αμάχων. Ο τσετσένος πρόεδρος κήρυξε την 27 Γενάρη (επέτειος δημοκρατικών εκλογών του '97) ημέρα τιμής και κάλεσε το λαό σε αντιπολεμική διαδήλωση. Την ίδια ημέρα καταρρίφθηκε ελικόπτερο που μετέφερε το ρώσο αναπληρωτή υπουργό εσωτερικών Ρουτσένκο, ανώτατο αξιωματούχο του ΜΒΔ και 3 συνταγματάρχες.

Οι κατοχικές δυνάμεις υποσχέθηκαν πως θα ανασυγκροτήσουν την κατεστραμμένη Τσετσενία, αλλά οι ενδείξεις κάθε άλλο παρά το επιβεβαιώνουν αυτό. Τα γραφειοκρατικά εμπόδια αποθαρρύνουν τις ανθρωπιστικές οργανώσεις να εργαστούν στο έδαφος της Τσετσενίας. Κάθε διεθνή διαμαρτυρία γι' αυτή την εξοργιστική κατάσταση χαρακτηρίζεται ως επέμβαση στα εσωτερικά της Ρωσίας. Στη γειτονική Ινγκουσετία, όπου διαμένουν πολλές οικογένειες προσφύγων, η παροχή βοήθειας κοστίζει μια περιουσία. Το Δεκέμβρη η ΟΑΣΕ αποδέχτηκε το αίτημα των Ρώσων να άρει το καθεστώς επ' αορίστου παραμονής και να αποσυρθεί απ' την Τσετσενία.

Ο αγώνας των Τσετσένων, παρά την προσπάθεια του Κρεμλίνου να προβοκαριστεί και να απομονωθεί από τη διεθνή δημοκρατική κοινή γνώμη, μέσω της επιχειρούμενης ταύτισής του με το Μπιν Λάντεν και την Αλ-Κάιντα, κερδίζει διαρκώς νέους φίλους. Στα τέλη Νοέμβρη διοργανώθηκε στο μουσείο Σαχάροφ της Μόσχας έκθεση με τίτλο “Φτάνει”, ενώ η πολωνέζικη οργάνωση “Ελεύθερος Καύκασος” σε συνεργασία με το τσετσένικο κέντρο πληροφοριών και άλλες οργανώσεις πραγματοποίησαν συγκέντρωση διαμαρτυρίας στην Κρακοβία (16-1) ενόψει της επίσκεψης εκεί του ρώσου προέδρου Πούτιν. Η συγκέντρωση διαλύθηκε βίαια και αρκετοί διαδηλωτές συνελήφθησαν.

Η κοινοβουλευτική σύνοδος του Συμβουλίου της Ευρώπης στις 23-1 απάλλαξε τη Ρωσία από κάθε είδους κυρώσεις για τη γενοκτονία που διαπράττει στην Τσετσενία. Με 63 ψήφους έναντι 8 ψηφίστηκε απόφαση για πολιτική λύση του ζητήματος. Το

κείμενο διαπίστωνε ότι σχετικά με τα ανθρωπίνια δικαιώματα “αν και σε αργό ρυθμό, κάποια πρόοδος έχει επιτευχθεί” και σημείωνε τις “από δω και μπρος φανερές θετικές αλλαγές συμπεριφοράς, μέσα στη Ρωσική Ομοσπονδία, πάνω στον τρόπο που θεωρείται το ζήτημα”. Η απόφαση μπορεί να καυτηρήσει τη δράση του ρωσικού στρατού ως δικαιολογία των ανθρωπιστικών παραβιάσεων αλλά προσέθετε, με πρόταση του λόρδου Τζουντ, ότι “νέες κυρώσεις κατά της Ρωσίας θα ήταν μια ομολογία της αδυναμίας μας να εφαρμόσουμε μια αποτελεσματική διευθέτηση μέσω της συνεργασίας και του διαλόγου”. Ο λόρδος Τζουντ είπε ακόμα ότι η Ρωσία διατίθεται να εμπλακεί σε διαπραγματεύσεις, όμως ο τσετσένος εκπρόσωπος Α. Ζακάεφ έχει δηλώσει ότι κανένα από τα αιτήματα της κυβέρνησής του (αναγνώριση του προέδρου Μασχάντοφ, σύσταση κοινής επιτροπής για άρση των στρατιωτικών επιχειρήσεων και άμεση άρση των εκκαθαρίσεων) δεν απαντήθηκε από το Κρεμλίνο (βλ. Μοντ, 25-1).

Στις 18-1 ο αμερικανός πρέσβης στη Μόσχα, Αλεξάντερ Βέρσμπου, χαρακτήρισε το τσετσενικό “εσωτερικό ζήτημα της Ρωσίας” αλλά αρνήθηκε την ταύτιση των “αυτονομιστών” με “τρομοκράτες”. Ακόμα, αμερικανοί αξιωματούχοι κατηγορούν τη Ρωσία για χρήση αδικαιολόγητης βίας στην

περιοχή. Εκπρόσωποι της τσετσένικης κυβέρνησης επισκέφτηκαν το Στέιτ Ντιπάρτμεντ καθώς και το Συμβούλιο της Ευρώπης όπου έχαιραν θερμής υποδοχής.

Εν τω μεταξύ ο ρώσος υπουργός άμυνας Σ. Ιβανόφ απειλεί τη Δύση ότι εάν εξακολουθήσει να συνδιαλέγεται με τσετσένους “τρομοκράτες” η αντιτρομοκρατική συμμαχία θα διαρραγεί (βλ. Ελευθεροτυπία, 5/2/2002).

Ο ρώσος επιχειρηματίας Μπ. Μπερεζόφσκι κατήγγειλε για άλλη μια φορά την ΚΓΒ για ανάμειξη στην τρομοκρατική επίθεση του '99 σε Μόσχα-Βολγκοντόνσκ που σήμανε την έναρξη της δεύτερης εισβολής (14-12). Ο εκπρόσωπος της υπηρεσίας Ζντάνοβιτς χαρακτήρισε ανοησίες τις αποκαλύψεις Μπερεζόφσκι. Αργότερα ο Μπερεζόφσκι κατηγορήθηκε απ' την ΚΓΒ ότι χρηματοδοτεί τον αγώνα των Τσετσένων.

Ο στρατιωτικός επιτετραμμένος Σ. Γιαστρέμσκι δήλωσε τελευταία ότι σύντομα η FSB (πρώην ΚΓΒ) θα εκχωρήσει αρκετές αρμοδιότητες στο υπουργείο εξωτερικών. Μήπως αυτό δηλώνει την αδυναμία τους να υποτάξουν τον ηρωικό λαό; Δεν θα αργήσει ο καιρός που οι κόνες των τσετσένικων όπλων, η αδάμαστη ψυχή αυτών που τα χειρίζονται και τα αισθήματα των λαών όλου του κόσμου, θα φέρουν τη νίκη.

ΡΩΣΙΚΗ ΗΓΕΜΟΝΙΑ ΣΤΟ ΑΦΓΑΝΙΣΤΑΝ

Γράψαμε στο προηγούμενο άρθρο μας για το Αφγανιστάν ότι η “Προσωρινή Διοίκηση” του Αφγανιστάν που προέκυψε από τη Συνδιάσκεψη της Βόννης επιβεβαιώνει τη ρωσική πολιτική ηγεμονία στο Αφγανιστάν.

Ο κυριότερος όρος αυτής της ηγεμονίας που ήταν η ένοπλη κυριαρχία της Βόρειας Συμμαχίας στην Καμπούλ είχε ήδη πραγματοποιηθεί πριν από τη Συνδιάσκεψη της Βόννης. Η Βόννη την επιβεβαίωσε. Το μεγάλο ζήτημα σ' αυτή τη φάση ήταν ποιος θα πάρει το Υπουργείο Άμυνας. Ποιος δηλαδή θα έχει το αποφασιστικό ρόλο πάνω στις βασικές ένοπλες δυνάμεις της χώρας. Η Βόννη έδωσε το Υπουργείο Άμυνας στον ασφαλίτη Μωχάμεντ Φαχίμ που υπηρετούσε τις Ρωσικές κατοχικές δυνάμεις μέχρι το 1992. Αυτόν τον αρχιπροδότη της χώρας και του λαού του, τον προσέλαβε ο Μασούντ όταν αυτομόλησε, ή μάλλον προσποιήθηκε πως αυτομόλησε, και τον έκανε υπεύθυνο των δικών του υπηρεσιών ασφαλείας. Αυτό το φριχτό λάθος το πλήρωσε τελικά με την ίδια του τη ζωή αφού μόνο χάρη “στα στραβά μάτια” των υπηρεσιών ασφαλείας μπόρεσαν οι Ρώσοι να τον δολοφονήσουν με ένα κομάντο αυτοκτονίας κι αμέσως ν' αναλάβει τη διαδοχή του σαν ηγέτης του στρατού Φαχίμ.

Τώρα ήρθε η ώρα που αυτός ο παλιός πράκτορας να επιστρέψει στο αφεντικό του και να βρεθεί στη Μόσχα για μια βδομάδα (11-15 Φλεβάρη) συνομιλιών.

Παραμονή της άφιξής του, ο ρωσικός Τύπος ανέφερε σε σχετικά δημοσιεύματα ότι ο αφγανός υπουργός Άμυνας επιθυμούσε να αγοράσει μια σειρά ρωσικών εξοπλισμών. Μια τέτοια ανοιχτή κίνηση όμως θ δημιουργούσε εξαιρετικά προβλήματα στην τυπικά οικουμενική αφγανική κυβέρνηση (απ' αυτές που οι Ρώσοι συνηθίζουν να φτιάχνουν παντού έχοντας σαν βιτρίνα μερικούς δυτικόφιλους χωρίς αληθινή εξουσία) γι' αυτό και έπρεπε να διαψευστεί απ' τον Φαχίμ. Έπειτα από συνομιλίες που είχε με τον ρώσο υπουργό άμυνας Σεργκέι Ιβανόφ είπε ότι δεν χρειάζονται ρωσικά όπλα και πυρομαχικά για τον αφγανικό στρατό που θα φτιαχτεί στο μέλλον. “Δεν χρειαζόμαστε νέους εξοπλισμούς, η χώρα μας έχει αρκετά όπλα και πυρομαχικά σε αυτό το στάδιο, η συνεργασία μας μπορεί να λειτουργήσει σε άλλες κατευθύνσεις”, πρόσθεσε απαντώντας σε ερώτηση για ενδεχόμενη βοήθεια της Ρωσίας στον σχηματισμό στο μέλλον ενός στρατού στο Αφγανιστάν. Ο ρώσος υπουργός Άμυνας έκρινε ότι “ο στρατηγός Φαχίμ έχει καταλάβει καλά ότι δεν μπορεί να υπάρξει ένα ανεξάρτητο Αφγανιστάν χωρίς έναν στρατό αποτελεσματικό και με συνοχή”. Ταυτόχρονα ο Σεργκέι Ιβανόφ υπενθύμισε ότι “το 100% της αφγανικής στρατιωτικής τεχνολογίας και εξοπλισμού είναι ρωσικής προέλευσης”, εξηγώντας γιατί δεν χρειάζεται τώρα νέα ρωσικά όπλα ο Φαχίμ σ' εκείνους που δεν κατάλαβαν. Ο Φαχίμ ευχαρίστησε τέλος τη Μόσχα “για την ουσιαστική βοήθεια που προσέφερε η Ρωσία στον αγώνα κατά της τρομοκρατίας”, κυρίως στηρίζοντας τη Βόρεια Συμμαχία στο Αφγανιστάν. Σύμφωνα με τα δημοσιεύματα ο στρατηγός Φαχίμ έφτασε τη Δευτέρα 11/2 στη Μόσχα για μια σειρά συνομιλιών με υπευθύνους του ρωσικού στρατού ως την ερχόμενη Παρασκευή.

ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΙΑΚΟ:**ΒΑΡΒΑΡΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΠΡΟΕΛΑΣΗ
ΤΩΝ ΠΡΟΒΟΚΑΤΟΡΩΝ**

Η κατάσταση στη Μέση Ανατολή έχει, προ πολλού, ξεφύγει από τον έλεγχο των υγιών, ειρηνόφιλων δυνάμεων. Ισλαμοφασίστες, θερμοκέφαλοι παλαιστίνιοι σοβινιστές και εβραίοι σιωνιστές σφίγγουν, ο καθένας με τον τρόπο του, τον κλοιό γύρω από τον αδυνατισμένο, εξαιτίας και του δικού του ομορτισμού, ηγέτη του παλαιστινιακού εθνικισμού, Γιασέρ Αραφάτ. Έτσι παραδίδουν σιγά-σιγά ολόκληρο το ρεύμα που εκείνος εκφράζει στο στόμα του Κρεμλίνου.

Έτσι, καταρχάς έχουμε τα ισλαμοφασιστικά τάγματα θανάτου, όπως είναι η Χαμάς και η Τζιχάντ. Πρόκειται για ναζιστικές συμμορίες που ειδικεύονται στις συστηματικές δολοφονίες ισραηλινών αμάχων. Ως γνήσιοι ιδεολογικοί απόγονοι του Χίτλερ, αυτά τα προωθημένα αποσπάσματα του παγκόσμιου ναζιστικού άξονα, μισούν τους εβραίους, το κεφάλαιο και τον ευρωπαϊκό διαφωτισμό. Στο καταστατικό της Χαμάς αναφέρεται ότι οι εβραίοι "μέσω του χρήματός έχουν πάρει τον έλεγχο των ΜΜΕ όλου του κόσμου (...), έχουν χρηματοδοτήσει επαναστάσεις σε όλο τον κόσμο. (...) τη γαλλική επανάσταση, την κομμουνιστική επανάσταση (...) έχουν ιδρύσει μυστικές οργανώσεις (...) όπως οι Φρανκο-Μασόνοι, το Ρόταρυ κλαμπ και το Λάιονς κλαμπ κτλ., για να καταστρέψουν τις κοινωνίες και να προωθήσουν τα συμφέροντα του σιωνισμού" (Μοντ, 29-12). Οι ισλαμοφασίστες συμποτάρουν κάθε απόπειρα ειρηνικής επίλυσης του μεσανατολικού προβλήματος. Είναι ομολογουμένως η βασική πηγή έντασης στην περιοχή αφού οι χιτλερικού τύπου επιθέσεις που διεξάγονται αποτελούν τον κύριο παράγοντα απόδοσης του εβραϊκού σιωνισμού την τελευταία δεκαετία.

Ο σιωνισμός, που εκφράζεται κύρια από τον ισραηλινό πρωθυπουργό Σαρόν, ηγεμονεύει σήμερα στην πολιτική σκηνή του Ισραήλ. Αυτό δε θα το κατάφερε ποτέ χωρίς τη βοήθεια των ναζιστών που προαναφέραμε. Γι' αυτό συνηθίζει να στρέφει τα πυρά του ενάντια στον σχετικά πιο προοδευτικό παλαιστινιακό εθνικισμό, προς όφελος των ναζιστών: βομβαρδίζει κτίρια της Παλαιστινιακής Αρχής, δολοφονεί στελέχη της Φατάχ και απαγορεύει στον αρχηγό του κόμματός, Αραφάτ, την ελεύθερη μετακίνηση, ενώ οι εγκληματίες της Χαμάς και Τζιχάντ παραμένουν συνήθως ατιμώρητοι. Ο σιωνισμός μπορεί σήμερα να καταφέρει τα χτυπήματά του με τέτοια επιλεκτικότητα στηριγμένος σε δύο μειονεκτήματα του στρατοπέδου του Αραφάτ: Πρώτο, τη διάσπαση στους κόλπους του παλαιστινιακού εθνικισμού και δεύτερο, την αδύναμη πολιτική θέση του στρατοπέδου αυτού απέναντι στον ισλαμοφασισμό, που γίνεται ολοένα και πιο αδύναμη όσο συνεχίζονται οι επιθέσεις του ισραηλινού σοβινισμού.

Το στρατόπεδο του παλαιστινιακού εθνικισμού εμφανίζεται, λοιπόν, διασπασμένο σε δύο φράξιες. Είναι απ' τη μια η "παλαιά φρουρά", δηλαδή τα ιδρυτικά στελέχη του εθνικού παλαιστινιακού κινήματος, αρχηγοί αντάρτικων οργανώσεων και γραφειοκράτες της PLO, ως επί το πλείστον μεσήλικες. Το ρεύμα κυριαρχεί μέσα στη Φατάχ και την Παλαιστινιακή Αρχή ενώ ο ηγέτης του, ο Γιάσερ Αραφάτ, αναγνωρίζεται ως ηγέτης και από την αντίπαλη φράξια. Αυτή είναι γνωστή ως "νέα φρουρά" κι αποτελείται από ηγέτες της πρώτης παλαιστινιακής εξέγερσης ('87-93) αλλά και τοπικούς αρχηγούς που αναδείχτηκαν αργότερα. Διαθέτει ισχυρά ερείσματα μέσα σε όργανα της Φατάχ, όπως είναι η Υψηλή Επιτροπή ή το Επαναστατικό Συμβούλιο, καθώς και στα παραστρατιωτικά, ένοπλα σώματα του κόμματός, Τανζίμ και Ταξιαρχίες του αλ-Ακσά. Σε αντίθεση με την παλαιά φρουρά, δεν έχει συνοχή, ηγεσία και αναγνώριση, ενώ κάποια από τα στελέχη του είναι γνωστοί μαφιόζοι. Η βασική πολιτική διαφορά των δύο φραξιών είναι η εξής: η "παλαιά φρουρά" θέλει επίλυση του παλαιστινιακού με διαπραγματεύσεις, μέσω των οποίων όχι μόνο θα αρθεί η ισραηλινή κατοχή αλλά και θα διασφαλιστεί η εξουσία της για τα επόμενα χρόνια. Αντίθετα, η "νέα φρουρά" αρνείται τις διαπραγματεύσεις, ως αδύναμη οργανωτικά για να τις διεξάγει, και τάσσεται υπέρ της μονομερούς ισραηλινής αποχώρησης ή της απόσχισης (βλ. άρθρο του καθηγητή πολιτικών επιστημών Χαλίλ Σικάκι στο Foreign Affairs, τ. 81, Νο 1, Γενάρης-Φεβράριος 2002 με τίτλο "Παλαιστίνιοι Διασπασμένοι").

Γίνεται φανερό ότι οι πολιτικές επιδιώξεις της "νέας φρουράς" προσεγγίζουν τις διακηρύξεις των ισλαμοφασιστών, κάτι που οδήγησε τα δύο ρεύματα σε μια άτυπη συμμαχία τα τελευταία δύο χρόνια. Κατά την περίοδο έντασης που διανύουμε, ξεκινώντας από τα επεισόδια του Σεπτεμβρίου 2000, η αποσταθεροποίηση προκλήθηκε ουσιαστικά από συντονισμένες ενέργειες του παραπάνω μετώπου. Μέσα σ' αυτό το διάστημα η φράξια των νέων στελεχών του παλαιστινιακού εθνικισμού γιγαντώθηκε κι απειλεί την ηγεμονία των παλαιών. Ο Χαλίλ Σικάκι πολύ εύστοχα διαπιστώνει: "Οι νεότερα αφιχθέντες πολιτικοί, ωστόσο, έχουν

αντλήσει δύναμη κατά τη δεύτερη ιντιφάντα από τη συμμαχία τους με την ισλαμική αντιπολίτευση και από την υπερβολική λαϊκή δυσανεμία λόγω της (ανύπαρκτης) προόδου των ειρηνευτικών διαπραγματεύσεων και της εθνικής χρησιμοποίησής τους τα εργαλεία για να ουδετεροποιήσουν τον έλεγχο της παλαιάς φρουράς στην επίσημη κρατική εξουσία. Και παρότι το ένοπλο τμήμα της νέας φρουράς είναι ακόμα μικρό, έχει καταφέρει να πάρει αθόρυβα τον έλεγχο πολλών ετοιμόρροπων πολιτικών θεσμών της Παλαιστινιακής Αρχής και να αποτρέψει κάθε προσπάθεια από τις υπηρεσίες ασφαλείας της Παλαιστινιακής Αρχής για καταστολή. Η νέα φρουρά επιδιώκει όχι να δημιουργήσει νέους εθνικούς θεσμούς αλλά μάλλον να εργαστεί για τον έλεγχο των υπαρχόντων". Στόχος του νεοχιτλερικού άξονα είναι τώρα ο ευνοχισμός του παλαιστινιακού εθνικισμού με όχημα αυτά τα στελέχη.

Ο Αραφάτ, αντί να συντρίψει αποφασιστικά την αντιπολίτευση μέσα στο στρατόπεδό του, προτίμησε να εφαρμόσει ομορτιστική τακτική. Έτσι, από το Μάρτη του 2001 επέτρεψε στην προεδρική φρουρά και τις μυστικές υπηρεσίες να λάβουν μέρος σε επιθέσεις εναντίον ισραηλινών στρατιωτών και εποίκων. Η τακτική του Αραφάτ είχε ως αποτέλεσμα το δυνάμωμα της εσωκομματικής αντιπολίτευσης που τώρα διευρύνει τις επιθέσεις της κατηγορώντας το καθεστώς του Αραφάτ για αδιαφάνεια, αναξιοπιστία, διαφθορά κι ενδοτισμό προς το Ισραήλ ζητώντας ταυτόχρονα "ανεξάρτητη δικαιοσύνη", "ισχυρούς κι αποτελεσματικούς θεσμούς" και κυβέρνηση εθνικής ενότητας με συμμετοχή και ισλαμοφασιστών. Ο ισλαμοφασισμός, με τη σειρά του, συνειδητά βοήθησε τη φράξια να αναπτυχθεί για να εκτοπίσει τον Αραφάτ. Έτσι εξηγείται η "εκεχειρία" στα μέσα Δεκεμβρίου που κήρυξαν οι ναζι ισλαμιστές. Πίσω από την αναστολή δράσης της ισλαμοφασιστικής τρομοκρατίας κρυβόταν η απαίτηση για μονομερή αποχώρηση του Ισραήλ, πάγιο αίτημα της ενδοεθνικιστικής αντιπολίτευσης αλλά αδύνατο να συμβεί όταν στην εξουσία του Ισραήλ βρίσκονται οι σοβινιστές. Η στάση αυτή και δράση των νεοφρουριτών προβάει ανεπανόρθωτα τον Αραφάτ στα μάτια της δυτικής, ιδιαίτερα της αμερικανικής, αστικής τάξης.

Η ηγεσία των Ηνωμένων Πολιτειών έχει ταχθεί σε γενικές γραμμές με το πλευρό του ισραηλινού σοβινισμού, αλλά δεν τον αφήνει να αποχαλινωθεί τελείως.

Οι Αμερικανοί προωθούν δύο σχέδια κατάπαυσης του πυρός: πρόκειται για την Αναφορά Μίτσελ και το Σχέδιο Τένετ, σχέδια προσωρινών μέτρων που θα επέτρεπαν την επανέναρξη των διαπραγματεύσεων. (Είμαστε προφανώς επιφυλακτικοί και δεν ξέρουμε σε τι χρειάστηκε η επέμβαση του Τένετ, όταν το σχέδιο Μίτσελ ήταν αποδεκτό και από τις δύο πλευρές. Υποθέτουμε ότι ο γνωστός προβοκάτορας Τένετ χώθηκε για να υπονομεύσει το σχέδιο Μίτσελ). Τα σχέδια αυτά προσκρούουν πάνω στην αντίδραση της νέας φρουράς, των συμμάχων της και του Σαρόν ενώ υποστηρίζονται από τον Αραφάτ και το Σιμόν Πέρες. Οι δυνάμεις της αποσταθεροποίησης κάνουν τα πάντα για να αποτρέψουν τις διαπραγματεύσεις. Δεν είναι τυχαίο το γεγονός ότι η "εκεχειρία" των ισλαμοφασιστών παραβιάστηκε από τους ίδιους τους εμπνευστές της λίγο μετά τη δήλωση του ισραηλινού υπουργού άμυνας Μπεν Ελιέζερ, σκληρού σοβινιστή και ηγέτη του μετριόπαθους εργατικού κόμματός "ότι πλέον πληρούνται σχεδόν όλες οι προϋποθέσεις για την εφαρμογή των σχεδίων Τένετ και Μίτσελ, όπως επιδίωκε ο Αμερικανός απεσταλμένος στην περιοχή Αντονι Ζίνι" (Ελευθεροτυπία, 10-1). Στο στόχαστρο των σιωνιστών βρέθηκε πάλι ο Αραφάτ.

Η υπόθεση των ιρανικών όπλων με προορισμό την Παλαιστίνη υπήρξε καθοριστική. Ξαφνικά βρέθηκε μπλεγμένη η παλαιστινιακή ηγεσία καθώς φέρεται ως υπεύθυνος αγοράς των όπλων ο παλαιστίνιος αξιωματούχος στην Ελλάδα Αντέλ Μουγκραμπί. Ο καπετάνιος του πλοίου που τα μετέφερε δήλωσε ότι "αυτά τα όπλα είναι μια δωρεά του ισλαμικού κόσμου (...) του Ιράν και της Χεζμπολάχ στον παλαιστινιακό λαό" (Μοντ, 9-1). Μ' αυτό τον τρόπο ο Αραφάτ βρίσκεται ένοχος για συνεργασία με τους σίτες τρομοκράτες. Ασφαλώς, οι νεοφρουριτές θα έβγαλαν κι εδώ το χεράκι τους, και πιθανότατα ο Τένετ. Η υπόθεση χρησιμοποιήθηκε κυρίως για να απομακρύνει από τις ΗΠΑ και το τελευταίο ίχνος υποστήριξης προς τον Αραφάτ και φαίνεται πως λειτουργεί. Τελευταία μάλιστα ο Ντικ Τσένι τον κατηγορήσει για στροφή προς το Ιράν και τη Χεζμπολάχ. Κατόπιν, η ένταση κλιμακώθηκε. Οι ταξιαρχίες του αλ-Ακσά, ένοπλο απόσπασμα της νέας φρουράς, επιτέθηκε σε γιορτή ισραηλινών στη Χαντέρα. Σε αντίποινα

το Ισραήλ ανατίναξε το κτίριο της παλαιστινιακής ραδιοτηλεόρασης, αφού απομάκρυνε τους εργαζομένους. Το αποτέλεσμα ήταν ο Κόλιν Πάουελ, ο πιο φιλο-Αραφάτ εκπρόσωπος του αμερικανικού επιτελείου, να δηλώσει ότι "η κατάσταση είναι πολύ επικίνδυνη και δύσκολη και ότι ο απεσταλμένος του, Αντονι Ζίνι, θα μεταβεί στην περιοχή μόλις οι συνθήκες το επιτρέψουν" (Ελευθεροτυπία, 21-1).

Τη μόνη υποστήριξη προς τον Αραφάτ παρέχει αυτή τη στιγμή η Ευρώπη και κάποιες χώρες του αραβικού κόσμου. Όμως αυτές διαθέτουν μικρή πολιτική και διπλωματική ισχύ. Ο παλαιστίνιος ηγέτης δεν μπορεί παρά να στραφεί στη δύναμη που, αν και έξω από το χορό, συντονίζει τέλεια τις κινήσεις των χορευτών, ειδικά των ισλαμοφασιστών και των νεοφρουριτών: τη ρωσική υπερδύναμη. Επίσημη θέση της Ρωσίας για παρόμοια θέματα ήταν πάντα η επίλυση τους μέσα στα πλαίσια του Σ.Α. του ΟΗΕ, στον οποίο διατηρεί την υπεροχή μέσα από μια συμμαχία με την Κίνα. Διαβάσουμε λοιπόν στην Ελευθεροτυπία, 22-1, ότι "Ο Αραφάτ απευθύνθηκε στη Ρωσία, ενώ ζητήθηκε η επείγουσα σύγκληση του Συμβουλίου Ασφαλείας του ΟΗΕ, για να σταματήσει η δράση του Ισραήλ. (...) Η Ρωσία εξέφρασε ανησυχία και κάλεσε τους Ισραηλινούς να σταματήσουν την καταστροφή της Παλαιστινιακής Αρχής και τους Παλαιστίνιους να σταματήσουν τους τρομοκράτες", τρομοκρατία βέβαια που η ίδια υποκινεί. Η Συρία βρήκε αφορμή, λίγες μέρες αργότερα, και ζήτησε από τη Ρωσία να παίξει πιο ενεργό ρόλο στο ζήτημα ως "συνανάδοχος με τις ΗΠΑ στην ειρηνευτική διαδικασία".

Το παλαιστινιακό έθνος και όλη η Μέση Ανατολή σύρεται με μεθοδικό τρόπο στο άρμα του Κρεμλίνου ενώ οι φιλειρηνικές δυνάμεις μέσα στο Ισραήλ και την Παλαιστίνη που ζητούν συμφωνία προσωρινής σταθεροποίησης της κατάστασης, της μόνης εφικτής σήμερα, προσκρούουν στην αντίδραση των ακραίων στοιχείων. Μια τέτοια συμφωνία, με όρους τον τερματισμό της βίας, εφαρμογή δεσμεύσεων αποχώρησης, συμφωνία για επανέναρξη των συνομιλιών για το τελικό καθεστώς και αποστολή διεθνών παρατηρητών, θα βοηθούσε τον Αραφάτ να ορθοποδήσει και ταυτόχρονα θα ενέτασσε ομαλά τη νέα φρουρά στην πολιτική ζωή της χώρας.

**ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΣΤΟ INTERNET
ΤΗΣ ΑΝΤΙΝΑΖΙΣΤΙΚΗΣ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑΣ :**
<http://www.compulink.gr/antinazi>
NEO E-MAIL : antinazi@compulink.gr

